

Cod ECLI ECLI:RO:TBBUC:2021:014.#####
DOSAR NR. #####/302/2017*

#####

TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A V-A CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ Nr. #####A

Ședința publică din data de 18.06.2021

Tribunalul constituit din:

Președinte: #####

Judecător: #####

Grefier: #####

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil formulat de apelantul-pârât STATUL ##### PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE împotriva sentinței civile nr. #####/24.07.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. #####/302/2017, în contradictoriu cu intimatul-reclamant #####, având ca obiect pretenții.

Dezbaterile asupra cererii de apel au avut loc în ședința publică din data de 21.05.2021, fiind consemnate în încheierea de dezbateri de la acea dată, conform art. 233 C.proc.civ., care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, tribunalul având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la datele de 04.06.2021, 11.06.2021 și pentru astăzi 18.06.2021, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 București, la data de 27.03.2017, sub nr.#####/302/2017, reclamantul #####, în contradictoriu cu pârâtul Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să dispună obligarea pârâtului la plata în favoarea reclamantului a sumei de 150.000 lei cu titlu de daune morale, precum și la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul proces.

În motivarea în fapt a cererii, reclamantul a arătat că în perioada ##### a avut calitatea de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, respectiv calitatea de membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii aferent perioadei #####.

La data de 10.07.2012, prin rezoluția nr. ###/P/2012, s-a dispus începerea urmăririi penale față de reclamant pentru presupuse fapte de complicitate la folosirea de informații nedestinate publicității și asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni.

La data de 10.07.2012, Inspekția Judiciară a Consiliului Superior al Magistraturii s-a sesizat din oficiu cu privire la declanșarea procedurii de verificare a bunei reputații a reclamantului, sesizare determinată de referatul nr. ###/P/2012 din data de 10.07.2012 transmis Inspekției Judiciare de către Parchetul de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție.

Prin hotărârea nr. 299 din 11.07.2012 emisă de Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori, s-a dispus suspendarea reclamantului din funcția de procuror și membru Consiliul Superior al Magistraturii, începând cu data de 11.07.2012, până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații a reclamantului. Pentru a lua o astfel de măsură, Secția pentru procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a constatat, în esență, că prin „referatul Direcției Naționale Anticorupție se reține că, pe de o parte, comisarul șef ##### șeful SIPI Ilfov, a folosit informații nedestinate publicității (...), iar pe de altă parte, magistrații procurori ##### și ##### au instigat și respectiv au comis acte de complicitate materială și morală la infracțiunea mai sus-menționată (...)”. Mai mult, se arată că din actele depuse rezultă „o potențială utilizare în scop personal de către cei doi procurori a unor informații clasificate la care numitul ##### avea acces (...)”, concluzionându-se că asupra procurorului ##### „planează suspiciunea privind săvârșirea unor fapte incriminate penal (...)”.

Ulterior, prin hotărârea nr. 366/19.10.2012 a Secției de procurori al Consiliului Superior al Magistraturii, s-a dispus suspendarea reclamantului din funcția de procuror ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale. Prin rechizitoriul nr. ###/P/2012 emis de Direcția Națională Anticorupție la data de 02.04.2012, s-a dispus trimiterea reclamantului în judecată pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 26 raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 42 alin. 2 C.pen. și art. 323 alin. 1 și alin. 2 raportat la art. 17 lit. b și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.

În urma cercetării judecătorești realizate de Înalta ##### de Casație și Justiție - Secția Penală, s-a dispus, prin sentința penală nr. ###/2013, în baza art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. c din Codul de procedură penală, achitarea reclamantului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

În baza art. 17 alin. 2 raportat la art. 16 alin. 1 lit. b din Codul de procedură penală, s-a dispus achitarea reclamantului și pentru infracțiunea de asociere pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 323 alin. 1 și alin. 2 din Codul penal anterior raportat la art. 17 lit. b și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 78/2000.

A mai arătat că soluția instanței de fond a fost menținută și în apelul declarat de Direcția Națională Anticorupție, fiind pronunțată decizia penală nr. ##/1-22.06.2015 de către Înalta ##### de Casație și Justiție - Secția de 5 Judecători, prin care s-a respins apelul cu privire la persoana reclamantului, soluția de achitare rămânând definitivă.

În ceea ce privește temeinicie prezentei cereri de chemare în judecată, reclamantul a arătat că în dimineața zilei de 11.07.2012, pe toate canalele mass-media, chiar înainte de aducerea la cunoștință a învinuirii (procesul-verbal s-a întocmit între orele 15:55 – 16:30), au apărut date din dosarul cauzei cu fragmente trunchiate și comentarii privind vinovăția reclamantului.

Astfel, s-a declanșat o campanie de presă împotriva acestuia, pornindu-se de la difuzarea ilegală a unor fragmente trunchiate de convorbiri înregistrate în dosarul cu nr. ###/P/2012 al Direcției Naționale Anticorupție, convorbiri mistificate în conținut, iar unele dintre acestea, ulterior, nu au mai fost regăsite la dosarul cauzei și nici nu s-au mai indicat în rechizitoriul întocmit.

În acest sens, a fost difuzată o așa zisă convorbire (convorbire ce niciodată nu a fost prezentată), prin care se indică că reclamantul ar fi avut-o cu fostul premier al României, dl. #####, discuție ce nu avea legătură cu cauza, aspect de altfel confirmat chiar de organul de urmărire penală care nu a mai invocat-o în acuzare și nici nu a depus-o la dosar în format electronic sau scriptic.

Faptul că s-a invocat o așa - zisă discuție pe care reclamantul ar fi avut-o cu premierului României (discuție ce nu a fost depusă la dosar nici în format electronic și nici scriptic), a determinat o campanie de denigrare a reclamantului, prin furnizarea către media a unor date confidențiale și fără legătură cu cauza.

Astfel, reclamantul a învederat că este evident faptul că difuzarea în presă a acestor fragmente de interceptări a reprezentat baza unei campanii mediatice cu puternice conotații politice care i-au adus iremediabile vătămări de imagine și profesionale. În acest sens, a precizat că modalitatea de exprimare folosită nu a sugerat ideea de suspiciune cu privire la existența faptelor și a vinovăției, ci pe aceea de certitudine.

Cu titlu de exemplu, a indicat situația în care, tot pe baza difuzării în presă a unor date din dosar, la data de 16.07.2012, în emisiunea „Ultimul Cuvânt” difuzată la postul B1 TV (min. 24.38-25.46), fostul președinte ##### a indicat că „Nu cumva să încapă justiția pe mâna unora precum procurorul #####”, afirmație cu referire la dosarul cauzei și cercetările care se efectuau, de natură a-i crea o situație profesională ireparabilă.

Așadar, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată în mod abuziv și fără suport probator i-au adus reclamantului un prejudiciu evident prin suspendarea din funcție, dar și de imagine, fiind indusă în opinia publică percepția „ab initio” a vinovăției acestuia.

În sensul celor arătate mai sus, există și alte documente precum hotărârea nr. 299/11.07.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția de procurori, prin care se indică ca temei al suspendării începerea urmăririi penale în cauză, hotărârea nr. 366/19.10.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția de procurori, prin care se indică ca temei al suspendării tocmai punerea în mișcare a acțiunii penale, întâmpinarea Baroului București cu referire la dosarul nr. ###/2/2013 aflat pe rolul Curții de Apel București (obiect cerere trecere pe tabloul de avocați), în care se face referire la faptul că ##### a demisionat din CSM și parchet ca urmare a trimiterii în judecată pentru fapte prevăzute de Legea nr. 78/2000, numeroase articole de presă apărute atât în format scris, dar și în format electronic, prin care se preiau comunicatele oficiale, dar și pe „surse” ale organului de urmărire penală de natură a încălca prezumția de nevinovăție de care beneficia reclamantul și de a afecta iremediabil imaginea de magistrat.

Referitor la majoritatea articolelor de presă, a solicitat să se constate că acestea au apărut încă din dimineața zilei de 11.07.2012 (începând cu ora 08.00), în condițiile în care procesul-verbal de aducere la cunoștință a învinuirii s-a realizat între orele 15.55-16.30, deci înainte de informarea învinuitului și astfel se poate face dovada încălcării prezumției de nevinovăției.

De asemenea, susținerile privitoare la o așa zisă „negociere cu USL” sau discuții private cu fostul premier ##### nu s-au aflat niciodată la dosarul cauzei ca și mijloace de probă (nu există și nu a existat vreo redare în format electronic sau scriptic) și nici nu au reprezentat temei formal de trimitere în judecată.

Tot cu ocazia cercetării judecătorești, reclamantul a arătat că s-au desfășurat acțiuni de supraveghere (filaj) înainte de începerea urmăririi penale față de acesta (10.07.2012), în datele de 27 și 28.06.2012, și fără a exista vreun act de dispoziție în acest sens și fără a exista cadrul procesual penal adecvat. În acest sens, la

dosar s-au aflat două înscrisuri emise de S.R.I. și declassificate la data de 17.10.2012. Reclamantul consideră că aceste activități de supraveghere informativă în afara cadrului procesual i-au adus atingere dreptului la viață privată prevăzut de art. 26 din Constituția României.

aceste aspecte au fost clarificate prin soluția de achitare pronunțată de Înalta ##### de Casație și Justiție, în sensul că nu există vreo probă că reclamantul a săvârșit faptele reținute în sarcina sa, reprezentanții Ministerului ##### au realizat, la 6 luni după emitere soluției de achitare (22 iunie 2015), emisiuni televizate în care s-au reluat toate acuzațiile aduse, reclamantul fiind prezentat ca învinuit și dându-se pe posturi fragmente de interceptări prin care se inducea ideea de vinovăție a acestuia (spre exemplu: ##### Tv - Dosarele DNA, „Anchete ##### și ##### #####” din 9 decembrie 2015).

Ignorând o hotărâre judecătorească definitivă de achitare, organele de urmărire penală au reluat acuzațiile formulate prin rechizitoriul (deși acestea au fost înlăturate prin hotărâre penală invocată), fără să prezinte odată cu acestea și conținutul hotărârii judecătorești de achitare.

Reclamantul a mai arătat că toate aceste împrejurări generatoare de vădite prejudicii cu rezonanță în corpul magistraților și al opiniei publice (comunicatele D.N.A., scurgerile de presă a unor pasaje din interceptări, intervenția publică a președintelui României etc.), l-au determinat să și prezinte demisia de onoare pentru a nu se extindă suspiciunile imputate în mod nedrept persoanei sale și asupra Consiliului Superior al Magistraturii și corpului magistraților.

Or, în urma soluției de achitare rămasă definitivă, toate presupusele fapte s-au dovedit a fi neconfirmate de instanțele judecătorești, motiv pentru care se poate invoca existența faptelor generatoare de prejudicii după cum urmează:

- Actele și măsurile procesuale luate de organul de urmărire penală (interceptarea convorbirilor telefonice, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată);
- Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii prin care a fost suspendat din funcția de procuror;
- comunicatele D.N. A.;
- articolele de presă denigratoare bazate pe redarea unor pasaje din interceptări înainte de a-i fi fost prezentate învinuirile.

În contextul sus-arătat, apreciază că este evident că Statul, prin reprezentanții săi (organele de urmărire penală, Consiliul Superior al Magistraturii și președintele României), prin măsurile procesuale și/sau administrative, dar și comunicările publice făcute cu privire la persoana sa, i-au adus prejudicii materiale și morale, acționând cu vinovăția prevăzută de lege, respectiv, cu intenție, acceptând ca prin actele și măsurile luate să-i fie încălcate drepturile cetățenești și garanțiile procesuale.

Prin începerea urmăririi penale și punerea în mișcare a acțiunii penale pe baza unor interceptări în care s-au alterat diferite pasaje relevante în scopul inculpării sale sau/și folosit alte pasaje ce nu există în materialitate lor, consideră că s-au încălcat dreptul la viață privată prevăzut de art. 26, secretul corespondenței prevăzut de art. 28 din Constituția României și obligația asigurării unui proces echitabil prevăzut de art. 6 din C.E.D.O. Mai mult, difuzarea în presă a conținutului acestor interceptări ilegale a încălcat și principiul prezumției de nevinovăție prevăzut de art. 23 alin. 11 din Constituția României.

Toate aceste încălcări ale drepturilor și libertăților constituționale, au avut drept scop inculparea sa (punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată), cu consecința directă și nemijlocită a imposibilității funcționării ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii și ca magistrat.

Așadar, în temeiul dispozițiilor art. 1.385 și urm C.civ., reclamantul a solicitat instanței să dispună repararea în integralitate a prejudiciului cauzat prin atingerea adusă dreptului la viață privată, la demnitate și la propria imagine, așa cum sunt reglementate și de dispozițiile art. 71 și urm. C.civ.

De asemenea, în temeiul dispozițiilor art. 253 și 1.391 C.civ. a solicitat să se rețină că i-au fost încălcate prin interceptarea convorbirilor telefonice, difuzarea lor către public, și mistificare unora dintre acestea, în condițiile în care s-a dovedit că reclamantul este nevinovat, drepturile la imagine și viață privată, constatându-se că sunt întrunite cumulativ condițiile răspunderii civile delictuale, și anume, existența unei fapte ilicite, dovedite prin actele și măsurile procesuale și/sau administrative dispuse de organele statului, dar și actele și comunicările publice prin care reclamantul a fost prezentat ca fiind vinovat, existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, dovedită prin faptul că statul prin organele sale i-au încălcat drepturile consacrate de art. 26 - dreptul la viață privată și art. 28 - secretul corespondenței din Constituția României; prezumția de nevinovăție și obligația asigurării unui proces echitabil prevăzut de art. 6 din C.E.D.O., existența unei legături de cauzalitate între faptă ilicită și prejudiciu suferit, rezultată în mod implicit din situația de fapt reținută și este dovedită tocmai prin atingerea iremediabilă adusă imaginii profesionale și umane atât de difuzarea unor date din dosar către presă, intervenția publică a președintelui statului, măsurile procesuale și/sau administrative dispuse și suspendarea mea din funcție, dar și demisia din magistratură, iar nu în ultimul rând, existența unui prejudiciu, gravitatea acestuia fiind influențată de anumite elemente circumstanțiale, respectiv caracterul oficial al informațiilor, calitatea emitentului de organ judiciar direct

implicat în activitatea de anchetă, precum și calitatea de magistrat a reclamantului.

A mai arătat că înfrângerea prezumției de nevinovăție este de natură a afecta imaginea oricărei persoane, generând automat un prejudiciu moral important. În cazul unui magistrat, însă, compromiterea imaginii atrage după sine afectarea sau chiar compromiterea carierei, care este în mod indisolubil legată de reputația personală.

Or, exhibarea nenuanțată a unor presupuse fapte penale aflate în curs de cercetare, cu referire directă la persoana unui magistrat identificat prin nume și funcție reprezintă o lovitură puternică adusă reputației acestuia, nejustificată de existența unui interes legitim.

Aceste susțineri formulate cu caracter de certitudine, au constituit manipularea opiniei publice prin comunicarea de informații false în scopul acreditării și impunerii unei ipoteze nereale, precum și în vederea inoculării vinovăției reclamantului. Scopul urmărit a fost distrugerea prezumției de nevinovăție și constituie abuz de drept.

Încălcarea prezumției de nevinovăție a fost sancționată de jurisprudența ##### și este în contradicție cu art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și Anexa la Recomandarea Rec (2003) 13 a Comitetului de Miniștri a CE, Principii privind difuzarea de informații către mass-media în legătură cu procedurile penale, Principiul 2 - Prezumția de nevinovăție. Respectarea acestui principiu face parte integrantă din dreptul la un proces echitabil.

Prin urmare, opiniile și informațiile privind procedurile penale în curs nu ar trebui să fie comunicate sau difuzate prin mass-media decât dacă nu se aduce atingere prezumției de nevinovăție.

În raport de data la care a rămas definitivă soluția de achitare, (decizia penală nr. ##/1 din 22.06.2015 dispusă de Înalta ##### de Casație și Justiție - Secția de 5 Judecători), reclamantul a solicitat să se rețină că aceasta este data de la care a luat la cunoștință de existența prejudiciului (conform dispozițiilor art. 2.528 C.pr.civ., existența pagubei), și a persoanelor vinovate, deoarece soluția de achitare exprimă nevinovăția sa în raport de acuzațiile formulate și luările de poziții publice ale organelor statului și netemeinicia și nelegalitatea actelor și măsurilor luate de acestea.

În drept, reclamantul a invocat dispozițiile art. 71 și urm. C.civ., art. 223 și urm., art. 253, art. 1.357, art. 1.373, art. 1.385, art. 1.391 și urm. C.civ., Constituția României, art. 6 #####.

În dovedire, reclamantul a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, pe care le-a atașat, a probei testimoniale cu audierea martorilor ##### și #####, precum și orice altă probă care se va impune a fi folosită în dezlegarea pricinii.

Cererea a fost legal timbrată cu taxă judiciară de timbru în quantum de 100 lei aferent cererii privind daunele aduse onoarei și demnității, respectiv cu taxă judiciară de timbru în quantum de 2.105 lei aferent capătului de cerere privind alte daune morale, conform art. 7 și art. 3 alin. 1 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.

La data de 31.05.2017, reclamantul a depus la dosarul cauzei cerere precizatoare (fila 52), prin care a solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 100.000 lei reprezentând daune morale, ce se compune din suma de 50.000 lei cu titlu de daune aduse onoarei, demnității sau reputației, respectiv din suma de 50.000 lei cu titlu de alte daune.

La data de 17.07.2017, pârâtul Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, arătând că, în raport de faptele generatoare de prejudicii invocate de către reclamant, imputabilitatea faptei se apreciază în raport de modul de acțiune al organelor de conducere ale persoanei juridice, în măsura în care actele și faptele acestora au îmbrăcat forma unui delict civil provocând pagube altor persoane.

Or, niciuna dintre condițiile prevăzute de art. 1.357-1.371 Cod Civil nu este întrunită în speță pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice pentru fapta proprie, în condițiile în care fapta este comisă de către o altă instituție cu personalitate juridică și pentru care nu se menționează atragerea răspunderii Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice.

Astfel, din toate actele existente la dosarul cauzei, precum și din susținerile reclamantului, reiese faptul ca această acțiune vizează un presupus prejudiciu creat prin măsurile procesuale și/sau administrative, dar și prin comunicările publice făcute cu privire la persoana acestuia, de către organele de urmărire penală, Consiliul Superior al Magistraturii și președintele României, ceea ce nu vizează o faptă a Ministerului Finanțelor Publice în calitate de reprezentant al Statului #####.

Pe fondul cauzei, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

În motivarea în fapt a întâmpinării, pârâtul a apreciat că pentru a fi admisibilă o astfel de cerere, respectiv pentru se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice se cer întrunite cumulativ anumite condiții, și anume: existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a unui raport de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, precum și a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, constând în

neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Or, cum niciuna din condițiile prevăzute de art. ##### Cod Civil nu este întrunită în speță pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice pentru fapta proprie, consideră că presupusele fapte generatoare de un presupus prejudiciu invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată, nu atrag răspunderea delictuală a Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, astfel încât acesta nu poate fi tras la răspundere pentru fapte neimputabile, neexistând raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, și cu atât mai puțin, vinovăția acestuia.

Așadar, presupusa faptă ilicită s-a produs prin măsurile procesuale și/sau administrative, dar și prin comunicările publice făcute cu privire la persoana reclamantului, de către organele de urmărire penală, Consiliul Superior al Magistraturii și președintele României, nefiind de natură să atragă răspunderea delictuală a Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, ci eventual, a persoanelor fizice și/sau a organelor de conducere ale persoanei juridice responsabile.

În ceea ce privește cuantumul daunelor morale solicitate, suma de 100.000 lei este cu totul exagerată față de presupusa faptă ilicită.

Astfel, a apreciat că daunele morale sunt destinate să confere reclamantului satisfacție echitabilă, dar nu pot fi stabilite într-un cuantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit.

Totodată, a arătat că, în mod unanim, a fost apreciat atât de către instanțele naționale, cât și de către jurisprudența #####, că o posibilă reparație cu titlu de daune morale nu ar putea avea decât un rol de a diminua un prejudiciu psihic, și nu de a-l acoperi în întregime.

Daunele morale sunt destinate să confere reclamantului o satisfacție echitabilă, dar nu pot fi stabilite într-un cuantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit, fără justificare causală în eroarea penală și consecințele acesteia (Decizia nr. ####/2007 a Curții de Apel #####). Pe de altă parte, în practica Curții Europene se recunoaște statelor (inclusiv legiuitorului național), o marjă de apreciere în ceea ce privește anumite limitări, fără a aduce atingere drepturile persoanei care reclamă o anumită conduită din partea statului (Decizia civilă nr. ##### a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Secția Civilă, potrivit căreia: „principiul reparării prejudiciului împiedică, însă, acordarea unor sume mari, nejustificate în raport de întinderea prejudiciului real suferit, instituția răspunderii civile delictuale neputându-se transforma într-un izvor de îmbogățire fără just temei a celor ce se pretind prejudiciați.”). Nu în ultimul rând, referitor la daunele morale în general, sub aspectul cuantumului, statuând în echitate, astfel cum este prevăzut acest principiu prin art. 41 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența sa constantă, în raport de circumstanțele cauzei, a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală, invocând în acest sens jurisprudența Curții Europene.

Daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite daunele morale suferite, partea care solicită acordarea daunelor fiind, deci, obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate existentă între prejudiciu și fapta autorității.

Așadar, dat fiind faptul că în cauză nu au fost dovedite elementele răspunderii civile delictuale, pârâțul apreciază că cererea privind daunele morale este neîntemeiată.

În drept, pârâțul a invocat prevederile art. ##### C.civ., art. 205-208 C.pr.civ.

La data de 07.12.2017, reclamantul a depus la dosarul cauzei note scrise, prin care a solicitat respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive invocată de pârât, ca neîntemeiată, motivat de faptul că Statul #####, prin reprezentantul său, Ministerul Finanțelor Publice, este chemat să răspundă pentru încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor, în raport de prevederile art. 223 alin. 1 C.civ., aprobat prin Legea nr. 287/2009.

Prin încheierea de ședință din 11.12.2017, instanța a unit cu fondul cauzei, în baza art. 248 alin. 4 C.proc.civ., excepția invocată de către pârâțul Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, prin întâmpinare, a lipsei calității sale procesuale pasive.

La același termen de judecată, instanța, în temeiul art. 258 alin. 1 raportat la art. 255 alin. 1 C.pr.civ., a încuviințat ambelor părți proba cu înscrisurile existente la dosarul cauzei, considerându-o a fi pertinentă, concludentă și utilă soluționării prezentei cauze, prorogând, totodată, aspectul privind încuviințarea probei testimoniale cu audierea martorilor ##### și #####, solicitată de către reclamant. La termenul de judecată din 23.04.2018, instanța, în temeiul dispozițiilor art. 258 alin. 1 raportat la art. 255 alin. 1 C.pr.civ., a încuviințat reclamantului proba testimonială cu audierea martorilor ##### și #####, considerând-o a fi pertinentă, concludentă și utilă soluționării prezentei cauze.

La termenul de judecată din 18.06.2018, instanța a rămas în pronunțare, în principal, pe excepția unită cu

fondul cauzei, a lipsei calității procesuale pasive a pârâtului Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, iar, în subsidiar, pe fondul cauzei, amânând pronunțarea, succesiv, pentru datele de 04.07.2018, 18.07.2018 și 20.07.2018, respectiv pentru 24.07.2018.

Prin sentința civilă nr. #####/24.07.2018 pronunțată în dosarul nr. #####/302/2017, Judecătoria Sectorului 5 București a respins ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârât, a admis în parte cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată, a obligat pârâtul la plata în favoarea reclamantului a sumei de 80.000 lei cu titlu de daune morale; a obligat pârâtul la plata în favoarea reclamantului a sumei de 1.605 lei cu titlu de cheltuieli de judecată constând în taxă judiciară de timbru redusă proporțional.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut următoarele:

În ceea ce privește excepția invocată de pârât a lipsei calității sale procesuale pasive, instanța a reținut că potrivit dispozițiilor art. 1349 alin. 1 și alin. 2 C.civ. (2009) – aplicabil conform art. 6 alin. 2 C.civ. (2009), coroborat cu art.3 din Legea nr.71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil – „orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane”, iar „cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.”

Or, prin faptă ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, se înțelege orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane, fiind încălcat tocmai principiul de drept conform căruia nimănui nu-i este permis să aducă, prin fapta sa, comisivă sau omisivă, vreo vătămare unei alte persoane, adică drepturilor subiective ale acesteia.

Pe cale de consecință, obligația încălcată prin săvârșirea unei fapte ilicite este o obligație legală, cu caracter general, care revine tuturor – obligația de a nu vătăma drepturile altuia prin fapte ilicite, fiind vorba despre o obligație de a nu face.

În ceea ce privește calitatea procesuală pasivă, aceasta presupune existența unei identități între persoana chemată în judecată (pârâtul) și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecății, adică, prin raportare la cele mai sus arătate cu privire la fapta ilicită, persoana chemată în judecată de reclamant pentru a se constata dacă în privința ei sunt întrunite condițiile răspunderii civile delictuale, ceea ce nu se poate cunoaște decât pe baza ansamblului probelor administrate în cauză, pe fondul cauzei, tocmai întrucât obligația de a nu vătăma drepturile altuia prin fapte ilicite este o obligație cu caracter general, determinarea subiectului pasiv al raportului obligațional fiind tocmai cel ce urmează a se stabili în final, prin analiza condițiilor acestui tip de răspundere civilă.

Toate acestea, având în vedere și că potrivit dispozițiilor art. 223 alin. 1 C.pr.civ., „în raporturile civile în care se prezintă nemijlocit, în nume propriu, ca titular de drepturi și obligații, statul participă prin Ministerul Finanțelor Publice, afară de cazul în care legea stabilește un alt organ în acest sens”.

Pentru aceste considerente, întrucât apărările invocate de către pârât, prin invocarea excepției lipsei calității lui procesuale pasive, sunt apărări de fond, vizând condițiile răspunderii civile delictuale pe care acest pârât nu le consideră întrunite în persoana lui, instanța a respins ca neîntemeiată excepția invocată de pârât a lipsei calității sale procesuale pasive.

Analizând întregul material probator administrat în cauză, instanța a reținut că reclamantul ##### a fost procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, în perioada #####, membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, în perioada #####.

În data de 11.07.2012, în mass-media (presa scrisă, audiovizuală și în format on-line, pe internet), s-au difuzat fragmente de interceptări ale unei convorbiri telefonice pe care reclamantul ar fi purtat-o cu #####-ministrul României, #####, cu titlu exemplificativ, a se vedea articolele de presă: de pe site-ul Adevărul.ro (link-ul de la adresa URL https://m.adevarul.ro/news/eveniment/procurorul-george-balan-negociat-victor-ponta-sefia-dna-parchetului-general-discutie-premierul-interceptata-mandat-1_4ffd147fc4409d7a073226fb/index.html), cu titlul „Procurorul ##### ar fi negociat cu ##### șefia DNA și a Parchetului #####. O discuție cu premierul, interceptată cu mandat”, din 11.07.2012, orele 08:58, imediat sub fotografia reclamantului și a procurorului #####, apărând mențiunea „#####”, membru CSM, și #####, consilierul său <<ținteau>> posturile lui ##### și Kovesi #####: Mediafax”.

În cuprinsul acestui articol, cu titlu introductiv, s-a menționat că „procurorii anticorupție au, la dosar, interceptarea unei convorbiri telefonice între procurorul ##### și premierul #####, au precizat surse judiciare (s.n.). Discuția a fost interceptată cu mandat emis de magistrații Curții Supreme.” Mai departe, în același articol, s-au redat fragmente din interceptări ale unei convorbiri pe care reclamantul ar fi purtat-o cu #####, precum și cu ##### și cu #####, însoțite de comentariile

autorului articolului, și anume:

„#####: #####, crezi c-aș putea trece pe la tine astăzi-mâine, când ai tu o fereastră?

#: Sigur. Eu sunt la birou până la ora trei. ##### vrei să-mi faci o vizită, îți dau o cafea cu plăcere, da?”

Aceleași surse au precizat că, înainte de a-l suna pe #####, ##### a stabilit, tot la telefon, în convorbiri cu ##### și cu #####, șeful SIPI Ilfov ce funcție vrea fiecare și cum să-i ceară lui ##### aceste funcții.

„##### #: Și de aceea de multe ori să spun că acest litigiu... Restul, sigur, poate o verificăm, și credemă, nu ne-ar minți. #####, eu așa spun, așa e corect.

#: Și eu vreau să spun următorul lucru: dacă nu-i problemă și tu ești singur, nu te duci ca să vin și eu imediat. Până la urmă contează cine e numărul unu sau numărul doi.

#: Așa se întâmplă, dar haideți să...

#: Ascultă-mă, să nu refuzi, eu știu ce spun. Un refuz din partea ta poate să întoarcă situația radical.

#: Și asta-i adevărat.

#: #####, când ai pus mâna pe ceva, nu-i mai da drumul.

#: O să ne consultăm împreună.

#: Ne consultăm, dar ți-am spus și eu. Ți-am spus și eu punctul meu de vedere și dorința mea. E și acesta bun, hai să-l duc spre avizare, pentru că se poate suci. Când tu spui nu, s-ar putea să nu mai fiu eu și să vina altcineva, și să nu mai fii nici tu.

#: Și asta-i adevărat.

#: Înțelegi?

#: Aici important este să spui Nu!, dar să știi că vii tu.

#: Aia e problema.

#: N-am rezolvat nimic dacă el tot vine. Și nu vin nici eu, nici tu.

#: Eu ce spun! Tu spui Nu! Eu sunt cu ##### și s-ar putea să nu mai vină ##### și vine altcineva, și-atunci ai pierdut și tu, am pierdut și eu!

#: Și asta-i adevărat.

#: ##### e, tu zici da!

Din convorbiri ar mai rezulta că ##### și ##### ar fi făcut trafic de informații secrete și s-ar fi implicat în campania electorală pentru alegerile locale. De asemenea, cei trei ar fi adunat informații compromițătoare la adresa ministrului Transporturilor, #####, pentru a-i determina și pe liberali să fie de acord cu obținerea funcțiilor, spun surse judiciare (s.n.)”

de pe site-ul romanalibera.ro (link-ul de la adresa URL

<https://romanalibera.ro/actualitate/eveniment/exclusiv-premierul-ponta-a-picat-pe-interceptari-in-timp-ce-vorbea-cu-procurorul-george-balan-membru-csm-invinuit-pentru-coruptie-dna-face-perchezitii-la-csm-in-biroul-lui-balan-si-al-consilierului-sau-marcel-sampetru-270162>), cu titlul “EXCLUSIV. Premierul ##### a picat pe interceptări în timp ce vorbea cu procurorul #####, membru CSM, învinuit pentru corupție. DNA face percheziții la CSM, în biroul lui ##### și al consilierului său, #####”, din 11.07.2012, orele 06:45.

În cuprinsul acestui articol, cu titlu introductiv, s-a menționat că „doi importanți oficiali ai Consiliului Superior al Magistraturii - procurorul ##### și consilierul #####-sunt anchetați deoarece doreau să-și folosească influența pe lângă oameni politici din USL ...”, precum și că „doi importanți oficiali ai Consiliului Superior al Magistraturii- procurorul ##### și consilierul #####-sunt anchetați deoarece doreau să-și folosească influența pe lângă oameni politici din USL pentru ocuparea posturilor de ##### al României și cel de șef al DNA.”

de pe site-ul stiri.tvr.ro (link-ul de la adresa URL http://stiri.tvr.ro/dna-procurorii-balan-si-sampetru-intelegeri-de-tip-mafiot-pentru-a-accede-pe-functii_18744.html#view), cu titlul „Premierul ##### a declarat la începutul ședinței de Guvern de miercuri că cere DNA să publice interceptările telefonice pe care le-ar fi avut cu procurorii ##### și #####, care și-ar fi negociat cu el funcțiile de procuror șef al DNA, ocupată acum de #####, și de procuror general al României, ocupată acum de ##### Kovesi, așa cum susțin surse judiciare”, din 11.07.2012, orele 08:57 (actualizat 11.07.2012, orele 19:24).

În cuprinsul acestui articol, s-a menționat că:

„ACTUALIZARE 14:00: ##### publică în exclusivitate convorbirile dintre procurorul ##### și ##### și discuții cu alte persoane pe care aceștia le-au avut legat de numirile în funcții la parchetul ##### și DNA. Una dintre ele este #####, șef SIPI Ilfov (filială a DGIPI).

Potrivit referatului procurorilor, „întrucât ##### și-a exprimat dorința de a fi menținut în funcția pe care

o deține, iar ##### și ##### sunt în așteptarea unei oferte de ocupare a unor posturi de conducere în interiorul Ministerului ##### (Parchetul ##### și alte #####), au convenit să uzeze de informațiile la care ##### are acces datorită funcției deținute (șef Serviciul Informații Ilfovy). Aceste informații sunt menite a-i ajuta atât în mod direct, cât și indirect, prin obținerea unor date, despre alte persoane care doresc să acceadă în funcții, pentru crearea unui cerc relațional cu potențial decizional”.
publicată să stenograma unei convorbiri dintre ##### și #####, în care cei doi urmau să-și fixeze o viitoare întâlnire.

și ##### vorbesc la un moment dat despre preluarea puterii în cadrul DNA prin manipularea de informații, în contextul schimbărilor politice. Ei fac trimitere clară la președintele interimar #####, în contextul evenimentelor politice care au avut loc recent.”

Totodată, s-a învederat că:

„ACTUALIZARE 09.11: "Le cer colegilor din DNA să soluționeze acest dosar cât mai grabnic, pentru că acuzațiile sunt extrem de grave. Noi, ceilalți din CSM, vrem să aflăm dacă avem printre noi colegi care fac trafic de influență", a spus, la TVR Info, #####, judecător, membru CSM.

Anchetatorii Direcției Naționale Anticorupție au descins la Consiliul Superior al Magistraturii, miercuri dimineață, unde au făcut percheziții în biroul procurorului #####, membru CSM, și al procurorului #####, consilierul acestuia, informează surse judiciare citate de corespondenții TVR ##### și #####.

#####: Nu m-a contactat nimeni de la DNA

Pocurorii DNA au început urmărirea penală împotriva lui #####, membru al CSM, și a consilierului acestuia, #####, fost adjunct al procurorului general în perioada mandatului lui #####, susțin sursele citate.

„Nu știu despre ce este vorba. Eu sunt acum acasă. Nu m-a contactat nimeni de la DNA. Nu știu nimic despre povestea asta", a spus procurorul #####, pentru TVRinfo.ro.

În același timp, purtătorul de cuvânt al CSM, #####, a declarat pentru HotNews.ro ca "secția de procurori din cadrul CSM a încuviințat, luni, cererea de percheziție a procurorilor DNA. #####, în urma unei descinderi la sediul CSM, procurorii au sigilat biroul domnului consilier #####".

și ##### și-ar fi negociat cu premierul ##### funcțiile de procuror șef al DNA și de procuror general al României, potrivit surselor judiciare.

Potrivit acuzațiilor DNA, cei doi s-ar fi folosit de note informative ale DGIPI în scopul obținerii sprijinului politic, pentru a fi numiți procuror șef al DNA și procuror general al României, dar negociau și alte funcții de conducere din Ministerul #####.

Mandatele procurorului general al României, ##### Kovesi, și al procurorului șef al DNA, #####, au expirat, acestea fiind prelunghite până la publicarea raportului CE pe Justiție.”

A se vedea, în același sens, articolele de presă de pe link-urile de la adresele URL:

-http://stiri.tvr.ro/romania-libera-convorbirile-arata-ca-ponta-a-fost-interceptat-cand-a-fost-sunat-de-george-balan_18761.html#view, titlul „##### și ##### negociau funcții luând în calcul schimbarea Guvernului și a președintelui”, din 11.07.2012, orele 12:24, cu titlu introductiv, chiar înaintea fotografiei reclamantului, menționându-se că “Procurorii DNA au început urmărirea penală împotriva lui #####, membru al CSM, și a consilierului acestuia, #####, care sunt acuzați că și-ar fi negociat cu premierul ##### funcțiile de procuror șef al DNA și de procuror general al României, potrivit surselor judiciare. Din convorbirile interceptate rezultă că cei doi își făceau calcule în funcție de planul politic de suspendare a lui #####.”

-<https://www.hotnews.ro/stiri-esential#####procurorul-balan-fost-interceptat-dna-din-luna-februarie-avut-convorbiri-ponta-caruia-cerut-intalnire.htm?nomobile>, titlul “Mediafax: Procurorul ##### a fost interceptat de DNA din luna februarie. Ar fi avut convorbiri și cu #####, căruia i-ar fi cerut o întâlnire”, din 11.07.2012, orele 13:54.

-<http://www.romaniacurata.ro/cine-sunt-procurorii-csm-care-au-negociat-cu-usl-sa-devina-sefi-la-dna-si-parchetul-general-george-balan-amicul-lui-catalin-voicu-marcel-sampetru-a-fost-acuzat-ca-a-favorizat-eliberarea-din-arest-a-lu/>, titlul “Cine sunt procurorii CSM care au negociat cu USL să devină șefi la DNA și Parchetul ##### – amicul lui #####, ##### a fost acuzat că a favorizat eliberarea din arest a lui #####”, din 11.07.2012.

-<http://evz.ro/descinderi-dna-csm-membru-csm-traffic-influenta-991442.html>, titlul <>.

-<https://www.opiniatimisoarei.ro/victor-ponta-a-picat-pe-interceptari-in-timp-ce-vorbea-cu-procurorul-george-balan-membru-csm-invinuit-de-coruptie-vezi-discutii-inregistrate-de-dna-si-stenograme/##/07/2012>, titlul “##### a picat pe interceptări în timp ce vorbea cu procurorul #####, membru CSM, învinuit de corupție. Vezi discuții înregistrate de DNA și stenograme!”, din 11.07.2012, orele 13:23.

-<http://www.atacdeconstanta.com/articole/3635-procurorul-balan-a-fost-interceptat-de-dna-din-luna->

februarie-a-avut-convorbiri-si-cu-ponta-caruia-i-a-cerut-o-intalnire.html, cu titlul "Procurorul ##### a fost interceptat de DNA din luna februarie. A avut convorbiri și cu #####, căruia i-a cerut o întâlnire", din 11.07.2012, orele 14:41.

Instanța a reținut că la data de 10.07.2012, prin rezoluția emisă de Direcția Națională Anticorupție, în cadrul dosarului penal nr. ####/P/2012, s-a dispus începerea urmăririi penale față de reclamantul #####, magistrat procuror, membru al Consiliului Superior al Magistraturii (alături de comisarul șef #####, șeful S.I.P.I. Ilfov și #####, magistrat procuror, consilier în cadrul C.S.M.), pentru complicitate, în formă continuată, la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, fapte prevăzute de art. 26 C.pen. raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. 2 C.pen.

În referatul Direcției Naționale Anticorupție (filele 300-314) s-a reținut că, pe de o parte, comisarul șef #####, șeful S.I.P.I. Ilfov, a folosit informațiile nedestinate publicității, la care avea acces în virtutea funcției, permițând accesul unor persoane neautorizate la astfel de informații, iar, pe de altă parte, magistrații procurori ##### și ##### au instigat, respectiv au comis acte de complicitate materială și morală la infracțiunea sus-menționată, scopul urmărit fiind acela de a obține foloase necuvenite pentru autor, instigator și pentru alte persoane, cum ar fi menținerea în funcție a lui #####, accesarea în funcții de conducere a lor sau a altor persoane agreeate, verificarea situației juridice pentru asigurarea apărării în eventualitatea unor anchete penale.

În cuprinsul aceluiași referat, s-a reținut că activitățile numiților ##### și ##### s-au desfășurat în prezența numitului #####, care, atât prin prezență și prin atitudinea efectivă de încurajare a acestora, cât și prin legătura afirmată cu o persoană care a beneficiat de unele informații furnizate de #####, din partea căreia a transmis lui ##### și lui ##### că le va mulțumi, „a comis în mod repetat acte de complicitate materială și morală la infracțiunea antemenționată”.

Cu ocazia prezentării situației de fapt, în același referat al D.N.A., s-a reținut că această direcția s-a sesizat din oficiu, prin procesul-verbal din 19.06.2012, cu privirea la săvârșirea infracțiunii sus-arătate de către #####, ##### și #####, întrucât din actele premergătoare efectuate în dosarul nr. ####/P/2011, privindu-l pe #####, cercetat sub aspectul infracțiunii de luare de mită, prev. de art. 254 C.pen. rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000, a rezultat că grupul constituit din #####, #####, ##### și ##### are interese politice și de afaceri în zona Ilfov și exploatează în interes personal informațiile furnizate de cel dintâi (#####), în virtutea funcției de șef al Serviciului de Informații și Protecție Internă Ilfov.

S-a mai reținut că grupul la care s-a făcut referire mai sus:

„obișnuiește să se întrunească, cu preponderență, în incinta unui restaurant din București, al cărui proprietar este numitul #####. Acesta, fiind anunțat atunci când se dorește organizarea întâlnirii, asigură conspirativitatea întrevederilor, prin punerea la dispoziție a unui anumit separeu, precum și prin preluarea telefoanelor mobile ale celor prezenți, la solicitarea lor, pentru evitarea înregistrării discuțiilor purtate de aceștia. (...) Subiectele abordate de către membrii grupului vizează analiza situației politice în contextul ultimelor schimbări intervenite în peisajul politic și al numirilor ce vor fi dispuse în cadrul Ministerului de Interne și al Ministerului #####, instituții din care aceștia fac parte.

Întrucât ##### și-a exprimat dorința de a fi menținut în funcția pe care o deține, iar ##### și ##### sunt în așteptarea unei oferte de ocupare a unor funcții de conducere în interiorul Ministerului #####, au convenit în mod tacit să uzeze de informațiile la care ##### are acces prin prisma mijloacelor specifice pe care le presupune funcția deținută de către acesta. Aceste informații sunt menite a-i ajuta atât în mod direct, cât și indirect prin obținerea unor date despre alte persoane care doresc să acceadă, pentru crearea unui cerc relațional cu potențial decizional. Astfel, în data de 16.03.2012, ##### i-a solicitat lui ##### să afle, în virtutea atribuțiilor de serviciu, dacă un post telefonic este interceptat, răspunsul lui ##### fiind afirmativ. În acest context, #####, interesându-se dacă unele informații obținute ulterior în aceeași modalitate au fost utile, a afirmat, cu referire la o persoană neidentificată care se pare că ar fi beneficiat de informații, că a avut o discuție cu acesta și că respectivul individ <>.

(...).

Menținerea în funcție a învinutului ##### și numirea învinuitorilor ##### și ##### în funcții din vârful ierarhiei din cadrul Ministerului #####, sunt obiective care urmează a fi atinse prin susținerea acestora de către persoane din lumea politică și au ca scop asigurarea accesului la informații de interes a reprezentanților clasei politice, continuându-se astfel divulgarea de informații către persoane neautorizate.

(...).

Conținutul acestor dialoguri relevă pe de o parte aceea că cei trei învinuiți, beneficiind de sprijinul unor

de procurori formată de reclamant făcând parte și #####.

Întorcându-se la declarația martorei #####, instanța a constatat că aceasta confirmă afirmația, atât a reclamantului, cât și a martorului #####, în sensul că reclamantul ar fi aflat de învinuire din mass-media, anterior aducerii la cunoștință a învinuirii, în mod oficial, în cadrul dosarului penal nr. ###/P/2012, aspect pe care martora a declarat că îl cunoaște de la reclamant, care i-a mărturisit că el însuși a aflat despre faptul că era cercetat de DNA pentru fapta anterior menționată, direct de la televizor, în condițiile în care, ulterior aflării știrii, a încercat să afle mai multe detalii, dar că nu i s-ar fi permis accesul la dosarul de urmărire penală, lui aducându-i-se la cunoștință faptul că este cercetat, cu siguranță, după momentul aflării de la televizor.

Or, instanța a constatat că afirmațiile reclamantului și cele declarate de martorii audiați sunt confirmate și de articolele de presă la care s-a făcut referire mai sus, prin trimiterea la link-ul unde pot fi identificate și în prezent, având menționată data și ora când au fost publicate pe platforma on-line, care este data de 11.07.2012, înainte de orele 15:55-16:30, când a fost încheiat procesul-verbal de aducere la cunoștință a învinuirii.

Sesizarea sus-arătată (referatul D.N.A. din 10.07.2018, dosarului nr.###/P/2012) a fost înaintată către C.S.M, prin adresa D.N.A. din data de 10.07.2012, existentă la fila 299 din dosar.

La aceeași dată, 10.07.2012, s-a sesizat din oficiu Inspekția Judiciară, cu privire la necesitatea declanșării procedurii de verificare a bunei reputații a reclamantului, în conformitate cu dispozițiile art. 6412 din Legea nr. 317/2004, sesizare determinată de referatul sus-arătat.

Prin Hotărârea nr. 299 din 11.07.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori (filele 242-246), s-a dispus suspendarea din funcție, începând cu data de 11.07.2012, a reclamantului din prezenta cauză, #####, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, membru al Consiliului Superior al Magistraturii, până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații.

Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că:

„buna reputație vizează credibilitatea și respectul de care se bucură procurorul sau judecătorul în cadrul colectivului din care face parte, modul în care este apreciat la nivelul funcțiilor de conducere, precum și dacă a făcut obiectul unor verificări de natură disciplinară sau penală.

De asemenea, nu trebuie ignorată, în aprecierea bunei reputații, nici percepția observatorului obiectiv, fiind necesară analizarea reflectării subiective, în conștiința generală, a comportamentului magistratului.

Prin urmare, Secția pentru procurori consideră că buna reputație poate fi pusă în discuție inclusiv prin aprecierea asocierilor și activităților din afara serviciului.

Tot din perspectiva dispozițiilor legal, Secția pentru procurori reține că este necesar a fi analizat și impactul funcției deținute de magistratul care face obiectul verificărilor și care are posibilitatea de a manipula în interes propriu informațiile la care are acces tocmai în considerarea funcțiilor pe care le ocupă.

(...).

Atunci când se are în vedere persoana procurorului, prestigiul funcției este atribuit social acestuia ca urmare a dobândirii calității de magistrat.

Prestigiul funcției poate fi afectat printr-un comportament care nesocotește normele de conduită impuse legal și regulamentar sau prin orice manifestare contrară demnității funcției. Astfel, demnitatea funcției își găsește măsura în conduita proprie a procurorilor.

Așa fiind, noțiunea de bună reputație la care se referă art. 6412 din Legea nr.317/2014 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, include un spectru larg de aptitudini, printre care se regăsesc și cele analizate, respectiv obligația de rezervă, imparțialitatea, demnitatea în profesie și în societate sau prestigiul funcției, respectiv al justiției.

Secția pentru procurori constată că această conduită care poate afecta buna reputație a magistratului procuror este pusă sub semnul întrebării în prezenta solicitare, în sensul că posibila atitudine adoptată de procuror în presupusul cerc relațional creat conduce la apariția unor bănuieli privind săvârșirea unor fapte incriminate de lege.

Secția reține că actele atașate propunerii Inspekției Judiciare denotă o potențială utilizare în scop personal de către cei doi procurori a unor informații clasificate la care numitul ##### avea acces prin prisma mijloacelor specifice pe care le presupune funcția deținută.

Secția pentru procurori reține că, cei trei învinuiți beneficiază de prezumția de nevinovăție, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituția României, revizuită și art. 52 din Codul de procedură penală, însă apreciază că deținerea calității de magistrat și de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, implică un grad sporit de responsabilitate în exercitarea, pe de o parte, a atribuțiilor specifice, iar, pe de altă parte, în manifestarea unui comportament care să asigure demnitatea și prestigiul funcției.

de considerentele de mai sus, Secția pentru procurori apreciază că prin menținerea în activitate a domnului procuror #####, asupra căruia planează suspiciuni privind săvârșirea unor fapte incriminate

penal, în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pe parcursul procedurii de verificare a bunei reputații, se poate aduce atingere gravă prestigiului justiției, în considerare aprecierii unui observator obiectiv.

Posibila încălcare a obligațiilor impuse de exigențele funcției de procuror, cu atât mai mult cu cât domnul ##### este reprezentantul tuturor procurorilor de la Parchetele de pe lângă Curtea de Apel București, fiind ales membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, poate conduce la o scădere considerabilă a încrederii populației în obiectivitatea actului de justiție și, implicit, la o lezare semnificativă a prestigiului acesteia.”

Ulterior aducerii la cunoștință a învinuirii, în contextul în care reclamantul a și fost suspendat din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, toate acestea la data de 11.07.2012, având la bază această împrejurare, coroborat cu difuzarea în mass-media a interceptărilor la care s-a făcut referire mai sus, este rezonabil a considera că toate acestea au influențat opinia publică în privința persoanei reclamantului, un exemplu în acest sens fiind faptul că Președintele României, #####, la data de 16.07.2012, a făcut următoarea afirmație, în direct, la postul de televiziune B1 TV, emisiunea Ultimul cuvânt, și anume: „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții” – a se vedea link-ul de la adresa URL <https://www.bzi.ro/basescu-in-direct-pe-b1-tv-live-text-301835>. La această emisiune face referire și martorul audiat în cauză, #####.

Această hotărâre de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații (nr. 299 din 11.07.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori) a fost contestată de către reclamant, care a introdus o acțiune în contencios administrativ, de anulare a acestui act administrativ, acțiune obiect al dosarului nr. #####/2/2012, soluționată prin sentința civilă nr. #####/29.11.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012 (filele 262-268), prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamant, pentru următoarele considerente:

„Art. 6412alin. 4 din Legea nr. 317/2004 impune îndeplinirea unor condiții pentru a se putea dispune suspendarea din funcție a magistratului, pe perioada procedurii de verificare a îndeplinirii condiției de bună reputație, și anume: „dacă exercitarea în continuare a funcției ar putea afecta desfășurarea cu imparțialitate a procedurilor de verificare” (teza I) sau „dacă aceste proceduri sunt de natură să aducă atingere gravă prestigiului justiției.” (teza a II-a).

Reclamantul indică, drept prim motiv de nulitate a hotărârii contestate, faptul că măsura dispusă împotriva sa nu este legală și temeinică, întrucât nu poate influența procedurile de verificare a bunei reputații. Curtea reține, însă, că din conținutul hotărârii CSM contestate rezultă considerente distincte care au fost avute în vedere de emitentul acesteia. Astfel, Secția pentru procurori a CSM a apreciat că exercitarea în continuare a funcției de către reclamant, pe parcursul procedurii de verificare a îndeplinirii condiției de bună reputație, poate conduce la o scădere considerabilă a încrederii populației în obiectivitatea actului de justiție și, implicit, la o lezare semnificativă a prestigiului acesteia (ipoteză încadrabilă în teza a II-a a art. 6412 alin. 4 din Legea nr.317/2004).

În al doilea rând, referitor la criteriile de stabilire a bunei reputații, Curtea, văzând conținutul art. 271 al Hotărârii Plenului CSM nr. ##### pentru modificarea Hotărârii Plenului CSM nr. 439/2006 apreciază că reclamantul, în raționamentul expus în apărarea sa, emite o teză corectă, conform căreia criteriile privind buna reputație, stabilite prin Hotărârea CSM nr. 513/14.06.2012, sunt aplicabile și în activitatea ulterioară a magistraților (legiuitorul având în vedere criterii privind: aplicarea de sancțiuni disciplinare, contravenționale în ultimii 3 ani, sancțiuni de drept penal, motivele eliminării din examenele organizate de CSM, tipul și împrejurările comiterii faptei, forma de vinovăție, tipul de sancțiune aplicată, conduita în timpul cercetării disciplinare/judiciare, impactul asupra opiniei publice, timpul care a trecut de la aplicarea sancțiunii/rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare).

Criteriile bunei reputații stabilite prin Hotărârea Plenului CSM nr. 513/2012 cu referire expresă la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii trebuie aplicate, mutatis mutandis, și în cariera ulterioară a magistratului, acestea neputând fi reduse, sub aspectul aplicării lor în timp, doar la momentul admiterii la Institutul Național al Magistraturii.

#####, criteriile de apreciere a condiției bunei reputații nu trebuie să se limiteze la cele enumerate de legiuitor în materia admiterii la Institutul Național al Magistraturii. Astfel după cum s-a statuat în hotărârea CSM care face obiectul litigiului cu soluționarea căruia a fost investită instanța, instituția verificării bunei reputații a magistraților reglementată de art. 6412 din Legea nr. 317/2004 are drept scop asigurarea, în cadrul sistemului judiciar, a faptului că magistrații îndeplinesc, pe tot parcursul carierei, condiția de bună reputație. ##### reputație vizează credibilitatea și respectul de care se bucură procurorul sau judecătorul în cadrul colectivului din care face parte, modul în care este apreciat la nivelul funcțiilor de conducere, precum și dacă a făcut obiectul unor verificări de natură disciplinară sau penală. Totodată, la aprecierea bunei reputații trebuie avută

în vedere percepția observatorului obiectiv cu privire la comportamentul magistratului, deci a reflectării, în conștiința generală, a respectivului comportament. De asemenea, astfel după cum s-a reținut s-a reținut în cuprinsul hotărârii contestate, la aprecierea acestei condiții a bunei reputații este necesar a fi analizat și impactul funcției deținute de magistratul care face obiectul verificărilor.

În concluzie, Curtea reține că pârâtul a conturat și motivat cu temei sfera noțiunii de „bună reputație” a magistratului.

În al treilea rând, nu se poate susține cu temei faptul că Inspekția Judiciară a CSM și-a depășit atribuțiile, întrucât aceasta s-a sesizat din oficiu cu privire la necesitatea declanșării unei proceduri administrative – aceea de verificare a bunei reputații – sesizare determinată de referatul DNA (aceste împrejurări rezultă din înscrisurile dosarului, precum și din conținutul hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 299/11.07.2012). Or, conform art. 6412 alin. 1 din Legea nr. 317/2004, în forma în vigoare la data adoptării hotărârii contestate: Verificarea sesizărilor referitoare la buna reputație a judecătorilor și procurorilor în funcție se face de către Inspekția Judiciară, din oficiu sau la solicitarea oricărei persoane interesate.

Un alt argument invocat este acela că reclamantul a avut o carieră de 22 de ani fără sancțiuni.

Curtea reține faptul că aspectul indicat de reclamant, trebuie analizat în legătură cu proporționalitatea măsurii suspendării dispuse, considerentul invocat neținând de legalitatea propriu-zisă a măsurii, ci de proporționalitatea acesteia, prin raportare la conduita ireproșabilă a reclamantului, timp de 22 de ani (aspect necontestat de pârât).

Întemeindu-se pe înscrisurile dosarului, Curtea constată, însă, că măsura suspendării din funcție a reclamantului îndeplinește condiția proporționalității. Astfel, pârâtul a avut ca temei, în fapt, existența unor bănuieli privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală (astfel după cum rezultă din consemnarea situației de fapt expusă pe larg de instanță la pct. 6.1. din prezenta motivare), iar la luarea măsurii suspendării, pârâtul a avut în vedere, în mod corect, tocmai faptul că deținerea calității de magistrat și, în același timp, de membru al Consiliului Superior al Magistraturii implică un grad sporit de responsabilitate în exercitarea atribuțiilor specifice și în manifestarea unui comportament care să asigure demnitatea și prestigiul funcției. Din situația de fapt reținută în cuprinsul hotărârii CSM contestate în litigiul cu care a fost investită instanța nu trebuie să se conchidă că măsura suspendării ar fi fost dispusă ca urmare a vinovăției penale a reclamantului, întrucât astfel după cum statuează Constituția României (art. 23 alin. 11) și Codul de procedură penală (art. 52) și după cum, de altfel, s-a reținut și în cuprinsul hotărârii contestate în litigiu, reclamantul beneficiază de prezumția de nevinovăție. Altfel spus, dispunerea unei atare măsuri (de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații) nu echivalează cu o nesocotire a prezumției de nevinovăție, întrucât de aceasta beneficiază reclamantul până la finalizarea procesului penal, iar prezumția specifică dreptului procesual penal nu este încălcată prin declanșarea unei proceduri administrativ-disciplinare și aplicarea măsurii de suspendare din funcție.

În ceea ce privește împrejurarea, invocată de reclamant, că art. 6412 din Legea nr. 317/2004 nu se regăsește între ipotezele de suspendare a magistratului de la art. 62 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, Curtea reține că de aici nu se poate conchide că reclamantul a fost sancționat în alte condiții decât cele prevăzute de lege. Aceasta întrucât cele două articole menționate vizează ipoteze diferite. Art. 62 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 prevede obligativitatea suspendării din funcție a magistratului în următoarele situații: a) când a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa prin ordonanță sau rechizitoriu; b) când suferă de o boală psihică, care îl împiedică să-și exercite funcția în mod corespunzător; c) când a fost sancționat disciplinar, în condițiile art. 100 lit. d).

Pe de altă parte, art. 6412 din Legea nr. 317/2004 prevede posibilitatea dispunerii suspendării din funcție a magistratului, până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații.

Din interpretarea celor două articole rezultă că acestea reglementează, în condiții și ipoteze diferite, măsura suspendării din funcție a magistratului, niciuna din ipoteze neexcluzând-o pe cealaltă (celelalte). Sancțiunea disciplinară a suspendării prevăzută în Legea nr. 303/2004 se poate dispune până la 6 luni, iar în situația suspendării în cazul verificării condiției de bună reputație în condițiile Legii nr. 317/2004, suspendarea poate dura până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații. Critica reclamantului cu privire la faptul că legiuitorul nu a fixat un termen pentru finalizarea unei atare proceduri nu atrage anularea actului administrativ emis în baza Legii nr. 317/2004, în lipsa invocării și admiterii excepției de neconstituționalitate a unui atare text legal.

În concluzie, din probele administrate, rezultă că în mod legal, temeinic și cu respectarea principiului proporționalității, pârâtul a dispus suspendarea din funcție a reclamantului până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații.

Prin urmare, motivele de nelegalitate și netemeinicie ale hotărârii contestate nu sunt întemeiate, acțiunea în anularea Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 299/11.07.2012 urmând

a fi respinsă ca neîntemeiată.”

Această hotărâre judecătorească, ale cărei considerente au fost expuse mai sus (sentința civilă nr. #####/29.11.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012) a rămas definitivă și irevocabilă prin decizia nr. ##### din 04.10.2013 a Înaltei ##### de Casație și Justiție-Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012 (f. 259-261), prin care s-a respins ca lipsit de interes recursul declarat de reclamant, în condițiile în care, între timp, reclamantul a fost eliberat din funcție, prin demisie.

Astfel, instanța a reținut că, între timp, verificarea privind condiția de bună reputație a reclamantului a rămas fără obiect, urmare a împrejurării că reclamantul a fost eliberat din funcția de procuror, prin demisie, astfel cum s-a constatat prin Hotărârea nr. 75 din 18.03.2013 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, hotărâre la care se face referire în considerentele sentinței civile nr. ##### din 20.12.2013 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2013 (filele 247-253, cu precădere fila 253), definitivă prin decizia nr. ##### din 25.11.2015 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2013 (filele 254-258, cu precădere fila 257, verso).

Din considerentele acestei din urmă decizii, rezultă că reclamantul nu a contestat Hotărârea nr. 75 din 18.03.2013 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, prin care s-a constatat ca fiind rămasă fără obiect verificarea condiției de bună reputație ca urmare a eliberării din funcția de procuror prin actul unilateral demisie.

Toate aceste hotărâri judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat (care privește dispozitivul și considerentele pe care acesta se sprijină), cu privire la chestiunea tranșată.

Reclamantul a emis actul unilateral constând în demisia din funcția de procuror la finalul anului 2012, sens în care prin Hotărârea nr. 1032 din 15.11.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a propus Președintelui României eliberarea din funcție a reclamantului, prin demisie, drept pentru care, la data de 15.01.2013, s-a emis Decretul Prezidențial, prin care a fost eliberat din funcție reclamantul (toate acestea conform considerentelor deciziei nr. ##### din 04.10.2013 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012, existentă la filele 259-261, cu precădere fila 260, verso).

Mai departe, instanța reține că prin Hotărârea nr. 366 din 19.10.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii - Secția pentru procurori (filele 19-21), s-a dispus suspendarea din funcția de procuror, începând cu data de 19.10.2012, a reclamantului din prezenta cauză, #####, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva sa.

Pentru a pronunța această soluție, s-a reținut că prin ordonanța nr. ###/P/2012 din 19.10.2012, emisă de D.N.A., s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, printre alții, împotriva învinuitului #####, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prev. de art. 26 C.pen. raportat la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 și a infracțiunii prev. de art. 323 alin. 1 și alin. 2 C.pen. raportat la art. 17 lit. b și la art.18 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, ambele cu aplicarea art. 33 lit. a C.pen.

Pentru aceste motive, Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori a dispus suspendarea din funcția de procuror a reclamantului, începând cu data și ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva acestuia, toate acestea în temeiul dispozițiilor art. 62 alin. 1 lit. a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și al procurorilor, potrivit cărora „judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri: a) când a fost pusă în mișcare acțiunea penală împotriva sa prin ordonanță sau rechizitoriu”, dispoziție în vigoare în această formă la data de 19.10.2012 – dispoziție modificată prin Legea nr. 255/2013, începând cu data de 01.02.2014, când va avea următorul conținut (neincident în prezenta cauză), și anume „judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri: a) când a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni”.

Reclamantul a fost trimis în judecată, în stare de libertate, prin rechizitoriul nr. ###/P/2012 din data de 02.04.2013, emis de Parchetul de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupți, atât pentru complicitate la săvârșirea infracțiunii de furnizare de informații nedestinate publicității, în formă continuată (două acte materiale), prev. de art. 26 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen., cât și pentru asociere pentru săvârșirea infracțiunii de furnizare de informații nedestinate publicității, prev. de art. 323 alin. 1 și alin. 2 C.pen. rap. la art. 17 lit. b și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 78/2000, totul cu aplic. art. 33 lit. a C.pen.

Reclamantul a fost achitat, prin sentința nr. ###/15.05.2014 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, pronunțată în dosarul nr. #####/1/2013 (filele 180-228), atât în baza art. 17 alin. 2 rap. la art. 16 alin. 1 lit. c C.pr.pen. (nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea, aplicație a principiului in dubio pro reo, care se circumscrie sferei de aplicare a prezumției de nevinovăție) pentru comiterea infracțiunii de complicitate la săvârșirea infracțiunii de furnizare de informații nedestinate publicității, în formă continuată,

prev. de art. 26 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. (pentru actele materiale descrise la pct. 3 și 4 din rechizitoriu), cât și în baza art. 17 alin. 2 rap. la art. 16 alin. 1 lit. b C.pr.pen. (fapta nu este prevăzută de legea penală) pentru comiterea infracțiunii de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, prev. de art. 323 alin. 1 și alin. 2 C.pen. rap. la art. 17 lit. b și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 – pentru aceleași infracțiuni, au fost achitați și ceilalți doi inculpați, ##### și #####.

În esență, soluția de achitare a reclamantului a avut la bază următoarele considerente:

„Referitor la infracțiunea prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 (actele materiale descrise la pct. 3 și 4 din rechizitoriu) reținută în sarcina inculpaților ##### – în calitate de autor, ##### – în calitate de instigator și ##### – în calitate de complice, Înalta ##### apreciază că, în cauză, nu există probe care să fundamenteze o soluție de condamnare a inculpaților.

În esență, s-a reținut că inculpatul #####, la instigarea inculpatului ##### și cu complicitatea morală a inculpatului #####, a permis accesul unor persoane neautorizate la informații nedestinate publicității, prin aceea că, la data de 23.05.2012, în prezența lui #####, i-a înmănat inculpatului #####, ca urmare a unei cereri anterioare a acestuia, un plic conținând o notă de redare, iar în perioada mai-iunie 2012 i-a comunicat inculpatului ##### că, în urma verificărilor pe care le-a efectuat, numele acestuia din urmă nu apare în lucrări sau solicitări de interceptări ale serviciului pe care ##### îl conducea.

Scopul urmărit de inculpatul ##### consta în obținerea unor foloase necuvenite pentru sine (menținerea în funcția de șef al SIPI Ilfov), respectiv obținerea unor foloase necuvenite pentru alții (accederea la funcții de conducere a coinculpaților sau a altor persoane agree; interese de afaceri ale coinculpaților ori a altor persoane din anturajul acestora; verificarea situației juridice pentru asigurarea apărării în eventualitatea unor anchete penale).

Scopul urmărit de inculpatul ##### viza obținerea unor foloase necuvenite în urma valorificării informațiilor puse la dispoziție de inculpatul ##### constând în deținerea unor date privind interceptarea unui post telefonic, cunoașterea conținutului unor note de redare, obținerea de date despre ministrul transporturilor, cunoașterea (in)existenței în atenția unui serviciu de informații a unor lucrări ce vizau propria persoană, împrejurări care i-au dat posibilitatea să acționeze într-un anumit mod, să planifice și să managerieze activități și interese personale ori ale anturajului, să cunoască dacă este necesară formularea unor apărări privind potențiale cauze penale în care ar fi implicat.

Singurele probe pe care se sprijină acuizarea celor trei inculpați sunt două fragmente din interceptările convorbirilor ambientale purtate de inculpați la data de 23 mai 2012, respectiv 15 iunie 2012, redată în rechizitoriu, după cum urmează:

„#####: Serios... Eu v-am adus în plicul ăla nota de redare...

#####: Of, Doamne, Doamne...” – latura obiectivă a actului material descris la pct. 3 din actul de sesizare.

și

„#####: DNA-ul are dosare pe mine și oricând mă face..., mă neutralizează foarte repede...

Bineînțeles că m-am apucat și eu să verific: ####, #####, aveți voi ceva despre mine, știți ceva, aveți vreo hârtie pe acolo? Mi-a zis că a verificat și nu a găsit nimic. Dar uitate cum se pune problema: dacă vrei să-ți mai dau și alte lucruri, îți mai dau. ##### acesta este stilul de lucru.” – latura obiectivă a actului material descris la pct. 4 din actul de sesizare.

Totodată, scopul urmărit de inculpați la comiterea infracțiunii este explicat în rechizitoriu tot prin trimitere la fragmente din convorbirile purtate la 16 martie, 23 mai și 15 iunie 2012.

Potrivit art. 99 alin. 1 C. pr. pen., în acțiunea penală sarcina probei aparține în principal procurorului.

Totodată, potrivit alin. 2 al art. 99, inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să o dovedească și are dreptul de a nu contribui la propria acuizare.

Din interpretarea textului de lege menționat, rezultă că în procesul penal există o legătură indisolubilă între sarcina probei și prezumția de nevinovăție, în sensul că obligația de a oferi probe suficiente care să fundamenteze o soluție de condamnare îi revine acuzării.

Dat fiind că procurorul este cel care afirmă existența unei situații de fapt în acuizare, acestuia îi incumbă și sarcina probării acuzațiilor aduse inculpatului trimis în judecată, intervenția instanței având caracter subsidiar, numai în situația în care administrarea probelor este imperios necesară pentru formarea convingerii sale.

Revenind la speța dedusă judecării, Înalta ##### apreciază că acuzațiile aduse inculpaților prin actul de sesizare au doar caracterul unor indicii cu caracter infracțional, care nu pot conduce la stabilirea vinovăției acestora.

Rechizitoriul se bazează exclusiv pe interceptările discuțiilor purtate de inculpați, iar vinovăția acestora este

stabilită de procuror în urma unei analize pe text a interceptărilor ambientale, fără ca acestea să fie coroborate cu vreo probă care să dea consistență indiciilor rezultate din interceptări.

Totodată, se constată că organul de urmărire penală face doar speculații cu privire la conținutul interceptărilor și apărările pe care și le fac inculpații în declarațiile date în cursul urmăririi penale.

Concluzionând, deși convorbirile ambientale conțin elemente care să conducă la suspiciunea existenței unor activități cu caracter infracțional, acestea nu sunt coroborate și cu alte mijloace de probă care să susțină acuzațiile aduse inculpaților.

Înalta ##### apreciază că simpla existență a unor discuții cu conotații ilegale care nu sunt concretizate prin administrarea și a altor probe care să le confirme, nu este suficientă pentru stabilirea existenței faptelor și a vinovăției inculpaților.

Trimiterile făcute în actul de sesizare la presupusele relații ale inculpaților cu mediul politic ar putea, teoretic, să caracterizeze, într-un sens sau altul, persoana inculpaților, dar nu pot conduce automat la stabilirea vinovăției unei persoane.

În același sens, pretensele foloase necuvenite urmărite a fi obținute de inculpați prin accesul la informațiile nedestinate publicității constând în menținerea într-o funcție de conducere, accesarea la funcții de conducere, existența unor interese de afaceri ale inculpaților sau persoanelor apropiate acestora, extrase de anchetatori din conținutul convorbirilor ambientale sunt doar simple ipoteze, afirmații, nedovedite în niciun fel.

Referitor la actul material pretins comis la data de 23 mai 2012, ce a constat în predarea unei note de redare de către inculpatul ##### inculpatului #####, ca urmare a unei cereri anterioare a acestuia din urmă, acuzarea se bazează exclusiv pe fraza rostită de inculpatul ##### : „Eu v-am adus în plicul ăla nota de redare...”.

Se constată că în cauză nu s-a adus în sprijinul acuzațiilor nicio dovadă în sensul predării efective de către inculpatul ##### a unei note de redare, nu s-au făcut minime verificări privind identificarea în mod concret a obiectului acesteia, nu s-a determinat momentul la care s-a consumat instigarea. Iar în ceea ce privește regimul informației nedestinate publicității, procurorii fac o serie de considerații teoretice arătând că notele de redare, care reprezintă forma scrisă a unor dialoguri telefonice ori purtate în mediul ambiental, pot avea nivelul de clasificare „strict secret” sau „nepublic”, în funcție de temeiul autorizației de interceptare în baza căreia au fost captate (Legea nr. 51/1991 privind siguranța națională sau art. 911 și urm. C.proc.pen.).

În acest context, se constată că procurorii, contrar dispozițiilor art. 99 alin. 1 C.pr. pen., plasează sarcina probei către inculpați, prezumând o situație de fapt care este necesar a fi dovedită.

În concluzie, în cauză nu s-a dovedit predarea de către inculpatul ##### inculpatului #####, în prezența și a inculpatului ##### a unei note de redare, simplul fapt al afirmării acestei împrejurări într-o discuție purtată de inculpați, neconfirmată și necoroborată cu o altă probă în acest sens nu este suficientă și nu poate conduce la condamnarea inculpaților.

Referitor la apărarea inculpaților în argumentarea soluției de achitare bazată de faptul că în fragmentul în discuție din interceptarea efectuată la data de 23 mai 2012, fraza atribuită inculpatului #####, nu se aude sau este rostită în cadrul unei emisiuni de televiziune, Înalta ##### constată că nu poate fi primită.

La termenul din data de 14 ianuarie 2014, s-a admis cererea formulată de inculpatul #####, de efectuare a unei expertize tehnice având ca obiectiv îmbunătățirea calității audiției înregistrării identificată în fișierul LS10.WAV la momentul 58m27s și în înregistrarea #####38-25.wav la momentul 29m18s, fragmentului cu conținutul contestat de inculpați : „Eu v-am adus în plicul ăla nota de redare...”.

Ulterior, transmiterii de către expertul criminalist a suportului optic ce conținea fragmentul de convorbire cu o calitate îmbunătățită a sunetului, s-a procedat la audierea în ședință publică a acestuia.

Chiar dacă în timpul audierii în ședință publică a fragmentului din înregistrare, datorită sistemului audio existent în sala de ședință nu a fost posibilă ascultarea înregistrării în condiții optime în sensul concluzionării certe asupra conținutului din înregistrare, procedând personal la audierea prin intermediul căștilor a fragmentului contestat de către inculpați, atât în varianta inițială, dar și îmbunătățită a semnalului sonor, instanța a constatat că în procesul verbal atașat dosarului de urmărire penală s-a procedat la redarea fidelă a frazei în discuție, fragmentul vizând expresia „nota de redare” fiind rostită de către inculpatul #####, contrar celor susținute de inculpați.

Neîntemeiată apare și solicitarea inculpaților privind nelegalitatea interceptărilor în condițiile în care autorizațiile de interceptare nr. 19/19.12.2011, 30/23.02.2012 și 86/22.05.2012 au fost emise eronat, în opinia apărării, de Curtea de Apel București, niciuna dintre persoanele menționate în autorizații neavând vreo funcție care să atragă competența Curții.

Din înscrisurile înaintate instanței aflate la f. 163, 224 și 280 din vol. 1, rezultă că inculpatul ##### avea calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare, calitate care a și atras competența curții de apel în emiterea autorizațiilor. Împrejurarea că în cadrul funcției pe care o ocupa la acel moment, inculpatul nu desfășura, în fapt, activități care să presupună numirea în structurile poliției judiciare, nu poate înlătura

calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare. Din relațiile comunicate de Cabinetul Procurorului ##### a rezultat că nu au intervenit alte modificări referitoare la calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare a inculpatului #####. Or, eliberarea polițiștilor din funcțiile structurilor poliției judiciare se realizează prin ordin al ministrului administrației și internelor, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție, și nu prin numirea acestora într-o altă funcție care nu presupune exercitarea în fapt a acestei calități speciale.

solicitarea inculpatului ##### de înlăturare a interceptărilor pe motivul obținerii acestora nelegal, în lipsa unei autorizații dată de Înalta ##### de Casație și Justiție, raportat la calitatea sa de membru în Consiliul Superior al Magistraturii nu poate fi primită, înregistrările convorbirilor ambientale din lunile martie și mai 2012 realizându-se într-o altă cauză penală, în care inculpatul nu era cercetat.

Potrivit art. 912 alin. 5 C.proc.pen. în vigoare la data efectuării actului procedural, convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date și informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni din cele prevăzute în art. 911 alin. 1 și 2.

de cele arătate, motivul de nelegalitate invocat este neîntemeiat.

Referitor la actul material descris la pct. 4 din rechizitoriu, instanța constată că organul de urmărire penală și-a bazat exclusiv concluziile, ca și anterior, pe conținutul unui fragment din convorbirea ambientală din data de 15 iunie 2012, din care ar fi rezultat, în opinia parchetului, că, în perioada mai – iunie 2012, inculpatul ##### ar fi făcut verificări, în urma solicitării inculpatului #####, și i-ar fi comunicat acestuia din urmă că numele său nu apare în lucrări sau solicitări de interceptări ale DGPI – Serviciul de Informații și Protecție Internă Ilfov.

Pe de altă parte, constată întemeiate și criticile apărării cu privire la transcrierea inexactă a discuțiilor purtate la data de 15 iunie 2012 constând în lipsa apelativului „#####” din dialogul inculpatului ##### și atribuirea frazei „DNA-ul are ...” inculpatului #####, când aceasta a fost rostită, în fapt, de către inculpatul #####, împrejurări constatate și prin încheierea din data de 14.01.2014, dată la care s-a procedat la ascultarea în ședință publică a fragmentelor din convorbire a căror transcriere a fost contestată de inculpatul #####.

De asemenea, Înalta ##### constată că întreaga construcție a acuzației se bazează pe relatarea inculpatului ##### făcută inculpatului ##### la una dintre întâlnirile acestora la restaurantul #####, fără a se mai face vreo verificare suplimentară.

Din actul de acuzare nu rezultă data comiterii faptei, fiind plasată de procurori discreționar în intervalul mai – iunie 2012, alegerea intervalul de timp nefiind justificată prin raportare la elemente ce privesc ansamblul probator. În rechizitoriu se face afirmația că data certă la care s-au efectuat actul de instigare și, respectiv, actul de autorat nu este cunoscută, nerezultând din probele administrate – fără a se preciza care au fost probele administrate - însă, cu siguranță, acestea au fost comise în perioada de timp dintre apariția în mediul frecventat de inculpați a unor informații privind potențiala numire a lui ##### și ##### în funcții de conducere ale Ministerului ##### și data dialogului propriu-zis.

Înalta ##### nu poate primi o astfel de abordare, fiind obligatoriu ca solicitarea de condamnare să se bazeze pe probe certe și nu pe presupuneri ale organelor judiciare.

Mai mult, cu privire la acest act material, procurorii nu au putut indica în concret care sunt datele și informațiile nedestinate publicității care au făcut obiectul acuzației, trimiterile teoretice și generale din rechizitoriu nu pot suplini lacunele actului de sesizare pe acest aspect. În rechizitoriu nu se indică în ce au constat în concret informațiile cu caracter nepublic la care inculpații au avut acces, în mod neautorizat, speculațiile prezentate de acuzare neavând caracterul de mijloace de probă care să conducă la pronunțarea unei hotărâri de condamnare.

În concluzie, cu privire la infracțiunea prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 (actele materiale descrise la pct. 3 și 4 din rechizitoriu), Înalta ##### va dispune achitarea fiecăruia dintre inculpații #####, ##### și #####, în temeiul art. 16 lit. c C.pr.pen., apreciind că în cauză nu sunt probe care să susțină acuzațiile aduse.

Condamnarea inculpaților nu se poate baza exclusiv pe interceptările discuțiilor ambientale, ci acestea trebuie coroborate și cu alte mijloace de probă care să demonstreze, fără dubiu, vinovăția acestora. Pronunțarea unei soluții de condamnare trebuie să fie justificată de probe certe, indubitabile și nu de supoziții rezultate din analiza unor fragmente din interceptările efectuate în cauză.

Cu privire la infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, s-a arătat, în actul de acuzare, că aceasta constă în faptele inculpaților ##### și #####, care, urmărind comiterea infracțiunii de folosire de informații nedestinate publicității, au urmat, în perioada martie - iulie 2012, un plan de acțiune, anterior convenit, în cadrul căruia fiecare dintre participanți avea sarcini bine conturate, cu respectarea unor măsuri de prevedere, de natură a înlătura posibilitățile de conservare sau

administrare a unor eventuale mijloace de probă privitoare la activitatea infracțională pe care urmau să o desfășoare, după cum urmează: ##### și ##### aveau sarcina de a asigura, prin pozițiile pe care le ocupau în structura CSM, precum și prin conexiunile la nivel politic, atât protecția inculpatului #####, în sensul menținerii acestuia pe funcția de șef al SIPI Ilfov, în interesul comun al asocierii, cât și transmiterea către acesta a unor solicitări privind obținerea de informații nedestinate publicității, în beneficiul propriu sau al altor persoane, în special pentru asigurarea apărării în eventualitatea unor anchete penale; ##### avea sarcina de a asigura, cu ocazia întâlnirilor grupului, conspirativitatea și securitatea ambientală a dialogurilor, prin relaționarea cu persoane de încredere din structura administrativă a locului de întâlnire; ##### avea în cadrul asocierii sarcina principală de a accesa, în virtutea funcției, informațiile nedestinate publicității și de a le furniza celorlalți membri ai asocierii, în scopul obținerii de foloase necuvenite pentru persoanele interesate.

în vedere considerentele expuse anterior în capitolul referitor la aplicarea legii penale mai favorabile, Înalta ##### urmează a analiza în ce măsură faptele reținute în sarcina celor trei inculpați prin actul de acuzare întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prev. de art.367 din Codul penal în vigoare. Potrivit noilor reglementări penale cuprinse în art.367 alin. 1, este incriminată ca infracțiune inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup. În alineatul 6 al aceluiași articol, legiuitorul definește grupul infracțional organizat ca fiind grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.

Din prevederile legale menționate rezultă că pentru a fi în prezența unui grup infracțional organizat este necesar a fi îndeplinite, în mod cumulativ, mai multe condiții.

În primul rând, este necesar ca grupul să fie format din trei sau mai multe persoane și să funcționeze pe o anumită perioadă de timp și în mod coordonat. Cu privire la modul coordonat de funcționare, este nevoie ca în cadrul grupului să existe o subordonare ierarhică, prestabilită, în sensul că trebuie prevăzut rolul fiecărui membru în parte în comiterea infracțiunii. De asemenea, caracterul coordonat presupune planificare, organizare, control cât și procurarea de instrumente, mijloace specifice, folosirea de combinații, etc. O altă condiție esențială pentru existența grupului infracțional organizat este ca acesta să nu aibă un caracter ocazional, ci să fie constituit pe baza unui „studiu” prealabil care să aibă în vedere anumite calități, însușiri și specializări ale membrilor acestuia.

În fapt, grupul trebuie să aibă o structură determinată, adică să aibă anumite componente cu sarcini complementare în realizarea activității infracționale, o așa zisă diviziune a muncii în cadrul unei ierarhii cu roluri prestabilite și reguli de comportare specifice unei unități structurate.

Sub aspectul laturii obiective a infracțiunii, aceasta constă în acțiunea de inițiere sau constituire a un grup infracțional, fie de aderare sau sprijinire a acestuia.

Constituirea implică asocierea și înțelegerea mai multor persoane în scopul de a ființa în timp și de a pregăti și organiza infracțiuni prevăzute de lege.

Inițierea presupune nu numai concepția, ci și activități de materializare a ideii, respectiv lămurire, întruniri, consfătuiri, planuri, etc.

Aderarea la grup se realizează prin exprimarea consimțământului expres al unei persoane de a face parte din structura infracțională, în timp ce sprijinirea grupului presupune furnizare de asistență, ajutor sau sfaturi în vederea săvârșirii infracțiunilor.

Sub aspectul laturii subiective, fapta este săvârșită cu intenție directă, calificată prin scop, în sensul că persoana trebuie să știe și să fie de acord cu înființarea, aderarea și sprijinirea grupului, știind că urmează a fi comise infracțiuni grave și trebuie să urmărească comiterea uneia sau mai multor infracțiuni.

Aplicând în cauză considerațiile teoretice expuse anterior, Înalta ##### constată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat sub aspectul laturii obiective. Niciuna dintre activitățile atribuite fiecăruia dintre inculpații ##### și ##### nu se încadrează în obiectul material al laturii obiective, nerezultând cine a inițiat sau constituit grupul, cine a aderat sau a sprijinit grupul deja constituit.

Din actul de acuzare nu rezultă structura ierarhică a grupului, în condițiile în care relațiile dintre inculpați erau de prietenie, respectiv afinitate, nu se indică, în concret, momentul la care avut loc înțelegerea infracțională și data adoptării planului infracțional, nu se descrie existența unei structuri organizate, care acționează coordonat și după reguli bine stabilite.

în vedere că în situația de fapt descrisă în rechizitoriu nu se regăsesc nici condițiile acțiunii structurate și coordonate și pentru o anumită perioadă de timp, elemente definitorii pentru existența grupului infracțional organizat, Înalta ##### apreciază că faptele inculpaților ##### și ##### nu mai sunt prevăzute de legea penală în vigoare.

de argumentele deja expuse, nu mai apare ca fiind necesar verificarea întrunirii condițiilor privind latura

subiectivă a infracțiunii.

Astfel, soluția care se impune în cauză este achitarea inculpaților în temeiul art. 16 lit. b teza I C. pr. pen., soluție care are în vedere neîntrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii sub aspectul lipsei laturii obiective sau dezincriminarea faptei.

Pe de altă parte, dat fiind soluția ce urmează a se pronunța cu privire la infracțiunea scop a grupului infracțional – art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 – pe cale de consecință, se impune și achitarea pentru infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni.”

Soluția, de primă instanță, de achitare a reclamantului, este definitivă, prin decizia nr. ###/22.06.2015 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători, pronunțată în dosarul nr.#####/1/2014 (filele 86-179), prin care s-a menținut soluția în ceea ce îl privește pe reclamant, dar s-a admis apelul și s-a desființat, în parte, sentința penală apelată și, rejudecând, s-a dispus, în ceea ce îl privește pe inculpatul #####, în primul rând, schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina acestuia, din infracțiunea prev. de art. 25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen.

- în infracțiunea prev. de art. 25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.41 alin.2 C.pen. (punctele 1 și 2 din rechizitoriu),

- în infracțiunea prev. de art.25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000 (punctul 3 din rechizitoriu) și în infracțiunea prev. de art. 25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000 (punctul 4 din rechizitoriu).

În al doilea rând, s-a dispus achitarea inculpatului #####, pe de o parte, pentru infracțiunea prev. de art. 25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 cu aplic. art. 41 alin. 2 C.pen. (punctele 1 și 2 din rechizitoriu), toate acestea în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 16 lit. b teza I C.pr.pen. și art. 3 alin. 1 din Legea nr. 187/2012, iar, pe de altă parte, pentru infracțiunea prev. de art. 25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 (punctul 3 din rechizitoriu), toate acestea în temeiul art. 396 alin. 5 C.pr.pen. rap. la art. 16 lit. c C.pr.pen.

În al treilea rând, s-a dispus condamnarea inculpatului ##### pentru infracțiunea prev. de art. 25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 (punctul 4 din rechizitoriu), la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 7 ani.

În ceea ce îl privește pe inculpatul #####, s-a dispus, în primul rând, schimbarea încadrării juridice dată faptelor reținute în sarcina acestuia, din infracțiunea prev. de art.25 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000 cu aplic. art.41 alin.2 C.pen. în două infracțiuni prev. de art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000.

În al doilea rând, s-a dispus achitarea inculpatului ##### pentru infracțiunea prev. de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 (punctul 3 din rechizitoriu), toate acestea în temeiul art.396 alin.5 C.pr.pen. rap. la art.16 lit.c C.pr.pen.

În al treilea rând, s-a dispus condamnarea inculpatului ##### pentru infracțiunea prev. de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 (punctul 4 din rechizitoriu), la 2 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe durata unui termen de încercare de 7 ani.

Cu această ocazie, instanța de control judiciar, a constatat că nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori (asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art. 323 C.pen. 1968 sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 C.pen. în vigoare), ci, în anumite limite, doar ale unei pluralități ocazionale (iar aceasta, exclusiv în ceea ce îi privește pe inculpații ##### și #####, iar nu și pe #####, pentru care s-a menținut, în totalitate, soluția de achitare), cu referire la săvârșirea infracțiunii prev. de art.1 2 lit. b din Legea nr.78/2000, sens în care s-a reținut că este neîntemeiată critica parchetului împotriva soluției de achitare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art.323 C.pen. 1968.

În ceea ce privește cea de-a doua infracțiune, prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, în ceea ce îl privește exclusiv pe reclamantul din prezenta cauză, #####, instanța de control judiciar a menținut soluția de achitare a acestuia, pentru următoarele considerente:

„În privința inculpatului #####, în actul de sesizare se reține în sarcina acestuia o complicitate morală la infracțiunea comisă de inculpatul #####, căruia i-ar fi întreținut și întărit hotărârea de a săvârși fapta, prin formarea convingerii că, datorită relațiilor la nivel înalt deținute de inculpatul #####, acesta îi poate asigura o protecție inculpatului #####, creându-i confortul psihic pentru săvârșirea infracțiunii.

Această acuzație adusă inculpatului ##### se află în strânsă legătură cu cea deja analizată, referitoare la existența unei asocieri în vederea comiterii de infracțiuni și în legătură cu care, pentru considerentele expuse anterior, instanța de apel a reținut că soluția de achitare dispusă de prima instanță este legală și temeinică. Probatoriul administrat în cauză atestă prezența obișnuită a inculpatului #####, alături de inculpații ##### și #####, la întâlnirile de la restaurantul ##### la care participau și oameni politici, precum și implicarea sa în discuțiile purtate cu aceste prilejuri, din care rezultă conexiunile pe care inculpatul ##### le avea la cel mai înalt nivel, pe baza unor relații profesionale anterioare, precum și disponibilitatea acestuia de a ocupa una dintre cele mai înalte funcții în Ministerul #####, prin valorificarea relațiilor avute cu lumea politică.

Prezența inculpatului ##### la aceste întâlniri, simpatiile exprimate pentru persoane sau partide aflate la guvernare ori invocarea unor conexiuni cu reprezentanți ai acestora nu au constituit un sprijin moral pentru inculpatul #####, care s-ar fi simțit astfel încurajat să deoaleze informații nedestinate publicității (cum este și cea solicitată de inculpatul #####).

În realitate, vehiculând asemenea informații, la cererea coinculpaților sau din proprie inițiativă, inculpatul ##### s-a bazat pe relațiile de încredere stabilite între aceștia (fiind vorba despre îndelungate relații profesionale, de prietenie ori de familie), iar nu în mod necesar pe prezumtiva protecție de care s-ar fi bucurat din partea coinculpaților, în special a inculpatului #####, devenit membru al C.S.M. și având conexiuni la cel mai înalt nivel al puterii politice.

Climatul de încredere stabilit între inculpați a reprezentat doar cadrul în care au avut loc discuțiile și, eventual, s-au deoalat informații la care inculpatul ##### avea acces prin prisma atribuțiilor de serviciu, fiind o condiție sine qua non pentru dezvoltarea unor asemenea informații.

Împrejurarea că inculpatul ##### era sau nu conștient de caracterul clasificat ori nepublic al informațiilor vehiculate la aceste întâlniri nu transformă prezența sa ori chiar participarea activă la discuțiile purtate, într-o complicitate morală la săvârșirea unei infracțiuni.

#####, de toate aceste considerente, instanța de apel constată că apelul Parchetului este întemeiat, însă doar în parte, cu referire la greșita achitare a inculpaților ##### și ##### pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, exclusiv pentru actul material expus la pctul.4 din actul de sesizare, sens în care în baza art. 421 pct. 2 lit. a C.pr.pen. va admite calea de atac declarată, va desființa în parte hotărârea atacată și rejudecând va dispune condamnarea celor doi inculpați doar pentru acest act material (consecutiv individualizării acestuia prin schimbarea încadrării juridice), urmând a dispune achitarea acestora pentru celelalte trei acte materiale (cu referire la art. 16 lit. b teza I sau, după caz, art. 16 lit. c C.pr.pen.) și menținerea soluției de achitare a inculpatului #####.”

Instanța a reținut că ulterior achitării definitive a reclamantului, din 22.06.2015, în mass-media s-au difuzat fragmente de interceptări și s-au reluat acuzațiile aduse reclamantului în dosarul penal soluționat, toate acestea pe canalul de televiziune PrimaTV, emisiunea Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 9.12.2015 – a se vedea link-ul de la adresa URL https://adevarul.ro/news/eveniment/dosarele-dna-ancheta-george-balan-marcel-sampetru-8_56433851f5eaafab2c800803/index.html.

În prezentarea efectuată cu această ocazie a cauzei penale sus-arătate, s-au utilizat expresii din rezoluția de începere a urmăririi penale, precum faptul că cei doi procurori (cu referire la ##### și #####) ar fi uzat de „mijloace specifice mai degrabă înțelegerilor de tip mafiot”, că „##### și ##### acceptă să participe la înțelegeri oculte în desemnarea conducătorilor parchetelor”, precum și expresii din rechizitoriul (citată ca sursă).

Reclamantul este prezentat ca având tot un rol important „în schemă”, pentru că „el era cu relațiile înalte”, dar că „la toate întâlnirile s-a limitat doar în a fi complice celor doi prieteni și nu a cerut niciodată nimic. ##### informații, nici avantaje. Dar și simpla asistență care înseamnă aprobare tacită la o întâlnire la care se discută despre aspecte ilegale, cum ar fi interceptarea unui telefon sau traficul unei informații tot complicitate rămâne”.

În cadrul aceleiași emisiuni, s-a vorbit despre „grupul format de cei doi procurori”, care a avut cel mai mare sprijin din partea judecătorei #####, de la Înalta ##### de Casație și Justiție, prietenă cu polițistul #####, ea fiind cea care le-a spus despre perchezițiile D.N.A. celor trei cu o zi înainte de efectuarea acestora, din 11.07.2012.

emisiunea a fost intitulată „Anchete ##### și #####”, într-o proporție mare este expusă situația din cauza penală în ceea ce îi privește pe ##### și #####, toate acestea fără a se învedera situația particulară a lui #####, care fusese achitat (integral) definitiv, la data emisiunii – la fel, de altfel, și ##### și #####, în ceea ce privește infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, respectiv, în parte, pentru infracțiunea de folosire de informații nedestinate publicității.

de această împrejurare, a asocierii numelui #####, în chiar titlul emisiunii, cu conținutul emisiunii, cu referiri explicite la infracțiunile săvârșite de „grupul format de cei doi procurori”, un observator obiectiv ar putea considera că ##### este vinovat și, eventual, condamnat pentru faptele aduse în discuție, acest aspect urmând a fi tratat ulterior prezentării întregii situații de fapt și a expunerii argumentelor în drept.

Toate acestea, în condițiile în care nici chiar procurorul (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul penal nr. ###/P/2012, #####, în interviul integrat în emisiune, nu a adus în discuție soluția de achitare în ceea ce îl privește (cel puțin) pe #####, ci a argumentat soluția de trimitere în judecată, subliniind, în linii generale, ilicitul activității membrilor „grupului” constituit din ##### și #####, subliniind, totodată, faptul că în cazul instrumentării unui astfel de caz, singurele probe pot rezulta din

înregistrările în mediul ambiental, iar nu a unor convorbiri telefonice ori audieri de martori.

Utilizarea noțiunii de „grup”, în contextul în care procurorul lasă să se întrevadă ilicitul acțiunilor membrilor săi, poate trimite ascultătorul cu gândul la noțiunea de „grup infracțional organizat”, putând sugera, unui observator obiectiv, ideea de vinovăție a membrilor săi pentru infracțiunea pentru care fuseseră achitați, în primă instanță, soluție menținută în apel, ocazie cu care, în mod expres, s-a reținut că nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori (asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art. 323 C.pen. 1968 sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 C.pen. în vigoare), ci, în anumite limite, doar ale unei pluralități ocazionale (iar aceasta, doar în ceea ce îi privește pe inculpații ##### și #####, iar nu și pe #####, pentru care s-a menținut, în totalitate, soluția de achitare), cu referire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, sens în care critica parchetului împotriva soluției de achitare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 323 C.pen. 1968 a fost apreciază drept neîntemeiată.

Aceasta a mai subliniat schimbarea în comportamentul inclusiv al lui ##### ulterior avizării, indirecte, din partea ##### în privința solicitărilor de autorizare a perchezițiilor domiciliare (la domiciliile învinuților ##### și #####), în sensul că, de exemplu, ##### s-a deplasat la poarta lui #####, doar pentru a vedea de ce ##### nu fusese în acea zi la C.S.M. fără să îl anunțe, toate acestea în condițiile în care ##### stătea în zona #####, în timp ce ##### stătea în zona #####.

Totodată, procurorul intervievat a menționat (minutul 35:45) că ##### „nu a reușit să răspundă la anumite întrebări într-un mod logic”, precum și că acest dosar nu a fost „un dosar greu”.

Doar în finalul emisiunii, în ultimele 5 minute (din totalul emisiunii de 40 de minute), se precizează, scurt, faptul că ##### a fost achitat, în primă instanță, achitare menținută de instanța de control judiciar, procurorul ##### învederând, cu titlu general (iar nu doar în ceea ce îl privește pe #####) că soluția pronunțată în faza judecătii este „corectă, legală și justă”, în condițiile în care la momentul când s-a dispus trimiterea în judecată (de către ea și celălalt procuror, #####) era în vigoare Codul penal 1968, unde era incriminată inclusiv forma de participare a instigării neurmăte de executare, raportându-se exclusiv la situația lui #####. Or, în noul Cod penal instigarea neurmăte de executare a fost dezincriminată, astfel că a rămas un singul act material (din cele patru acte materiale reținute prin rechizitoriu) de instigare la furnizarea de informații nedestinate publicității, în ceea ce îl privește pe #####, pentru care i s-a aplicat pedeapsa de 2 ani cu suspendare, iar autorului infracțiunii, #####, aceeași pedeapsă.

Nu este tratată deloc de către procuror soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată.

După cum s-a arătat în considerentele anterioare, reclamantul și-a depus demisia din funcția de procuror la finalul anului 2012, sens în care prin Hotărârea nr. 1032 din 15.11.2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a propus Președintelui României eliberarea din funcție a reclamantului, prin demisie, pentru ca la data de 15.01.2013, să se emită Decretul Prezidențial, prin care a fost eliberat din funcție reclamantul. Ulterior, în perioada #####, reclamantul s-a întreținut din venitul obținut de soția lui, profesor universitar, în contextul în care din venitul obținut de aceasta urmau să se acopere și cheltuielile necesare cu pregătirea fiicei lor, #####, pentru admiterea la facultate, aceste aspecte fiind învederate de martora audiata în cauză, #####, fapt confirmat de către martorul #####, ambii martori fiind prieteni apropiați ai reclamantului, calitate care le-a permis cunoașterea situației și a stării reclamantului.

În privința stării reclamantului, martorul ##### a declarat că ulterior „șocului televizat” reclamantul a ajuns, în decurs de 3-4 săptămâni, din punct de vedere fizic „o epavă”, slăbind aproximativ ¼ din greutatea inițială, martorul însuși rugându-l pe reclamant să se liniștească, să se echilibreze, pentru că „nu era un capăt de țară”.

Martorul a mai declarat că inclusiv soția reclamantului „a fost terorizată și afectată de situația creată”, aceasta, în faza judecătii, participând la al doilea sau al treilea termen de judecată, cu scopul de a-l susține moral pe reclamant.

Toate aceste împrejurări, în privința stării reclamantului, sunt confirmate de către martora #####, care a declarat că în perioada anului 2012, ea a putut observa că reclamantul a fost foarte afectat de evenimentul în cauză, afectare care s-a produs pe toate planurile, inclusiv pe plan social, în relațiile cu foștii colegi, „fiind un moment de cotitură în viața reclamantului”.

În acest sens, martora a învederat că în ultimii 3 ani, deși l-a invitat pe reclamant la ziua ei de naștere, ei fiind prieteni de familie, acesta a refuzat să participe, în contextul în care la ziua martorei urmau să participe și alți colegi procurori ai acesteia, reclamantul fiind îngrijorat de „ce oare cred #####, oare cred ## este

adevărat ce a fost prezentat”, acesta preferând să se retragă din lume.

Martora a declarat că și în prezent este afectat reclamantul de situația din trecut, în condițiile în care a întrebato, la un moment dat, dacă a văzut reluarea interceptărilor din dosarul de urmărire penală și a cazului povestit din anul 2012, pe postul ##### TV, la care martora i-a răspuns că da, martora confirmând susținerea reclamantului, în sensul că a fost reluată acuzația adusă reclamantului, fără a se fi menționat și soluția de achitare a reclamantului, cazul fiind prezentat, după cum martora a perceput, ca unul dintre „cazurile de corupție”, în niciun caz drept o nedreptate adusă reclamantului.

Cele declarate de martora ##### vizează emisiunea la care s-a făcut referire mai sus, transmisă pe canalul de televiziune ##### TV, intitulată Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, declarația martorei fiind importantă din punctul de vedere al modului în care a fost perceput mesajul transmis cu acea ocazie, care va fi analizat la momentul potrivit.

În prezent, din anul 2015, reclamantul exercită profesia de avocat, după cum a declarat martora #####, fără ca la începutul acestei cariere, pe care, de altfel, reclamantul nu a intenționat-o („vocația acestuia fiind aceea de procuror”), să îi fie ușor în a fi cunoscut și solicitat ca avocat, din pricina prejudiciului de imagine suferit. #####, la ora actuală, a spus martora, reclamantul a reușit să își construiască o imagine foarte bună și ca avocat, la început de drum pentru această nouă profesie fiind ajutat de #####, martor în prezenta cauză.

Martora ##### a conchis că „a fost distrusă cariera profesională a reclamantului, pentru care a muncit cel mai mult în viață.”

Prin prezenta cerere de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată (prin cererea precizatoare din data de 31.05.2017, fila 52), reclamantul a solicitat daune morale, pe de o parte, pentru repararea prejudiciului adus onoarei, demnității și reputației (1), în cuantum de 50.000 lei, iar, pe de altă parte, pentru repararea prejudiciului constând în suferința provocată, excluzând prejudiciul adus onoarei, demnității și reputației (2), în cuantum de 50.000 lei, în total, 100.000 lei cu acest titlu, instanța urmând a analiza cererea prin raportare la ambele aspecte semnalate.

În motivarea cererii, în fapt și în drept, reclamantul a invocat întrunirea condițiilor angajării răspunderii civile delictuale a pârâtului Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, ca persoană responsabilă pentru consecințele păgubitoare produse în desfășurarea activităților specifice organelor judiciare, în caz de încălcare a drepturilor și a libertăților fundamentale, răspunderea statului, ca garant al legalității și al independenței actului de justiție, o răspundere obiectivă, independent de orice culpă.

Reclamantul a invocat săvârșirea, în esență, a următoarelor fapte juridice (ilicite), pentru care ar urma să fie angajată răspunderea civilă delictuală a Statului #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, a căror prezentare sintetică este redată mai jos, având în vedere cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată, alături de notele scrise:

- difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal, ulterior începerii urmăririi penale (prin rezoluția din 10.07.2012), dar anterior (11.07.2012, orele 08:00) aducerii la cunoștința reclamantului a învinuirii (11.07.2012, orele 15:55-16:30), difuzarea în mass-media fiind efectuată cu trimitere la „referatul procurorilor D.N.A.”, reclamantul susținând că redarea pasajelor din interceptări a lăsat impresia că el este vinovat dintru început (ab initio), sens în care ar fi fost încălcată prezumția de nevinovăție, prevăzută de art. 23 alin. 11 din Constituția României, precum și dreptul la imagine și viață privată, toate acestea în sens contrar art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului; - se va analiza inclusiv comunicatul D.N.A. privind trimiterea în judecată (link-ul de la adresa URL <http://www.pna.ro/comunicat.xhtml?id=3991>);
- efectuarea de acțiuni de supraveghere (filaj) înainte de începerea urmăririi penale față de reclamant (10.07.2012), și anume, în datele de 27 și 28.06.2012, fără a exista, conform susținerii reclamantului, un act de dispoziție în acest sens, fără un cadru procesual penal adecvat, sens în care ar fi fost încălcat dreptul la viață privată, prevăzut de art. 26 din Constituția României, precum și secretul corespondenței, prevăzut de art. 28 din Constituția României, în sens contrar art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului;
- actele și măsurile emise de stat, prin reprezentanții săi (organe de urmărire penală, Consiliul Superior al Magistraturii, Președintele României), care au determinat, în opinia reclamantului, încălcarea prezumției de nevinovăție și dreptul său la imagine, în sens contrar art. 8 #####, urmare a prezentării acestei situații a reclamantului în mass-media (interpretarea, de către opinia publică, inclusiv jurnaliști, a măsurilor oficiale dispuse față de reclamant), situație preluată în sensul că reclamantul este ab initio vinovat.

Aceste acte și măsuri sunt următoarele: actele și măsurile organului de urmărire penală, constând în interceptarea convorbirilor telefonice, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, toate acestea, conform susținerii reclamantului, în mod abuziv, fără suport probator; actele Consiliului Superior al Magistraturii, constând în hotărâri prin care a fost suspendat din funcția de procuror; actele Președintelui României, organ al statului, constând în aceea, conform susținerii reclamantului, de a face afirmații care să sugereze ab initio vinovăția lui, mai exact, afirmația făcută, în

direct, în data de 16.07.2012, la postul de televiziune B1 TV, emisiunea Ultimul cuvânt, și anume: „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții” – a se vedea link-ul de la adresa URL <https://www.bzi.ro/basescu-in-direct-pe-b1-tv-live-text-301835>; actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului, în sensul că nu este tratată deloc de către procuror, în interviu, soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată - în discuție, este vorba despre emisiunea difuzată pe canalul de televiziune ##### TV, cu titlul Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, unde a dat un interviu și procurorul (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul de urmărire penală, și anume, #####-a se vedea link-ul de la adresa URL https://adevarul.ro/news/eveniment/dosarele-dna-ancheta-george-balan-marcel-sampetru-8_56433851f5eaafab2c800803/index.html.

În drept, cu titlu prealabil, instanța a reținut că în prezenta cauză sunt incidente dispozițiile art. 1.349 alin.1 și alin. 2 C.civ. (2009), toate acestea date fiind dispozițiile art. 103 din Legea nr. 71/2011 de punere în aplicare a Legii nr.287/2009 privind Codul civil, obligațiile născute din faptele juridice extracontractuale fiind supuse dispozițiilor legii în vigoare la data producerii ori, după caz, a săvârșirii lor.

Or, potrivit dispozițiilor art. 1.349 alin. 1 și alin. 2 C.civ., „orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane”, iar „cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral.”

Totodată, instanța a reținut că, în ceea ce privește răspunderea pentru fapta proprie, potrivit dispozițiilor art. 1.357 C.civ., „cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare” (alin.1), iar “autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă” (alin.2).

În cauză, după cum se va arăta la momentul potrivit, este incidentă această formă de răspundere, pentru fapta proprie a pârâtului Statul #####, în condițiile în care ar rezulta încălcarea de către acesta a unor obligații pozitive care îi incumbă, astfel cum au fost stabilite în interpretarea și aplicarea dispozițiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului (cu precădere, art. 6 par. 2 și art. 8), de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Această situație particulară, a angajării răspunderii statului pentru încălcarea unor obligații pozitive, implică, ca situație premisă, anumite încălcări de către organele de stat (agenți ai statului), formate din autorități publice, alte organe și organizații, persoane oficiale, pentru care statul este ținut să răspundă, eșuând, prin ipoteză, în demersul lui de a fi îndeplinit obligația pozitivă corespunzătoare, ca garant al respectării drepturilor și a libertăților fundamentale.

Din acest punct de vedere, în condițiile în care acțiunea sau inacțiunea unui organ al statului presupune, totodată, o neîndeplinire de către stat a obligației sale pozitive, dar care obligație se consideră încălcată chiar la momentul când organul de stat săvârșeste acțiunea ori inacțiunea, instanța a reținut că răspunderea statului poate fi privită și drept o răspundere pentru fapta altuia, prin aplicarea, mutatis mutandis, a dispozițiilor în materia răspunderii comitenților pentru prepuși, conform art. 1.373 C.civ.

Cu mențiunea că statul răspunde și în cazul în care se constată o anumită încălcare a unui drept fundamental (al unei persoane) de către un organ judiciar, precum un organ de urmărire penală, dar ulterior procesului penal, când în niciun caz nu se mai pune problema săvârșirii unei „erori judiciare” (care se poate săvârși exclusiv în cadrul procesului penal, conform art. 96 alin. 3 din Legea nr. 303/2004), sens în care nu sunt incidente dispozițiile art. 96 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, potrivit cărora „statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare” (alin. 1), iar „cazurile în care persoana vătămată are dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale (s.n.) sunt stabilite de Codul de procedură penală” (alin.3), având în vedere că „pentru repararea prejudiciului, persoana vătămată se poate îndrepta cu acțiune numai împotriva statului, reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice” (alin.6).

Rezultă că pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a unei persoane, este necesară dovedirea existenței, cumulativ, a patru condiții, și anume: fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, respectiv vinovăția făptuitorului, sub forma intenției (dolului) sau a culpei (neglijenței sau imprudenței).

Or, prin faptă ilicită, ca element al răspunderii civile delictuale, se înțelege orice faptă prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând unei persoane, fiind încălcat tocmai principiul de drept conform căruia nimănui nu-i este permis să aducă, prin fapta sa, comisivă sau omisivă, vreo vătămare unei alte persoane, adică drepturilor subiective ale acesteia.

Pe cale de consecință, obligația încălcată prin săvârșirea unei fapte ilicite este o obligație legală, cu caracter

general, care revine tuturor – obligația de a nu vătămă drepturile altuia prin fapte ilicite, fiind vorba despre o obligație de a nu face.

În ceea ce privește cea de a doua condiție a angajării răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, și anume prejudiciul, acesta constă în efectul negativ suferit de o persoană ca urmare a faptei ilicite a unei alte persoane. El trebuie să îndeplinească, cumulativ, două condiții: să fie cert, atât în privința existenței, cât și a posibilității de evaluare și să nu fi fost reparat.

Totodată, răspunderea civilă delictuală este caracterizată de principiul reparării integrale a prejudiciului, fiind supuse reparării, pe de o parte, atât pierderea suferită de cel prejudiciat, adică paguba efectivă (damnum emergens), cât și câștigul nerealizat ca urmare a faptei ilicite (lucrum cesans), iar, pe de altă parte, atât prejudiciul previzibil, cât și prejudiciul imprevizibil, toate acestea indiferent de forma de vinovăție, deci chiar și pentru cea mai mică culpă (culpa levissima).

În ceea ce privește ultimele două condiții, instanța consideră că tocmai o faptă juridică ilicită trebuie să fi determinat prejudiciul indicat în patrimoniul persoanei vătămate, adică să existe între aceste două condiții un raport de cauzalitate, iar făptuitorul să acționeze, totodată, cu vinovăție, și anume, să își fi prefigurat scopul, mijloacele și posibilitățile de atingere a rezultatului prevăzut (factor de conștiință), rezultat la care să fi ajuns ca urmare a unei deliberări libere (factor de voință), acționând cu intenție ori din culpă, fie chiar cea mai ușoară culpă (culpa levissima), toate acestea conform art. 16 coroborat cu art. 1.357 alin. 2 C.civ.

Din considerentele anterioare, se desprinde concluzia că situația premisă angajării răspunderii civile delictuale a unei persoane este existența unui dreptului subiectiv ori cel puțin a unui interes legitim aparținând unei persoane, toate acestea rezultând atât din dispozițiile art. 1.349 alin. 1 C.civ., în sensul că „orice persoană are îndatorirea (...) să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane (s.n.)”, cât și din cele ale art. 1.359 C.civ., în sensul că „autorul faptei ilicite este obligat să repare prejudiciul cauzat și când acesta este urmare a atingerii aduse unui interes al altuia (s.n.), dacă interesul este legitim, serios și, prin felul în care se manifestă, creează aparența unui drept subiectiv”.

În cazul unor drepturi nepatrimoniale, legiuitorul a reglementat, cu titlu general, ocrotirea personalității umane, prin prevederile Titlului V din Codul civil 2009, intitulat Apărarea drepturilor nepatrimoniale.

Or, potrivit dispozițiilor art. 252 C.civ., „orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică (s.n.)”.

În caz de încălcare ori amenințare a unor astfel de drepturi, persoana fizică prejudiciată poate cere, printre altele, „despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile”, conform art. 253 alin. 4 teza I C.civ. Printre drepturile nepatrimoniale invocate de către reclamant a fi fost încălcate prin actele organelor statului (dar pentru care răspunde statul), la care s-a raportat instanța în continuare, se numără dreptul la viața privată, dreptul la demnitate și dreptul la propria imagine (a se vedea dispozițiile art. 71-75 C.civ. și cele ale art. 26 și art. 28 din Constituția României), fiind, totodată, invocată încălcarea dreptului subiectiv al prezumției de nevinovăție (a se vedea dispozițiile art. 4 C.pr.pen. 2010 și cele ale art. 23 alin. 11 din Constituția României), dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenești (viață privată, art. 26, secretul corespondenței, art. 28, respectiv prezumția de nevinovăție, art. 23 alin. 11 din Constituția României) urmând a fi interpretate și aplicate conform art. 20 din Constituția României, adică în concordanță cu „Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care ##### este parte”, sens în care interpretarea și aplicarea se va efectua în concordanță cu ##### ## #####, format din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (#####), interpretată în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (Curtea Europeană), în cauză interesând interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 8 și art. 6 par. 2 #####, adică, dreptul la respectarea vieții private și dreptul la un proces echitabil – prezumția de nevinovăție (dreptul de a fi prezumat nevinovat), ambele invocate în prezenta cauză, urmând a fi analizate în continuare, aferent punctelor I și II, ocazie cu care ne vom raporta la faptele invocate de reclamant, enumerate mai sus, cu liniuță.

I. Astfel, în ceea ce privește respectarea dreptului la viață privată, instanța a reținut că în cauza ##### împotriva României (Hotărâre nr. ##### din 26 martie 2013), Curtea Europeană a hotărât că a fost încălcat art. 8 din Convenție.

În această hotărâre, s-a reținut următoarea situație de fapt în privința scurgerilor de informații către presă, și anume:

„De la începerea urmăririi penale împotriva reclamantului, au fost difuzate numeroase dezbateri și numeroși jurnaliști și politicieni au făcut comentarii publice despre evenimente. Extrase ale convorbirilor dintre inculpați, obținute în urma interceptărilor telefonice în timpul operațiunii de supraveghere din cursul actelor

premergătoare urmării penale, au apărut în ziare înainte ca reclamantul și co-înculpatul să fie trimiși în judecată. Extrasele respective lasă de înțeles că, în numele reclamantului, senatorul C.V. și judecătorul F.C. au încercat să manipuleze câțiva dintre judecătorii din completul care judeca litigiul comercial în care era implicat reclamantul și l-au informat cu privire la progresul pretinselor manevre; în convorbirile dintre ei, senatorul, judecătorul și reclamantul au folosit cuvinte dure pentru a-și exprima dezamăgirea pentru faptul că soluția nu a fost favorabilă reclamantului și au făcut supoziții referitoare la întrebarea dacă ceilalți judecători au fost influențați de altcineva.

probe din dosarul întocmit de procuror au fost de asemenea publicate și comentate în presă.”

de această situație de fapt, considerentele Curții Europene sunt redată în continuare:

“a) Principii generale

80. Curtea face referire la principiile stabilite în jurisprudența sa recentă în ceea ce privește protecția asigurată prin art.8 dreptului la reputație [a se vedea ##### împotriva României, nr. 78060/01, pct. 27-29 și 34-36, 14 octombrie 2008; A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, pct. 63-65, 9 aprilie 2009; Von Hannover împotriva Germaniei (nr. 2) (MC), nr. 40660/08 și 60641/08, pct. 95-99, ##### 2012; și ##### AG, citată anterior, pct. 78-95]. În special, se reamintește că, în virtutea obligațiilor pozitive inerente respectării efective a vieții private, Curtea trebuie să cerceteze dacă autoritățile naționale au luat măsurile necesare pentru a asigura protecția efectivă a dreptului respectiv [Craxi împotriva Italiei (nr. 2), nr. 25337/94, pct. 73, 17 iulie 2003].

81. Se reamintește totodată că, în cauzele în care informații confidențiale au fost dezvăluite presei, s-a stabilit că revine în primul rând sarcina statelor să-și organizeze serviciile și să-și instruiască personalul de așa natură încât să se asigure că nu se divulge informații confidențiale sau secrete [a se vedea Stoll împotriva Elveției (MC), nr. 69698/01, pct. 61 și 143, ##### 2007-V, și Craxi, citată anterior, pct. 75].

82. În ultimul rând, Curtea subliniază că, în principiu, dreptul la respectarea vieții private și dreptul la libertatea de exprimare sunt drepturi cu valoare egală în sensul Convenției și merită un respect egal atunci când sunt puse în balanță (a se vedea Von Hannover, citată anterior, pct. 106).

b) Aplicarea acestor principii în prezenta cauză

i) Cu privire la pretinsul prejudiciu suferit

83. Pentru început, Curtea observă că extrase din dosarul de urmărire penală au devenit publice înainte de începerea procedurii în contradictoriu, cu alte cuvinte – înainte ca procurorul să înainteze instanței rechizitoriul.

84. Curtea reamintește că nu i s-a solicitat să cerceteze în principal oportunitatea publicării în presă a extraselor din dosarul penal. Rolul său este de a cerceta dacă scurgerea informațiilor imputabilă autorităților a încălcat dreptul reclamantului la protejarea vieții sale private.

Prin urmare, în acest stadiu, este irelevant faptul că procedura penală declanșată împotriva reclamantului, care implica acte de corupție ale unor înalți oficiali, este un subiect de actualitate în ##### și, prin urmare, suscita suficient interes public. ##### de asemenea irelevant pentru prezenta plângere faptul că, deși reclamantul nu era o persoană publică, în virtutea activităților sale antreprenoriale cu statul și a legăturilor sale cu un judecător de la Înalta ##### și un senator (co-înculpați), acesta a devenit în mod inevitabil subiectul unei analize mai atente a acțiunilor și comportamentului său de către presă (a se vedea, mutatis mutandis, ##### împotriva României, nr. 3490/03, pct. 46, 19 iunie 2012).

85. Curtea mai observă că, în sensul art. 8, convorbirile telefonice intră în sfera noțiunilor de „viață privată” și „corespondență” (a se vedea, printre alte hotărâri, Craxi, citată anterior, pct. 57, și Drakšas împotriva Lituaniei, nr. 36662/04, pct. 52, 31 iulie 2012). În cazul de față, deși nu este lipsit de relevanță pentru procedura penală (a se vedea, a contrario, Craxi, citată anterior, pct. 66, în care convorbirile telefonice făcute publice erau într-o anumită măsură de natură strict privată și aveau puțină legătură ori chiar deloc cu învinuirile aduse reclamantului), conținutul înregistrărilor a divulgat informații despre afacerile private ale reclamantului și astfel l-a pus într-o lumină nefavorabilă, dând impresia că a săvârșit fapte ilegale înainte ca autoritățile naționale să aibă posibilitatea de a cerceta învinuirile (supra, pct. 22). Faptul că în presă au apărut informații din dosarul penal care nu aveau caracter public poate fi considerat așadar ca fiind un amestec în dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private.

86. În acest context, simplul fapt că, potrivit legislației interne, condiția păstrării confidențialității dosarului penal pe durata cercetărilor este în principal menită să îi protejeze pe procurori în eforturile acestora de a strânge probe și nu pe învinuiți, nu este suficientă în sine să permită Curții să concluzioneze că reclamantul nu a fost afectat de publicarea informațiilor.

87. De asemenea, Curtea consideră că prezenta cauză nu are ca obiect prejudicierea reputației, ceea ce constituia consecința previzibilă a propriilor acțiuni ale persoanei, precum în cauzele referitoare la săvârșirea unei infracțiuni, deoarece la data publicării documentelor oficiale reclamantul beneficia pe deplin de prezumția de nevinovăție (a se vedea, a contrario, Sidabras și Džiautas împotriva Lituaniei, nr. 55480/00 și

59330/00, pct. 49, ##### 2004-VIII).

88. Cât privește consecințele scurgerii de informații către presă suferite de reclamant, Curtea observă că, odată ce informațiile au fost publicate, reclamantul s-a aflat în incapacitatea de a întreprinde acțiuni imediate pentru apărarea reputației sale, deoarece fondul cauzei nu făcea obiectul unei examinări de către instanță, iar autenticitatea sau acuratețea convorbirilor telefonice și interpretarea acestora nu puteau fi astfel contestate. Curtea a stabilit totodată că reclamantul nu dispunea de mijloace pentru a se plânge autorităților cu privire la scurgerea informațiilor (supra, pct. 72).

89. Prin urmare, se poate concluziona că reclamantul a fost prejudiciat ca urmare a amestecului în dreptul său la respectarea vieții sale private prin faptul că extrase din convorbirile sale telefonice cu co-inculpatul au apărut în presă.

ii) Cu privire la caracterul corespunzător al răspunsului autorităților

90. În lumina concluziei de mai sus, Curtea va examina în continuare protecția acordată de stat dreptului reclamantului și dacă autoritățile s-au achitat de obligațiile pozitive prevăzute la art.8.

91. Curtea observă că publicarea materialului în litigiu nu a contribuit la progresul urmăririi penale. Prin urmare, nu se poate spune că statul reținea informații relevante pentru dezbaterea publică sau că funcționarul public care a înlesnit scurgerea informațiilor a acționat ca un avertizor în interes public [a se vedea ##### împotriva Moldovei (MC), nr. 14277/04, pct. 72 și urm., ##### 2008]. Mai mult, informațiile ar fi devenit accesibile cel târziu atunci când procurorul depunea la grefa instanței dosarul cauzei. Rezultă că scurgerea informațiilor nu era justificată.

92. Curtea reamintește totodată că, prin însăși natura ei, procedura interceptării telefoanelor este supusă unui control judiciar riguros și, prin urmare, este logic ca rezultatele acestei operațiuni să nu fie făcute publice în lipsa unui control judiciar la fel de riguros [a se vedea, *mutatis mutandis*, ##### împotriva României (nr. 2), nr. 71525/01, pct. 44 și 70-84, 26 aprilie 2007].

93. Trebuie remarcat că accesul publicului la informațiile dintr-un dosar penal nu este nelimitat sau discreționar, chiar după ce dosarul este înaintat instanței. Conform normelor și reglementărilor în vigoare, reclamantul poate solicita limitarea prezenței presei (supra, pct. 13). Mai mult, judecătorii pot decide, în circumstanțe justificate, să nu permită accesul unei terțe părți să studieze dosarul. Curtea nu poate exclude faptul că un judecător care soluționează o astfel de cerere se poate angaja într-un exercițiu de punere în balanță a dreptului la respectarea vieții private față de dreptul la libertatea de exprimare și informare. Astfel, accesul la informații este în mod legitim supus controlului judecătoresc.

94. Cu toate acestea, nu există această posibilitate dacă, precum în prezenta cauză, există o scurgere de informații către presă. În acest caz, este de maximă importanță să se stabilească, în primul rând, dacă statul și-a organizat serviciile și și-a instruit angajații astfel încât să se prevină eludarea procedurilor oficiale (a se vedea Stoll, citată anterior, pct. 61) și, în al doilea rând, dacă reclamantul dispunea de mijloace să obțină reparații pentru încălcarea drepturilor sale.

95. La primul punct, Curtea nu poate decât să observe că mai multe asociații de presă și o asociație profesională a magistraților au considerat că publicarea materialului era cel puțin lipsită de etică și, în consecință, au adresat sesizări CSM, ceea ce declanșat o verificare internă. Trebuie remarcat totodată că acesta nu este un incident izolat, în care informații dintr-un dosar penal apar în presă (a se vedea raportul CSM la pct. 31 supra).

În pofida concluziei verificării efectuate de CSM și a dezaprobării generale a practicii scurgerii de informații, Curtea observă lipsa unei reacții oficiale publice în acest caz. Nu s-a întreprins nicio acțiune pentru identificarea instituției sau persoanei responsabile; nu s-a făcut nicio declarație oficială pentru separarea autorităților de acest comportament; nu a avut loc nicio condamnare publică a unei asemenea acțiuni. Acțiunile pe care CSM a decis să le întreprindă (supra, pct. 34) nu constituiau, în opinia Curții, un răspuns suficient de puternic în raport cu gravitatea situației. Mai mult, Curtea nu a primit nicio informație privind rezultatele concrete ale deciziilor respective.

Prin urmare, Curtea nu este în măsură să constate existența unui angajament din partea statului pentru o mai bună conștientizare de către instituțiile sale a acestei probleme.

96. În ultimul rând, Curtea reamintește că a stabilit că reclamantul nu dispunea de mijloace pentru a solicita autorităților reparații pentru scurgerea informațiilor (supra, pct. 72).

97. Prin urmare, Curtea hotărăște că statul pârât nu și-a îndeplinit obligația de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private (a se vedea Craxi, pct. 75, și Drakšas, pct. 60, hotărârile citate anterior), și totodată nu și-a îndeplinit obligația de a asigura mijloace pentru a obține reparații după ce a avut loc încălcarea drepturilor acestuia. În consecință, a fost încălcat art. 8 din Convenție.”

Din punctul de vedere analizat, al dreptului la respectarea vieții private, instanța a reținut că prezenta cauză, pe situația de fapt, este asemănătoare, în principiu, cauzei ##### împotriva României, hotărârea #####

pronunțată în această cauză prezentând importanță din punctul de vedere al faptei juridice ilicite a pârâtului Statul #####, după cum se va arăta în continuare.

(i) difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal – obligație pozitivă stat de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private

Astfel, în ceea ce privește prima problemă, și anume:

- difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal, ulterior începerii urmăririi penale (prin rezoluția din 10.07.2012), dar anterior (11.07.2012, orele 08:00) aducerii la cunoștința reclamantului a învinuirii (11.07.2012, orele 15:55-16:30), difuzarea în mass-media fiind efectuată cu trimitere la „referatul procurorilor D.N.A.”, instanța a reținut că redarea pasajelor din interceptări lasă impresia că reclamantul este vinovat dintru început (ab initio), reclamant având o calitate (magistrat, membru al Consiliului Superior al Magistraturii) care presupune o bună reputație, reputație compromisă, urmare a unei campanii de presă virulente, întemeiată pe interceptările scurse în mass-media, prejudiciu imposibil de recuperat, prin încălcarea dreptului reclamantului la respectarea vieții sale private, implicit a dreptului la demnitate (recunoscut prin art. 71 și art. 72 C.civ., art.26 din Constituția României și art. 8 #####).

După cum se desprinde din cauza ##### împotriva României, și în această situație pârâtul Statul ##### a încălcat obligația pozitivă de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private.

Odată ce s-a produs scurgerea de informații din interceptări în presă, reclamantul s-a aflat în incapacitatea de a întreprinde acțiuni imediate pentru apărarea reputației sale, deoarece fondul cauzei nu făcea obiectul unei examinări de către instanță, scurgerea de informații având loc, de altfel, chiar anterior aducerii la cunoștință a învinuirii, astfel că autenticitatea sau acuratețea convorbirilor telefonice și interpretarea acestora nu puteau fi astfel contestate.

Totodată, se observă lipsa unei reacții oficiale publice în acest caz. Nu s-a întreprins nicio acțiune pentru identificarea instituției sau persoanei responsabile, nu s-a făcut nicio declarație oficială pentru separarea autorităților de acest comportament; nu a avut loc nicio condamnare publică a unei asemenea acțiuni, în condițiile în care pârâtul din prezenta cauză ar fi avut sarcina probei pe acest aspect (iar nu reclamantul, care nu poate fi ținut a dovedi un fapt negativ, care poate fi contrazis doar prin faptul pozitiv contrar), în sensul că el și-a îndeplinit obligația pozitivă, impusă de dispozițiile art. 8 #####, de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private (a se vedea cauza mai sus citată, ##### împotriva României, Hotărâre nr. ##### din 26 martie 2013, par. 80-97).

Or, reclamantul a fost prejudiciat ca urmare a amestecului în dreptul său la respectarea vieții sale private, prin faptul că extrase din convorbirile sale telefonice și în mediul ambiental au apărut în presă, după cum s-a arătat, pe larg, în prima parte a prezentei hotărâri.

Urmare a acestei scurgeri de informații în presă, reclamantul a fost pus într-o lumină nefavorabilă în ochii opiniei publice (inclusiv Președintele României, #####, la data de 16.07.2012, a făcut următoarea afirmație, în direct, la postul de televiziune B1 TV, emisiunea Ultimul cuvânt, și anume: „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții” – a se vedea link-ul de la adresa URL <https://www.bzi.ro/basescu-in-direct-pe-b1-tv-live-text-301835>), dând impresia că a săvârșit fapte ilegale înainte ca autoritățile să aibă posibilitatea de a cerceta învinuirile, ceea ce este cu atât mai grav prin raportare la împrejurarea că, pe de o parte, reclamantul era o persoană publică, magistrat procuror și membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, campania de presă virulentă, conținând dezbaterile convorbirilor obținute din interceptări, conducând la compromiterea reputației reclamantului în această calitate, reputație dobândită în întreaga sa carieră de procuror, de peste 20 de ani, după cum a rezultat din declarația martorilor audiați în cauză, la care s-a făcut referire mai sus, care au subliniat inclusiv împrejurarea că acesta a avut relații armonioase cu colegii din diversele structuri din care a făcut parte, inclusiv în momentul când a ocupat funcții de conducere (a se vedea declarația martorului ##### în acest sens, care a făcut o prezentare a carierei reclamantului ca procuror și a modului cum a fost perceput de el și de alți colegi procurori).

Această prejudiciere a reputației reclamantului ca procuror, ireparabilă (martora ##### a conchis în declarația dată că „a fost distrusă cariera profesională a reclamantului, pentru care a muncit cel mai mult în viață”), l-a determinat pe acesta să își depună demisia, pentru care motiv a fost eliberat din funcție.

Cu precizarea că reclamantului nu îi poate fi imputată depunerea demisiei din funcția de procuror, gest care a putut părea, din punctul de vedere al unui „observator obiectiv”, a fi unul imperativ, în contextul în care prin chiar Hotărârea nr.299 din 11.07.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori (filele 242-246), de suspendare din funcție, începând cu data de 11.07.2012, a reclamantului din prezenta cauză, #####, procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, membru al Consiliului Superior

al Magistraturii, până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, s-a reținut că „prin menținerea în activitate a domnului procuror #####, asupra căruia planează suspiciuni privind săvârșirea unor fapte incriminate penal, în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pe parcursul procedurii de verificare a bunei reputații, se poate aduce atingere gravă prestigiului justiției, în considerare aprecierii unui observator obiectiv” și că „posibila încălcare a obligațiilor impuse de exigențele funcției de procuror, cu atât mai mult cu cât domnul ##### este reprezentantul tuturor procurorilor de la Parchetele de pe lângă Curtea de Apel București, fiind ales membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, poate conduce la o scădere considerabilă a încrederii populației în obiectivitatea actului de justiție și, implicit, la o lezare semnificativă a prestigiului acesteia”.

Iar această hotărâre (inclusiv considerentele ei) a fost menținută, urmare a respingerii acțiunii în contencios administrativ promovate de reclamant, prin sentința civilă nr. #####/29.11.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012, definitivă și irevocabilă prin decizia nr. ##### din 04.10.2013 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012, la care hotărâri judecătorești s-a făcut referire mai sus.

Totodată, nu s-ar putea imputa reclamantului nici faptul că nu a înțeles să conteste, de exemplu, Hotărârea nr. 75 din 18.03.2013 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, prin care s-a constatat că fiind rămasă fără obiect verificarea condiției de bună reputație ca urmare a eliberării din funcția de procuror, prin demisie, în contextul în care este rezonabil a considera o astfel de omisiune a fi fost pricinuită de dorința de concentrare asupra cauzei penale în care a fost implicat și care a generat o schimbare fundamentală cel puțin din punctul de vedere al vieții profesionale a reclamantului, după cum a rezultat, în contextul în care, oricum, anterior fusese respinsă ca neîntemeiată, în primă instanță, acțiunea în contencios administrativ promovată împotriva hotărârii de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, toate acestea în cursul urmăririi penale.

Pe de altă parte, lumina în care a fost prezentat reclamantul, de natură a-i compromite onoarea și reputația, s-a dovedit, în final, a fi fost falsă, în condițiile în care reclamantul a fost achitat pentru faptele pentru care a fost urmărit penal și judecat.

Astfel, în ceea ce privește dreptul la demnitate, reglementat prin dispozițiile art. 72 C.civ., acesta este parte a dreptului la respectarea vieții private, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, având drept conținut onoarea și reputația persoanei, fără ca granița dintre aceste fațete ale dreptului la demnitate să fie precis stabilită.

În literatura de specialitate, onoarea a fost definită drept un sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, dar și de modul în care ceilalți o percep sub acest aspect, având atât o latură individuală, cât și una socială, ceea ce determină apropierea ei de reputație, de care se diferențiază întrucât onoarea este înnăscută, în timp ce reputația este, de cele mai multe ori, dobândită.

(ii) actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului – obligație pozitivă stat de rezervă, de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane după ce aceasta a fost achitată, pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private

Din același punct de vedere, al dreptului la respectarea vieții private, care include și dreptul la demnitate (care se referă la onoarea și reputația persoanei), după cum s-a arătat mai sus, s-a analizat cu ocazia prezentării situației de fapt și o altă faptă invocată de reclamant, care va fi reluată în continuare, constând în: - actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului, în sensul că nu este tratată deloc de către procuror, în interviu, soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată – în discuție, este vorba despre emisiunea difuzată pe canalul de televiziune ##### TV, cu titlul Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, unde a dat un interviu și procurorul (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul de urmărire penală, și anume, ##### – a se vedea link-ul de la adresa URL https://adevarul.ro/news/eveniment/dosarele-dna-ancheta-george-balan-marcel-sampetru-8_56433851f5eaafab2c800803/index.html.

important a fi prezentat și contextul emisiunii (cuvintele prezentatorului emisiunii) în care este inserat interviu procurorului, organ de urmărire penală (deci organ al statului), și anume:

- faptul că în prezentarea efectuată cu această ocazie a cauzei penale sus-arătate, crainicul emisiunii a utilizat expresii din rezoluția de începere a urmăririi penale, precum faptul că cei doi procurori (cu referire la ##### și #####) ar fi uzat de „mijloace specifice mai degrabă înțelegerilor de tip mafiot”, că „##### și ##### acceptă să participe la înțelegeri oculte în desemnarea conducătorilor parchetelor”, precum și expresii din rechizitoriul (citată ca sursă);

- reclamantul este prezentat de crainicul tv ca având tot un rol important „în schemă”, pentru că „el era cu relațiile înalte”, dar că „la toate întâlniri s-a limitat doar în a fi complice celor doi prieteni și nu a cerut niciodată nimic. ##### informații, nici avantaje. Dar și simpla asistență care înseamnă aprobare tacită la o întâlnire la care se discută despre aspecte ilegale, cum ar fi interceptarea unui telefon sau traficarea unei informații tot complicitate rămâne”;

- deși emisiunea a fost intitulată „Anchete ##### și #####”, într-o proporție mare este expusă de către prezentator situația din cauza penală în ceea ce îi privește pe #####, ##### și ##### și #####, toate acestea fără a se învedera situația particulară a lui #####, care fusese achitat (integral) definitiv, la data emisiunii – la fel, de altfel, și ##### și #####, în ceea ce privește infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, respectiv, în parte, pentru infracțiunea de folosire de informații nedestinate publicității;

- față de această împrejurare, a asocierii numelui #####, în chiar titlul emisiunii, cu conținutul emisiunii, cu referiri explicite la infracțiunile săvârșite de „grupul format de cei doi procurori”, un observator obiectiv ar putea considera că ##### este vinovat și, eventual, condamnat pentru faptele aduse în discuție.

În acest context este redat interviul procurorului, analizat în continuare.

Astfel, deși achitat în mod definitiv, la 22.06.2015, reclamantul nu a încetat a fi prezentat opiniei publice, în mass-media, drept o persoană vinovată pentru acuzațiile penale din anul 2012, astfel cum s-a putut constata mai sus, cu ocazia prezentării efectuate în privința emisiunii Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, transmise pe canalul de televiziune ##### TV, mai sus fiind analizat inclusiv interviul procurorului (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul penal nr.###/P/2012, #####, în interviul integrat în emisiune.

Acesta, după cum s-a arătat, nu a adus în discuție soluția de achitare în ceea ce îl privește (cel puțin) pe #####, ci a argumentat soluția de trimitere în judecată, subliniind, în linii generale, ilicitul activității membrilor „grupului” constituit din ##### și #####, subliniind, totodată, faptul că în cazul instrumentării unui astfel de caz (care „nu a fost un dosar greu”), singurele probe pot rezulta din înregistrările în mediul ambiental, iar nu a unor convorbiri telefonice ori audieri de martori. Utilizarea noțiunii de „grup”, în contextul în care procurorul lasă să se întrevadă ilicitul acțiunilor membrilor săi, poate trimite ascultătorul cu gândul la noțiunea de „grup infracțional organizat”, putând sugera, unui observator obiectiv, ideea de vinovăție a membrilor săi pentru infracțiunea pentru care fuseseră achitați, în primă instanță, soluție menținută în apel, ocazie cu care, în mod expres, s-a reținut că nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori (asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art.323 C.pen. 1968 sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 C.pen. în vigoare), ci, în anumite limite, doar ale unei pluralități ocazionale (iar aceasta, doar în ceea ce îi privește pe inculpații ##### și #####, iar nu și pe #####, pentru care s-a menținut, în totalitate, soluția de achitare), cu referire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, sens în care s-a reținut drept neîntemeiată critica parchetului împotriva soluției de achitare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 323 C.pen. 1968.

Cu precizarea că interviul luat procurorului ##### datează din aceeași perioadă cu emisiunea, 2015, chiar aceasta menționând că de la data faptelor „au trecut 3 ani și ceva” (minutul 31:56).

Aceasta a mai subliniat schimbarea în comportamentul inclusiv al lui ##### ulterior avizării, indirecte, din partea ##### în privința solicitărilor de autorizare a perchezițiilor domiciliare (la domiciliile învinuților ##### și #####), în sensul că, de exemplu, cei trei își dădeau bip-uri pe telefon inexplicabile, că la un moment dat, ##### s-a deplasat la poarta lui #####, doar pentru a vedea de ce ##### nu fusese în acea zi la C.S.M. fără să îl anunțe, toate acestea în condițiile în care ##### stătea în zona #####, în timp ce ##### stătea în zona #####.

Totodată, procurorul intervievat a menționat (minutul 35:45) că ##### „nu a reușit să răspundă la anumite întrebări într-un mod logic”.

Doar în finalul emisiunii, în ultimele 5 minute (din totalul emisiunii de 40 de minute), se precizează de către prezentator, scurt, faptul că ##### a fost achitat, în primă instanță, achitare menținută de instanța de control judiciar, procurorul ##### învederând, cu titlu general (iar nu doar în ceea ce îl privește pe #####) că soluția pronunțată în faza judecătii este „corectă, legală și justă”, în condițiile în care la momentul când s-a dispus trimiterea în judecată (de către ea și celălalt procuror, #####) era în vigoare Codul penal 1968, unde era incriminată inclusiv forma de participare a instigării neurmăte de executare, raportându-se exclusiv la situația lui #####. Or, în noul Cod penal instigarea neurmăte de executare a fost dezincriminată, astfel că a rămas un singur act material (din cele patru acte materiale reținute prin rechizitoriu) de instigare la furnizarea de informații nedestinate publicității, în ceea ce îl privește

pe #####, pentru care i s-a aplicat pedeapsa de 2 ani cu suspendare, iar autorului infracțiunii, #####, aceeași pedeapsă.

Oricum, o astfel de motivare, prin sublinierea cauzei pentru care a intervenit achitarea, și anume, dezincriminarea faptei, în contextul în care, anterior, se sugerase ilicitul faptelor obiect al acuzației în materie penală, poate da impresia că respectivele persoane au comis infracțiunile pentru care au fost trimise în judecată, dar că, urmare a unei cauze ulterioare și independente de voința lor (intrarea în vigoare a unei noi legi penale, care nu a mai incriminat faptele care, de fapt, au fost „săvârșite”), au fost achitate, toate acestea punând sub semnul îndoielii nevinovăția lor (a se vedea cauza ##### împotriva României, hotărârea din 14 aprilie 2009, par. 40-43) – aceste aspecte vor fi analizate și aferent dreptului de a fi prezumat nevinovat. Nu este tratată deloc de către procuror soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată.

Cele declarate de martora ##### vizând emisiunea la care s-a făcut referire mai sus, vin să întărească concluzia că, din punctul de vedere al unui public chiar avizat (martora este avocat, fost procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, deci un profesionist al dreptului), situația reclamantului în raport de cauza penală în care a fost implicat a fost cea de persoană vinovată, eventual chiar condamnată, iar nu de persoană achitată.

Or, această martoră a declarat că și în prezent este afectat reclamantul de situația din trecut, în condițiile în care a întrebat-o, la un moment dat, dacă a văzut reluarea interceptărilor din dosarul de urmărire penală și a cazului povestit din anul 2012, pe postul ##### TV, la care martora i-a răspuns că da, martora confirmând susținerea reclamantului, în sensul că a fost reluată acuzația adusă reclamantului, fără a se fi menționat și soluția de achitare a reclamantului, cazul fiind prezentat, după cum martora a perceput, ca unul dintre „cazurile de corupție”, în niciun caz drept o nedreptate adusă reclamantului.

Pe cale de consecință, a fost încălcat dreptul la respectarea vieții private a reclamantului, mai exact, a dreptului la demnitate, fiind afectată reputația sa (art. 71-72 C.civ., art. 26 din Constituția României și art. 8 #####), pentru care răspunde tot pârâțul Statul #####, urmare a încălcării obligației pozitive de rezervă, de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane după ce aceasta a fost achitată, pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private, obligație stabilită în jurisprudența Curții Europene, la care se va face referire mai jos, cu ocazia analizării art. 6 par. 2 coroborat cu art. 8 #####.

(iii) efectuarea de acțiuni de supraveghere (filaj) înainte de începerea urmăririi penale față de reclamant În schimb, în ceea ce privește un alt aspect invocat de către reclamant, analizat în continuare, prin prisma tot a dreptului la respectarea vieții private, instanța a reținut că acesta nu poate constitui o faptă juridică ilicită, și anume: - efectuarea de acțiuni de supraveghere (filaj) înainte de începerea urmăririi penale față de reclamant (10.07.2012), în datele de 27 și 28.06.2012 (în susținerea reclamantului, fără a exista un act de dispoziție în acest sens, fără un cadru procesual penal adecvat, sens în care ar fi fost încălcat dreptul la viață privată, prevăzut de art. 26 din Constituția României, precum și secretul corespondenței, prevăzut de art. 28 din Constituția României, în sens contrar art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului).

Legalitatea interceptărilor a putut fi analizată și a fost, de altfel, analizată în cadrul procesului penal, în faza judecătii, prin sentința nr. #####/15.05.2014 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, pronunțată în dosarul nr. #####/1/2013 (filele 180-228), definitivă, pe acest aspect, prin neapelare, ocazie cu care s-a stabilit că obținerea interceptărilor s-a făcut legal.

Pe acest aspect, s-au reținut, cu autoritate de lucru judecat, următoarele:

„Neîntemeiată apare și solicitarea inculpaților privind nelegalitatea interceptărilor în condițiile în care autorizațiile de interceptare nr. 19/19.12.2011, 30/23.02.2012 și 86/22.05.2012 au fost emise eronat, în opinia apărării, de Curtea de Apel București, niciuna dintre persoanele menționate în autorizații neavând vreo funcție care să atragă competența Curții.

Din înscrisurile înaintate instanței aflate la f. 163, 224 și 280 din vol. 1, rezultă că inculpatul ##### avea calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare, calitate care a și atras competența curții de apel în emiterea autorizațiilor. Împrejurarea că în cadrul funcției pe care o ocupa la acel moment, inculpatul nu desfășura, în fapt, activități care să presupună numirea în structurile poliției judiciare, nu poate înlătura calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare. Din relațiile comunicate de Cabinetul Procurorului ##### a rezultat că nu au intervenit alte modificări referitoare la calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare a inculpatului #####. Or, eliberarea polițiștilor din funcțiile structurilor poliției judiciare se realizează prin ordin al ministrului administrației și internelor, cu avizul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta ##### de Casație și Justiție, și nu prin numirea acestora într-o altă funcție care nu presupune exercitarea în fapt a acestei calități speciale.

solicitarea inculpatului ##### de înlăturare a interceptărilor pe motivul obținerii acestora nelegal, în lipsa unei autorizații dată de Înalta ##### de Casație și Justiție, raportat la calitatea sa de membru

în Consiliul Superior al Magistraturii nu poate fi primită, înregistrările convorbirilor ambientale din lunile martie și mai 2012 realizându-se într-o altă cauză penală, în care inculpatul nu era cercetat.

Potrivit art. 912 alin. 5 C.proc.pen. în vigoare la data efectuării actului procedural, convorbirile sau comunicările interceptate și înregistrate pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date și informații concludente și utile privitoare la pregătirea sau săvârșirea unei alte infracțiuni din cele prevăzute în art. 911 alin. 1 și 2.

de cele arătate, motivul de nelegalitate invocat este neîntemeiat.”

Oricum, cadrul analizării legalității interceptărilor a fost procesul penal, reclamantul având o cale de urmat în caz că ar fi avut dubii pe acest aspect, după cum s-a arătat.

Pentru acest motiv, instanța nu a constatat că s-ar fi nesocotit dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private și a secretului corespondenței (ambele circumscrise sferei de aplicare a art. 8 din #####, iar, în dreptul național, art. 71 C.civ. și art. 28 Constituția României).

II. În ceea ce privește respectarea prezumției de nevinovăție, reclamantul s-a plâns de încălcarea acestui drept subiectiv (fiind calificat în acest sens inclusiv în doctrina juridică de specialitate, iar nu doar drept garanție procedurală), prin faptele enumerate, cu liniuță, mai sus, care au fost analizate anterior exclusiv din punctul de vedere al respectării dreptului la viață privată, în continuare urmând a fi reluate, din această nouă perspectivă, iar, dată fiind legătura strânsă dintre cele două drepturi (la respectarea vieții private, a reputației persoanei și la a fi prezumată nevinovată) vor fi reluate chiar și unele considerente, comune ambelor aspecte. Fiind un drept subiectiv, prezumția de nevinovăție poate fi analizată dincolo de limitele procesului penal, sens în care acest drept există atât înainte de existența unui proces penal (înainte de a exista o acuzație în materie penală), pe toată durata acestuia (II.1), cât și ulterior finalizării procesului penal cu o soluție de achitare, precum în prezenta cauză (II.2).

În continuare, instanța a analizat, în ordine inversă, întâi, situația ulterioară finalizării procesului penal, iar, apoi, pe cea mai complexă, de pe durata procesului penal.

II.1. prezumția de nevinovăție după adoptarea unei soluții de achitare

Astfel, după adoptarea unei soluții de achitare, este necesar ca ansamblul societății ori al autorităților acesteia să privească persoana care a fost angrenată în procesul penal ca fiind nevinovată, orice manifestare contrară încălcând dreptul subiectiv de a fi prezumată ca nevinovată.

În cazul achitării printr-o hotărâre definitivă, indiferent dacă achitarea s-a făcut în baza principiului în dubio pro reo, orice bănuială, oricât de mică, cu privire la vinovăție este total inadmisibilă, indiferent de cadrul în care se constată, fie chiar într-o acțiune ulterioară, civilă, de despăgubiri (a se vedea cauzele ##### contra Austriei și O contra Norvegiei).

În cauza ##### contra Austriei (Hotărârea nr. 28389/95 din 21 martie 2000), Curtea Europeană a statuat, în esență, că este inacceptabilă exprimarea unor bănuieli privind comiterea unei infracțiuni după ce o persoană a fost achitată.

Suspectat de tentativă de omor, reclamantul a fost arestat. Ulterior, un juriu l-a achitat cu 7 voturi contra 1, în lipsa unor probe suficiente ale vinovăției.

Reclamantul a formulat, în consecință, o acțiune în despăgubiri pentru detenția suferită.

Judecând în camera de consiliu, instanța de fond a respins cererea pe motiv că bănuielile care îl vizau pe reclamant erau întemeiate.

În interpretarea și aplicarea art.6 par.2 din Convenție, Curtea amintește că, prin hotărârea sa în afacerea ##### și ##### contra Austriei a decis că o procedură în despăgubiri este acoperită de art.6, iar judecarea unei astfel de cereri în ședință secretă nu are niciun fel de justificare, astfel că art.6 a fost încălcat.

instanța nu a formulat o nouă apreciere a culpabilității reclamantului, Curtea nu a fost convinsă că este acceptabilă exprimarea unor bănuieli privind comiterea unei infracțiuni, după ce o persoană a fost achitată.

Odată ce achitarea este definitivă, chiar dacă aceasta este rodul existenței unui dubiu cu privire la culpabilitatea inculpatului, exprimarea unor suspiciuni cu privire la comiterea acelei fapte, de genul celor formulate în hotărârea instanței, este incompatibilă cu prezumția de nevinovăție.

Totodată, instanța a constatat că, în ceea ce privește prezumția de nevinovăție și declarațiile organelor de urmărire sau ale oricărei autorități publice, în cauza ##### și ##### împotriva României (Hotărâre nr.##### din 04 martie 2008), Curtea Europeană a hotărât că a fost încălcat art. 6 par. 2 din Convenție, pentru următoarele considerente:

„Asupra pretinsei încălcări a art. 6 alin. 2 din Convenție

(...)

91. Curtea amintește că principiul prezumției de nevinovăție consacrat de paragraful 2 al art.6 cere ca niciun reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de o infracțiune mai înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță (a se vedea, de exemplu, *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, Hotărârea din 10 februarie 1995, ##### # ### ###, pag. 16, paragraful 36).

92. O atingere adusă prezumției de nevinovăție poate fi adusă nu numai de un judecător sau de o instanță ci și de alte autorități publice, inclusiv poliștii (ibidem, pag. 16, paragraful 37) sau procurorii, mai ales atunci când aceștia din urmă îndeplinesc funcții cvasi-judiciare și controlează derularea anchetei (a se vedea, Daktaras împotriva Lituaniei, nr. 42095/98, paragraful 42, CEDH 2000-X). Ea este atinsă de declarațiile sau acțiunile care reflectă sentimentul că persoana este vinovată și care incită publicul să creadă în vinovăția sa sau care prejudiciază aprecierea faptelor din partea judecătorului competent (a se vedea, Y.B. și alții împotriva Turciei, nr. 48173/99 și 48319/99, paragraful 50, 28 octombrie 2004).

93. În cazul în speță Curtea constată că informând ziaristii asupra motivelor arestării preventive a reclamantilor procurorul I.M. a afirmat că au încercat să influențeze și au amenințat niște martori. În plus, I.M. a declarat că el însuși a făcut presiuni asupra unui martor ca să denunțe reclamanții. Or, Curtea constată că incitarea la mărturie mincinoasă era unul din motivele arestării, ce figura de asemenea printre capetele de acuzare pentru care reclamanții au fost trimiși în fața instanțelor.

94. Curtea constată că declarațiile incriminate au fost pronunțate într-un context independent de procesul penal în sine, și anume în cursul unui interviu difuzat la jurnalul televizat.

95. Subliniind încă o dată importanța alegerii termenilor folosiți de agenții statului, Curtea concluzionează că cuvintele procurorului I.M. indicau clar că reclamanții se făcuseră vinovați de instigare la mărturie mincinoasă, încurajau publicul să creadă în vinovăția lor, prejudiciind aprecierea faptelor de către judecătorii competenți (a se vedea, a contrario, Daktaras, citată anterior, paragraful 44).

96. În ceea ce privește declarația comandantului poliției, Curtea observă că a făcut obiectul unei controverse între părți. Curtea constată totuși că autorul său pretins nu a revenit public asupra declarației sale și nu a cerut publicarea unei dezmințiri. Aceste elemente conduc Curtea la presupunerea că cuvintele în litigiu au fost cu adevărat rostite (a se vedea, mutatis mutandis, ##### împotriva Belgiei, nr. 13583/02, paragraful 44, 21 septembrie 2006).

97. Curtea nu poate fi de acord cu Guvernul atunci când susține că aceste cuvinte nu făceau referire decât la greșelile profesionale ale reclamantilor. În această privință, ea amintește că ceea ce contează în înțelesul art. 6 alin. 2 din Convenție este sensul real al declarațiilor respective și nu forma lor textuală (Lavens împotriva Letoniei, nr. 58442/00, paragraful 126, 28 noiembrie 2002).

98. În cazul în speță, deși comandantul poliției a vorbit de „greșeli”, fără a preciza natura acestora, acestea nu puteau viza decât acțiunile calificate de ##### drept fapte de corupție pentru care reclamanții au fost trimiși în fața Curții de Apel. Or, trebuie constatat că comandantul poliției a indicat reclamanții, fără niciun fel de rezervă, ca fiind vinovați de aceste fapte (a se vedea, mutatis mutandis, Allenat de Ribemont, citată anterior, pag. 17, paragraful 41 și Y.B. și alții împotriva Turciei, citată anterior, paragraful 49).”

După pronunțarea unei hotărâri definitive de achitare, nevinovăția unei persoane devine din prezumție o certitudine opozabilă erga omnes, după cum s-a stabilit în doctrina juridică, astfel că acest drept garantat de art. 23 alin. 11 din Constituția României (art. 4 C.pr.pen.) și de art. 6 par. 2 ##### este încălcat dacă în declarațiile sau în actele publice emise de organele de urmărire penală sau de alte autorități publice sau judiciare se sugerează sau se afirmă explicit că în cauză ar fi trebuit să fie pronunțată o hotărâre de condamnare sau se repune în discuție nevinovăția.

Pe cale de consecință, Curtea Europeană, în cauza ##### contra U.K. (Hotărârea nr. 25424/09 din 12 iulie 2013, par. 92-94), a statuat că obiectul și scopul Convenției, ca instrument de protecție a ființelor umane, cer ca prevederile sale să fie interpretate și aplicate astfel încât să facă garanțiile sale practice și efective. Curtea a precizat în mod expres că acest lucru se aplică dreptului consacrat de art.6 par.2 (a se vedea, de exemplu, Allenat de Ribemont contra Franței, 10 februarie 1995, par. 35).

Or, art. 6 par. 2 garantează oricărei persoane „dreptul de a fi prezumată nevinovată până ce vinovăția sa este stabilită în conformitate cu legea”.

În atare condiții, Curtea a arătat că, privit ca o garanție procedurală în contextul unui proces penal în sine, prezumția de nevinovăție impune exigențe în ceea ce privește, printre altele:

- sarcina probei (a se vedea #####, Messegué și Jabardo v. #####, 6 decembrie 1988, par. 77 și Telfner v. #####, nr. 33501/96, par. 15, 20 martie 2001);
- prezumții legale de fapt și de drept (a se vedea ##### împotriva Franței, 7 octombrie 1988, par. 28, și Radio ##### și alții împotriva Franței, nr. 53984/00, par. 24);
- dreptul de a nu se autoincrimina (a se vedea Saunders c. ##### Britanii, 17 decembrie 1996, par. 68 și Heaney și McGuinness v. #####, nr. 34720/97, par. 40);
- publicitatea eventuală dinainte de proces (a se vedea ##### c. Turciei (dec.), nr. 34501/97, 19 februarie 2002 și G.C.P. v. #####, nr. 20899/03, par. 46, 20 decembrie 2011) și
- exprimarea prematură, de către instanța de judecată sau de către alți funcționari publici, a vinovăției inculpatului (a se vedea Allenat de Ribemont, citată mai sus, par. 35-36 și Nešřák v. Slovacia, nr. 65559/01, par. 88, 27 februarie 2007).

Cu toate acestea, Curtea a statuat că în conformitate cu necesitatea de a asigura caracterul practic și eficient al dreptului garantat de art. 6 par. 2, prezumția de nevinovăție, are, de asemenea, un alt aspect. Scopul său general, sub acest al doilea aspect, este și:

- de a proteja persoanele care au fost achitate de o acuzație penală, de a fi tratate de către funcționari și autorități publice ca și cum acestea sunt, de fapt, vinovate de respectiva infracțiune.

În aceste cazuri, prezumția de nevinovăție a operat deja, prin aplicarea în proces a diferitelor exigențe procedurale inerente, care au prevenit o condamnare nedreaptă. Fără o protecție pentru a asigura respectarea achitării în orice alte proceduri ulterioare, garanțiile unui proces echitabil, prevăzute la art.6 par.2, ar putea risca să devină teoretice și iluzorii.

Curtea a subliniat că ceea ce este, de asemenea, în joc, odată procesul penal încheiat cu o soluție de achitare, este reputația persoanei și modul în care persoana este percepută de către public.

Într-o anumită măsură, protecția asigurată în conformitate cu art. 6 par. 2 ##### în acest sens, se poate suprapune cu protecția oferită de art. 8 ##### (a se vedea, de exemplu, Zollman c. ##### Britanii (dec.), nr. 62902/00 și Taliadorou și Stylianou c. Cipru, nr.39627/05 și 39631/05, par.27 și par.56-59, 16 octombrie 2008).

(i) actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului – obligație pozitivă stat de rezervă, de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane după ce aceasta a fost achitată, pentru a garanta dreptul reclamantului de a fi prezumat nevinovat

Din punctul de vedere analizat mai sus, instanța a reținut că în prezenta cauză a fost încălcat, pe de o parte, dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private (art. 8 #####), iar, pe de altă parte, dreptul subiect al reclamantului de a fi prezumat nevinovat (art. 6 par. 2 #####), în această situație cele două protecții suprapunându-se, în contextul în care, ulterior achitării sale definitive, s-au făcut afirmații care au putut conduce la ideea că reclamantul este vinovat de faptele obiect al cauzei penale încetate.

Toate acestea, cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului, în sensul că nu este tratată deloc de către procuror, în interviu, soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată – în discuție, este vorba despre emisiunea difuzată pe canalul de televiziune ##### TV, cu titlul Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, unde a dat un interviu și procurorul (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul de urmărire penală, și anume, ##### – a se vedea link-ul de la adresa URL https://adevarul.ro/news/eveniment/dosarele-dna-ancheta-george-balan-marcel-sampetru-8_56433851f5eaafab2c800803/index.html.

important a fi prezentat și contextul emisiunii (cuvintele prezentatorului emisiunii) în care este inserat interviul procurorului, organ de urmărire penală (deci organ al statului), și anume:

- faptul că în prezentarea efectuată cu această ocazie a cauzei penale sus-arătate, crainicul emisiunii a utilizat expresii din rezoluția de începere a urmăririi penale, precum faptul că cei doi procurori (cu referire la ##### și #####) ar fi uzat de „mijloace specifice mai degrabă înțelegerilor de tip mafiot”, că „##### și ##### acceptă să participe la înțelegeri oculte în desemnarea conducătorilor parchetelor”, precum și expresii din rechizitoriul (citată ca sursă);

- reclamantul este prezentat de crainicul tv ca având tot un rol important „în schemă”, pentru că „el era cu relațiile înalte”, dar că „la toate întâlniri s-a limitat doar în a fi complice celor doi prieteni și nu a cerut niciodată nimic. ##### informații, nici avantaje. Dar și simpla asistență care înseamnă aprobare tacită la o întâlnire la care se discută despre aspecte ilegale, cum ar fi interceptarea unui telefon sau traficarea unei informații tot complicitate rămâne”;

- deși emisiunea a fost intitulată „Anchete ##### și #####”, într-o proporție mare este expusă de către prezentator situația din cauza penală în ceea ce îi privește pe ##### și ##### și #####, toate acestea fără a se învedera situația particulară a lui #####, care fusese achitat (integral) definitiv, la data emisiunii – la fel, de altfel, și ##### și #####, în ceea ce privește infracțiunea de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, respectiv, în parte, pentru infracțiunea de folosire de informații nedestinate publicității;

- față de această împrejurare, a asocierii numelui #####, în chiar titlul emisiunii, cu conținutul emisiunii, cu referiri explicite la infracțiunile săvârșite de “grupul format de cei doi procurori”, un observator obiectiv ar putea considera că ##### este vinovat și, eventual, condamnat pentru faptele aduse în discuție.

În acest context este redat interviul procurorului, analizat în continuare.

Astfel, deși achitat în mod definitiv, la 22.06.2015, reclamantul nu a încetat a fi prezentat opiniei publice, în mass-media, drept o persoană vinovată pentru acuzațiile penale din anul 2012, astfel cum s-a putut constata

mai sus, cu ocazia prezentării efectuate în privința emisiunii Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, transmise pe canalul de televiziune ##### TV, mai sus fiind analizat inclusiv interviul procurorului (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul penal nr. ###/P/2012, #####, în interviul integrat în emisiune, ca organ de urmărire penală – ceea ce a condus la încălcarea dreptului subiectiv al reclamantului la viață privată, prin afectarea reputației sale, față de modul în care persoana este percepută de către public chiar după achitarea sa definitivă.

Organul de urmărire penală, după cum s-a arătat, nu a adus în discuție soluția de achitare în ceea ce îl privește (cel puțin) pe #####, ci a argumentat soluția de trimitere în judecată, subliniind, în linii generale, ilicitul activității membrilor „grupului” constituit din ##### și #####, subliniind, totodată, faptul că în cazul instrumentării unui astfel de caz (care „nu a fost un dosar greu”), singurele probe pot rezulta din înregistrările în mediul ambiental, iar nu a unor convorbiri telefonice ori audieri de martori, prin întregul discurs sugerând ilicitul acțiunilor inclusiv ale reclamantului, fiind, pe cale de consecință, repusă în discuție nevinovăția.

Utilizarea noțiunii de „grup”, în contextul în care procurorul lasă să se întrevadă ilicitul acțiunilor membrilor săi, poate trimite ascultătorul cu gândul la noțiunea de „grup infracțional organizat”, putând sugera, unui observator obiectiv, ideea de vinovăție a membrilor săi pentru infracțiunea pentru care fuseseră achitați, în primă instanță, soluție menținută în apel, ocazie cu care, în mod expres, s-a reținut că nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori (asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art. 323 C.pen. 1968 sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 C.pen. în vigoare), ci, în anumite limite, doar ale unei pluralități ocazionale (iar aceasta, doar în ceea ce îi privește pe inculpații ##### și #####, iar nu și pe #####, pentru care s-a menținut, în totalitate, soluția de achitare), cu referire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr.78/2000, sens în care s-a reținut drept neîntemeiată critica parchetului împotriva soluției de achitare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 323 C.pen. 1968.

Aceasta a mai subliniat schimbarea în comportamentul inclusiv al lui ##### ulterior avizării, indirecte, din partea ##### în privința solicitărilor de autorizare a perchezițiilor domiciliare (la domiciliile învinuților ##### și #####), în sensul că, de exemplu, cei trei își dădeau bip-uri pe telefon inexplicabile, că la un moment dat, ##### s-a deplasat la poarta lui #####, doar pentru a vedea de ce ##### nu fusese în acea zi la C.S.M. fără să îl anunțe, toate acestea în condițiile în care ##### stătea în zona #####, în timp ce ##### stătea în zona #####.

Totodată, procurorul intervievat a menționat (minutul 35:45) că ##### „nu a reușit să răspundă la anumite întrebări într-un mod logic”.

Or, o astfel de abordare a atitudinii reclamantului pe parcursul procesului penal, în faza de urmărire penală, prin reluarea caracterizării lui (comportament schimbat al membrilor „grupului” constituit din ##### și #####), inclusiv a modului în care a făcut reclamantul declarații în această fază („nu a reușit să răspundă la anumite întrebări într-un mod logic”), este de natură a sugera vinovăția acestuia pentru faptele pentru care se dispuseseră, de către acel organ de urmărire penală, trimiterea în judecată, fiind nepermisă justificarea soluției de trimitere în judecată de către cel care a procedat în acest fel, ulterior achitării definitive a persoanei urmărite penal.

Doar în finalul emisiunii, în ultimele 5 minute (din totalul emisiunii de 40 de minute), se precizează, de către prezentator, scurt, faptul că ##### a fost achitat, în primă instanță, achitare menținută de instanța de control judiciar, procurorul ##### învederând, cu titlu general (iar nu doar în ceea ce îl privește pe #####) că soluția pronunțată în faza judecătii este „corectă, legală și justă”, în condițiile în care la momentul când s-a dispus trimiterea în judecată (de către ea și celălalt procuror, #####) era în vigoare Codul penal 1968, unde era incriminată inclusiv forma de participare a instigării neurmăte de executare, raportându-se exclusiv la situația lui #####. Or, în noul Cod penal instigarea neurmăte de executare a fost dezincriminată, astfel că a rămas un singul act material (din cele patru acte materiale reținute prin rechizitoriu) de instigare la furnizarea de informații nedestinate publicității, în ceea ce îl privește pe #####, pentru care i s-a aplicat pedeapsa de 2 ani cu suspendare, iar autorului infracțiunii, #####, aceeași pedeapsă.

Oricum, o astfel de motivare, prin sublinierea cauzei pentru care a intervenit achitarea, și anume, dezincriminarea faptei, în contextul în care, anterior, se sugerase ilicitul faptelor obiect al acuzației în materie penală, poate da impresia că respectivele persoane au comis infracțiunile pentru care au fost trimise în judecată, dar că, urmare a unei cauze ulterioare și independente de voința lor (intrarea în vigoare a unei noi legi penale, care nu a mai incriminat faptele care, de fapt, au fost „săvârșite”), au fost achitate, toate acestea punând sub semnul îndoielii nevinovăția lor (a se vedea cauza ##### împotriva României, hotărârea din 14 aprilie 2009, par.40-43).

Nu este tratată deloc de către procuror soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată.

Or, prin declarația procurorului care a instrumentat dosarul de urmărire penală, acesta exprimă suspiciuni cu privire la comiterea faptei pentru care reclamantul a fost achitat, în sens contrar art. 6 par. 2 #####.

II.2. prezumția de nevinovăție pe durata procesului penal

Mai departe, în ceea ce privește prezumția de nevinovăție pe durata procesului penal, prin raportare la declarațiile organelor de urmărire sau ale oricărei autorități publice, precum comunicatul D.N.A. privind trimiterea în judecată coroborat cu scurgerea de informații în mass-media (i) și declarația Președintelui României cu ocazia unei emisiuni televizate (ii), instanța a reținut că, în scopul respectării acestei garanții procedurale (și, totodată, drept subiectiv), art.4 din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului ##### și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale impune statelor membre UE:

- obligația pozitivă de a lua măsurile necesare pentru a garanta că, atâta vreme cât vinovăția unei persoane suspectate sau acuzate nu a fost dovedită conform legii, declarațiile publice făcute de autoritățile publice și deciziile judiciare, altele decât cele referitoare la vinovăție, nu se referă la persoana respectivă ca fiind vinovată. Prin aceasta nu se aduce atingere actelor de urmărire penală care au drept scop dovedirea vinovăției persoanei suspectate sau acuzate și nici deciziilor preliminare cu caracter procedural care sunt luate de autoritățile judiciare sau de alte autorități competente și care se bazează pe suspiciuni sau probe incriminatoare (acesta fiind, de altfel, standardul de protecție a prezumției de nevinovăție consacrat prin jurisprudența #####).

Instanța a reținut că, în general, opiniile și informațiile care privesc proceduri penale în curs nu ar trebui să fie comunicate sau difuzate prin mass-media, decât dacă în acest fel nu se încalcă prezumția de nevinovăție. O campanie de presă virulentă este în anumite condiții susceptibilă să dăuneze echității procesului, influențând opinia publică și, implicit, pe judecătorii chemați să se pronunțe asupra vinovăției unui acuzat (a se vedea cauza Priebke contra Italiei, hotărârea din 5 aprilie 2001 și ##### contra Turciei, hotărârea din 19 februarie 2002).

În această materie, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a adoptat, la data de 10 iulie 2013, Recomandarea Rec (2003) 13 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind furnizarea de informații prin intermediul mass-media în legătură cu procesele penale.

Potrivit recomandării de mai sus, respectul pentru prezumția de nevinovăție este parte integrantă din dreptul la un proces echitabil. Opiniile și informațiile care privesc proceduri penale în curs nu ar trebui să fie comunicate sau difuzate prin mass-media decât dacă acestea nu aduc atingere prezumției de nevinovăție a suspectului sau a acuzatului (principiul 2)

Totodată, autoritățile judiciare și poliția trebuie să se abțină de la a da publicității informații care ar putea să dăuneze în mod substanțial echității procedurilor (principiul 8).

În continuare, au fost analizate declarațiile organelor de urmărire sau ale oricărei autorități publice, precum, în această ordine, comunicatul D.N.A. privind trimiterea în judecată coroborat cu scurgerea de informații din interceptări în mass-media (i) și declarația Președintelui României cu ocazia unei emisiuni televizate (ii).

(i) Comunicatul D.N.A. privind trimiterea în judecată coroborat cu difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal – obligație pozitivă stat de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită

În privința comunicatului D.N.A. de pe parcursul procesului penal, privind trimiterea în judecată a reclamantului (a se vedea link-ul de la adresa URL <http://www.pna.ro/comunicat.xhtml?id=3991>), instanța a reținut că acesta reprezintă punctul de vedere al acestei instituții cu privire la săvârșirea unor infracțiuni de persoane complet determinate, punct de vedere exprimat nu într-un act procesual, ci destinat publicității. Acest comunicat urmează a fi analizat, însă nu separat, ci în contextul situației de fapt din cauză, și anume, al difuzării, în prealabil, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal.

Forma și conținutul acestui punct de vedere exclude orice grad de incertitudine, el exprimând siguranța deplină cu privire la vinovăția „inculpatului” la care se referă în ceea ce privește comiterea unor infracțiuni, de exemplu, „în perioada martie-iunie 2012, inculpatul #####, membru al CSM, în mod repetat, l-a sprijinit moral pe inculpatul ##### în săvârșirea infracțiunii de furnizare de informații nedestinate publicității, prin întărirea și întreținerea hotărârii acestuia de a săvârși fapta, prin formarea convingerii existenței unei protecții, prin referiri la posibile relații la nivel înalt în lumea politică, împrejurări ce l-au încurajat pe ##### în efectuarea acțiunilor infracționale”.

Afirmațiile sunt făcute într-un limbaj tehnic și specializat, fiind analizate și descrise ca sigure atât faptele săvârșite, cât și vinovăția „inculpatului” în ceea ce privește comiterea acesteia, de exemplu „în perioada

martie 2012-iulie 2012, inculpații #####, ##### și #####, urmărind comiterea infracțiunii de folosire de informații nedestinate publicității, au urmat un plan de acțiune, anterior convenit, în cadrul căruia fiecare avea sarcini bine conturate, cu respectarea unor măsuri de prevedere, de natură a înlătura posibilitățile de conservare sau administrare a unor eventuale mijloace de probă privitoare la activitatea infracțională pe care urmau să o desfășoare, după cum urmează: ##### și #####, membru CSM, respectiv consilier CSM, prin pozițiile pe care le ocupau, precum și prin conexiunile la nivel politic, aveau sarcina de a asigura atât protecția inculpatului #####, în sensul menținerii acestuia pe funcția de șef al SIPI Ilfov, în interesul comun al asocierii, cât și transmiterea către acesta a unor solicitări privind obținerea de informații nedestinate publicității, în beneficiul propriu sau al altor persoane, în special pentru asigurarea apărării în eventualitatea unor anchete penale. Astfel, ##### avea sarcina de a asigura, cu ocazia întâlnirilor grupului, conspirativitatea și securitatea ambientală a dialogurilor, prin relaționarea cu persoane de încredere din structura administrativă a locului de întâlnire, iar ##### avea sarcina principală de a accesa, în virtutea funcției, informațiile nedestinate publicității și de a le furniza celorlalți membri ai asocierii, în folosul persoanelor interesate”.

Această comunicare oficială nu conține precizări din care publicul să înțeleagă că vinovăția persoanei nu poate fi stabilită decât de o instanță de judecată (pentru un public nespecialist este insuficientă mențiunea că „dosarul a fost înaintat spre judecare la Înalta ##### de Casație și Justiție”) și că până atunci datele culese în timpul anchetei penale sunt simple presupuneri, având puterea de a induce publicului impresia vinovăției persoanelor la care se referă, la aceasta contribuind atât limbajul tehnic și specializat folosit, cât și autoritatea formală a instituției emitente, toate acestea în contextul în care în mass-media au ajuns, în mod nelegal, fragmente din interceptările convorbirilor purtate de reclamant.

la care se referă comunicatul este identificată prin calitatea ei procesuală, respectiv cea de „inculpat”, fără a se fi utilizat sintagme precum „persoana bănuită”, „suspectul”, „acuzat de săvârșirea unei infracțiuni”, „presupusul complice”, „posibilul complice”, „bănuit de săvârșirea”, termeni care este important a fi fost utilizați în comunicat, destinat oricărei persoane interesate care accesează platforma on-line pe care a fost încărcat. Toate acestea, deși calitatea procesuală a persoanei la care comunicatul se referă este, într-adevăr, aceea de „inculpat”, calitate necesară, totuși, a fi menționată exclusiv în actul procesual corespunzător (rechizitoriu), fiind o diferență esențială de cadru în care se face comunicarea, după cum diferită este și sfera persoanelor care iau contact cu respectivele comunicări.

De altfel, Curtea Europeană a subliniat importanța deosebită avută la alegerea cuvintelor pe care autoritățile publice le folosesc în declarațiile care emană de la acestea, înainte ca o persoană să fi fost judecată și vinovăția sa să fi fost stabilită cu privire la o anumită infracțiune (a se vedea cauza Marziano contra Italiei, hotărârea din 28 noiembrie 2002, par. 28).

Totodată, Curtea Europeană a atenționat că autoritățile statului au obligația de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită, obligația de rezervă fiind cu atât mai importantă a fi respectată în cazul unui comunicat de presă, în acea cauză, dat de reprezentanții poliției, din care rezulta că reclamantii au săvârșit faptele de care erau acuzați (că ar fi membri ai unei organizații criminale, că participarea lor la actele organizației a fost stabilită), precum și prin oferirea de către polițiști a fotografiilor reclamantilor jurnaliștilor prezenți la conferința de presă (a se vedea cauza Y.B. ș.a. contra Turciei, hotărârea din 28 octombrie 2004, par.43-51).

obiectul urmăririi penale îl constituie strângerea tuturor probelor, atât în acuzare, cât și în apărare, în comunicatul D.N.A. de trimitere în judecată se face referire doar la acele elemente care dovedesc vinovăția deplină a persoanei.

Precizarea finală din comunicat, în sensul că „precizăm că această etapă a procesului penal reprezintă, conform Codului de procedură penală, finalizarea anchetei penale și trimiterea rechizitoriului la instanță, spre judecare, situație care nu poate în niciun fel să înfrângă principiul prezumției de nevinovăție”, față de limbajul tehnic și specializat folosit, poate să scape (semnificația) publicului nespecialist, căruia i se poate induce foarte ușor impresia că cercetarea și operațiunea de administrare a probelor este încheiată, prin lecturarea tuturor informațiilor anterioare din comunicat, în care sunt expuse faptele cu grad de certitudine, exprimându-se siguranța deplină cu privire la vinovăția inculpatului. Toate acestea, în condițiile în care nu se face precizarea că în etapa următoare, a judecării, instanța de judecată este cea care va aprecia suveran asupra necesității administrării și a altor probe, precum și singura care va putea face interpretarea probelor în vederea condamnării sau a achitării. Folosirea unui limbaj impersonal, tehnic, accentuează senzația de constatare a vinovăției cu caracter oficial, de către o autoritate a statului, toate acestea în contextul în care în mass-media au ajuns, în mod nelegal, fragmente din interceptările convorbirilor purtate de reclamant, care scurgere de informații a determinat o campanie de presă virulentă la adresa acestuia, afectându-i reputația (art. 8 #####), după cum s-a arătat și, totodată, conturând o imagine a reclamantului drept vinovat de faptele pentru care s-a început urmărirea penală (art. 6 par. 2 #####), acest din urmă aspect urmând a fi analizat mai jos.

Pe cale de consecință, comunicatul D.N.A. privind trimiterea în judecată, nu prin el însuși, ci coroborat cu difuzarea, în prealabil, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal, a putut conduce la încălcarea dreptului subiectiv al reclamantului de a fi prezumat nevinovat (art. 4 C.pr.pen., art. 23 alin. 11 Constituția României și art. 6 par. 2 #####), aspect pentru care răspunde tot pârâțul Statul #####, pentru încălcarea obligației pozitive de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită, obligație stabilită în jurisprudența Curții Europene, la care s-a făcut referire mai sus, obligatorie întocmai precum dispozițiile art. 6 par. 2 #####, împreună formând ##### ## #####, direct aplicabil conform art. 20 din Constituția României.

În privința stric a difuzării, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal, după cum s-a arătat mai sus, s-a constatat că pârâțul Statul ##### nu și-a îndeplinit obligația de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private, fiind, pe cale de consecință, în sens contrar art. 8 #####.

Or, după cum a constatat Curtea Europeană în cauza ##### contra U.K. (Hotărârea nr. 25424/09 din 12 iulie 2013, par. 92-94), într-o anumită măsură, protecția asigurată în conformitate cu art.6 par.2 ##### în acest sens, se poate suprapune cu protecția oferită de art.8 ##### (a se vedea, de exemplu, Zollman c. ##### Britanii (dec.), nr. 62902/00 și Taliadorou și Stylianou c. Cipru, nr.39627/05 și 39631/05, par.27 și par.56-59, 16 octombrie 2008).

Odată ce s-a produs scurgerea de informații din interceptări în presă, reclamantul s-a aflat în incapacitatea de a întreprinde acțiuni imediate pentru apărarea reputației sale, deoarece fondul cauzei nu făcea obiectul unei examinări de către instanță, scurgerea de informații având loc, de altfel, chiar anterior aducerii la cunoștință a învinuirii, astfel că autenticitatea sau acuratețea convorbirilor telefonice și interpretarea acestora nu puteau fi astfel contestate.

Totodată, se observă lipsa unei reacții oficiale publice în acest caz. Nu s-a întreprins nicio acțiune pentru identificarea instituției sau a persoanei responsabile, nu s-a făcut nicio declarație oficială pentru separarea autorităților de acest comportament; nu a avut loc nicio condamnare publică a unei asemenea acțiuni, în condițiile în care pârâțul din prezenta cauză ar fi avut sarcina probei pe acest aspect (iar nu reclamantul, care nu poate fi ținut a dovedi un fapt negativ, care poate fi contrazis doar printr-un fapt pozitiv contrar), în sensul că el și-a îndeplinit obligația pozitivă, impusă de dispozițiile art. 8 #####, de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private (a se vedea cauza mai sus citată, ##### împotriva României, Hotărâre nr. ##### din 26 martie 2013, par.80-97).

Urmare a acestei scurgeri de informații din interceptări în presă, reclamantul a fost pus într-o lumină nefavorabilă în ochii opiniei publice, mai exact, redarea pasajelor din interceptări a lăsat impresia că reclamantul este vinovat dintru început (ab initio), interceptările respective fiind, totodată, interpretate în lumina celor menționate de către „surse judiciare” (se observă apelarea la această sursă în majoritatea articolelor citate în prima parte a prezentei hotărâri), cu referiri concrete la expresii din referatul de începere a urmăririi penale, care, la acel moment, nici nu fusese adus la cunoștință „învinuitului” pe atunci, reclamantul din prezenta cauză.

Rezumând, pârâțul Statul ##### a încălcat obligația pozitivă de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea (interceptări), care, pe cale de consecință, au ajuns în mass-media, ceea ce a declanșat o campanie de presă virulentă împotriva reclamantului, prezentat drept vinovat de „trafic de informații secrete”, fiind „învinuit de corupție”, că „negocia funcții”.

Din această construcție, rezultă că există legătură directă de cauzalitate între faptul juridic ilicit, constând într-o omisiune a pârâțului (nu a păstrat în siguranță informațiile de care dispunea dintr-un proces penal) și urmare/rezultat, constând în prejudiciul adus reclamantului, constând în afectarea reputației acestuia (art. 8 #####) și, totodată, a conturării imaginii reclamantului drept vinovat de faptele pentru care s-a început urmărirea penală (art. 6 par. 2 #####), prin redarea fragmentelor din interceptări, care lăsausă se întrevadă ilicitul activităților celor astfel interceptați, un observator obiectiv putând fi încurajat să creadă că acestea sunt probe în susținerea acuzației penale, mai ales un public nespecialist, ceea ce, de altfel, ar fi putut influența, într-o oarecare măsură, inclusiv opinia organelor judiciare.

S-a încălcat, deci, și dreptul subiectiv al reclamantului de a fi prezumat nevinovat (art. 4 C.pr.pen., art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 6 par. 2 #####), de care încălcarea răspunde pârâțul Statul #####, pentru încălcarea obligației pozitive de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea (interceptări), obligație stabilită în jurisprudența Curții Europene, la care s-a făcut referire mai sus, obligatorie întocmai precum dispozițiile art. 6 par. 2 #####, împreună formând ##### ## #####, direct aplicabil conform art. 20 din Constituția României.

(ii) Declarația Președintelui României – obligație pozitivă stat, de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta

să fie legal stabilită

Mai departe, ulterior aducerii la cunoștință a învinuirii, în contextul în care reclamantul a și fost suspendat din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, toate acestea la data de 11.07.2012, având la bază această împrejurare, coroborat cu difuzarea în mass-media a interceptărilor la care s-a făcut referire mai sus, este rezonabil a considera că toate acestea au influențat opinia publică în privința persoanei reclamantului, a cărui reputație a fost afectată ireparabil ca magistrat, un exemplu în acest sens fiind faptul că Președintele României, #####, la data de 16.07.2012, a făcut următoarea afirmație, în direct, la postul de televiziune B1 TV, emisiunea Ultimul cuvânt, și anume: „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții” – a se vedea link-ul de la adresa URL <https://www.bzi.ro/basescu-in-direct-pe-b1-tv-live-text-301835>.

Or, o astfel de exprimare este de natură să aducă atingere prezumției de nevinovăție a reclamantului (art. 4 C.pr.pen., art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 6 par. 2 #####), reflectând sentimentul că persoana este vinovată (în contextul în care deja izbucnise, cu cinci zile în urmă, o campanie de presă virulentă împotriva reclamantului, publicul fiind „informat” că reclamantul ar fi vinovat de „trafic de informații secrete”, fiind „învinuit de corupție”, că „negocia funcții”), fapt care a fost de natură a încuraja publicul să creadă în vinovăția sa, având în vedere și autoritatea formală a persoanei care a făcut declarația publică (Președintele României) și care, în calitate de agent al statului, ar fi trebuit să acorde importanță în alegerea termenilor folosiți (interesând sensul real al acestora, iar nu forma lor textuală) – a se vedea cauza Butkevicius c. Lituaniei, hotărârea din 26 martie 2002, par. 50-54.

Pe cale de consecință, este angajată tot răspunderea pârâtului Statul #####, pentru încălcarea obligației pozitive de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită, obligație stabilită în jurisprudența Curții Europene, la care s-a făcut referire mai sus, obligatorie întocmai precum dispozițiile art. 6 par. 2 #####, împreună formând ##### ## #####, direct aplicabil conform art. 20 din Constituția României.

În schimb, în ceea ce privește actele și măsurile emise de stat, prin reprezentanții săi (organe de urmărire penală și Consiliul Superior al Magistraturii), constând în interceptarea convorbirilor telefonice, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, alături de actele Consiliului Superior al Magistraturii, constând în hotărâri prin care a fost suspendat reclamantul din funcția de procuror, instanța a constatat că acestea nu se poate considera că au încălcat dreptul subiect de a fi prezumat nevinovat (art. 4 C.pr.pen., art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 6 par. 2 #####).

Toate acestea, întrucât, astfel cum rezultă inclusiv din art. 4 din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului ##### și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, se impune statelor membre UE o obligație pozitivă, și anume, de a lua măsurile necesare pentru a garanta că, atâta vreme cât vinovăția unei persoane suspectate sau acuzate nu a fost dovedită conform legii, declarațiile publice făcute de autoritățile publice și deciziile judiciare, altele decât cele referitoare la vinovăție, nu se referă la persoana respectivă ca fiind vinovată (regula).

Totuși, prin această obligație pozitivă nu se aduce atingere „actelor de urmărire penală care au drept scop dovedirea vinovăției persoanei suspectate sau acuzate și nici deciziilor preliminare cu caracter procedural care sunt luate de autoritățile judiciare sau de alte autorități competente și care se bazează pe suspiciuni sau probe incriminatoare” (excepția), în care acte de urmărire penală ori decizii preliminare se înscriu și cele enumerate de reclamant (interceptarea convorbirilor telefonice, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, alături de hotărârile C.S.M. de suspendare din funcția de procuror).

Înainte de a le analiza pe fiecare dintre ele, instanța a mai constatat că în toate aceste acte și decizii, declarațiile autorităților judiciare sau ale altor autorități competente, bazate pe suspiciuni sau probe incriminatoare, întrucât au fost făcute în cursul urmăririi penale, printr-un act procesual, iar nu într-o conferință de presă, s-a urmărit, după caz, justificarea măsurii de începere/continuare a urmăririi penale ori a trimiterii în judecată, respectiv de suspendare din funcție a celui în legătură cu care existau indicii privind săvârșirea unei fapte penale-a se vedea, în acest sens, cauza Daktaras contra Lituaniei (hotărârea din 10 octombrie 2000, par.42-43).

a) În ceea ce privește legalitatea interceptării convorbirilor telefonice ori în mediul ambiental, instanța a reținut mai sus că acest aspect a putut fi analizat și a fost, de altfel, analizat în cadrul procesului penal, în faza judecătii, prin sentința nr.####/15.05.2014 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția penală, pronunțată în dosarul nr.####/1/2013 (filele 180-228), definitivă, pe acest aspect, prin neapelare, ocazie cu care s-a stabilit că obținerea interceptărilor s-a făcut legal, pentru considerentele expuse mai sus, cu respectiva ocazie (când s-a analizat dreptul la respectarea vieții private).

Or, această hotărâre judecătorească se bucură de autoritate de lucru judecat pe chestiunea tranșată, fără a mai putea fi repusă în discuție, într-un alt proces.

b) Mai departe, legalitatea actelor din faza urmăririi penale (începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată), inclusiv din punctul de vedere al respectării prezumției de nevinovăție, ca garanție procedurală, putea fi analizată tot în cadrul procesului penal, prin căile de atac specifice la îndemâna părții interesate, cel mai târziu în faza judecării unde, oricum, a fost contrazisă soluția dispusă de organul de urmărire penală, pronunțându-se o soluție de achitare a reclamantului, menținută în calea de atac a apelului, ceea ce reprezintă, din punctul de vedere analizat, o reparație echitabilă, fapt care rezultă (soluția contrară celei reținute de organul de urmărire penală) inclusiv din considerentele hotărârii (penale) de primă instanță, cu titlu exemplificativ:

„rechizitoriul se bazează exclusiv pe interceptările discuțiilor purtate de inculpați, iar vinovăția acestora este stabilită de procuror în urma unei analize pe text a interceptărilor ambientale, fără ca acestea să fie coroborate cu vreo probă care să dea consistență indiciilor rezultate din interceptări.

Totodată, se constată că organul de urmărire penală face doar speculații cu privire la conținutul interceptărilor și apărările pe care și le fac inculpații în declarațiile date în cursul urmăririi penale” sau

„în același sens, pretinsele foloase necuvenite urmărite a fi obținute de inculpați prin accesul la informațiile nedestinate publicității constând în menținerea într-o funcție de conducere, accesarea la funcții de conducere, existența unor interese de afaceri ale inculpaților sau persoanelor apropiate acestora, extrase de anchetatori din conținutul convorbirilor ambientale sunt doar simple ipoteze, afirmații, nedovedite în niciun fel” ori “speculațiile prezentate de acuzare neavând caracterul de mijloace de probă care să conducă la pronunțarea unei hotărâri de condamnare”, respectiv:

„condamnarea inculpaților nu se poate baza exclusiv pe interceptările discuțiilor ambientale, ci acestea trebuie coroborate și cu alte mijloace de probă care să demonstreze, fără dubiu, vinovăția acestora. Pronunțarea unei soluții de condamnare trebuie să fie justificată de probe certe, indubitabile și nu de supoziții rezultate din analiza unor fragmente din interceptările efectuate în cauză”;

„Înalta ##### constată că nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de constituirea unui grup infracțional organizat sub aspectul laturii obiective. Niciuna dintre activitățile atribuite fiecăruia dintre inculpații #####, ##### și ##### nu se încadrează în obiectul material al laturii obiective, nerezultând cine a inițiat sau constituit grupul, cine a aderat sau a sprijinit grupul deja constituit”;

„având în vedere că în situația de fapt descrisă în rechizitoriu nu se regăsesc nici condițiile acțiunii structurate și coordonate și pentru o anumită perioadă de timp, elemente definitorii pentru existența grupului infracțional organizat, Înalta ##### apreciază că faptele inculpaților #####, ##### și ##### nu mai sunt prevăzute de legea penală în vigoare”.

c) La fel, legalitatea hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, de suspendare din funcția de procuror, putea fi analizată exclusiv pe calea unei contestații în fața instanței de judecată.

De altfel, după cum s-a arătat mai sus, hotărârea de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații (acest caz de suspendare fiind unul facultativ, prin utilizarea noțiunii de “poate suspenda”, iar nu de drept, precum cazul de suspendare urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale, primul caz de suspendare implicând, pe cale de consecință, o apreciere din partea organului competent) a și fost contestată în fața instanței de contencios administrativ și fiscal, hotărârea acestei din urmă instanțe bucurându-se de autoritate de lucru judecat (considerente și dispozitiv).

Acela a fost cadrul în care reclamantul a putut invoca inclusiv încălcarea prezumției de nevinovăție urmare a suspendării din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, în contextul în care, în chiar cuprinsul hotărâri nr.299 din 11.07.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori, s-a reținut explicit că „Secția pentru procurori reține că cei trei învinuiți beneficiază de prezumția de nevinovăție, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituția României, revizuită și art. 52 din Codul de procedură penală, însă apreciază că deținerea calității de magistrat și de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, implică un grad sporit de responsabilitate în exercitarea, pe de o parte, a atribuțiilor specifice, iar, pe de altă parte, în manifestarea unui comportament care să asigure demnitatea și prestigiul funcției”.

Astfel, hotărârea de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații (nr. 299 din 11.07.2012 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru procurori) a fost contestată de către reclamant, care a introdus o acțiune în contencios administrativ, de anulare a acestui act administrativ, acțiune obiect al dosarului nr.#####/2/2012, soluționată prin sentința civilă nr.#####/29.11.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr.#####/2/2012 (filele 262-268), prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamant, pronunțându-se inclusiv pe aspectul semnalat de reclamant, al prezumției de nevinovăție.

În considerentele acestei hotărâri, instanța s-a pronunțat pe aspectul semnalat, reținând că „din situația de fapt reținută în cuprinsul hotărârii CSM contestate în litigiul cu care a fost investită instanța nu trebuie să se

conchidă că măsura suspendării ar fi fost dispusă ca urmare a vinovăției penale a reclamantului, întrucât astfel după cum statuează Constituția României (art. 23 alin. 11) și Codul de procedură penală (art. 52) și după cum, de altfel, s-a reținut și în cuprinsul hotărârii contestate în litigiu, reclamantul beneficiază de prezumția de nevinovăție. Altfel spus, dispunerea unei atare măsuri (de suspendare din funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații) nu echivalează cu o nesocotire a prezumției de nevinovăție, întrucât de aceasta beneficiază reclamantul până la finalizarea procesului penal, iar prezumția specifică dreptului procesual penal nu este încălcată prin declanșarea unei proceduri administrativ-disciplinare și aplicarea măsurii de suspendare din funcție”.

Această hotărâre judecătorească, ale cărei considerente au fost expuse anterior pe aspectul semnalat (sentința civilă nr. #####/29.11.2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012) a rămas definitivă și irevocabilă prin decizia nr. ##### din 04.10.2013 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, pronunțată în dosarul nr. #####/2/2012 (filele 259-261), prin care s-a respins ca lipsit de interes recursul declarat de reclamant, în condițiile în care, între timp, reclamantul a fost eliberat din funcție, prin demisie.

Or, aceste hotărâri judecătorești se bucură de autoritate de lucru judecat (atât dispozitivul, cât și considerentele pe care acesta se sprijină, în sensul art. 430 alin. 1 și alin. 2 C.pr.civ.), cu privire la chestiunea tranșată, fără a mai putea fi repusă în discuție, într-un alt proces.

Recapitulând, instanța a constatat că este angajată răspunderea civilă delictuală a pârâtului Statul ##### pentru următoarele aspecte care au condus la încălcarea dreptului reclamantului la respectarea vieții sale private, și anume:

- difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal – obligație pozitivă stat de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private;

- actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului – obligație pozitivă stat de rezervă, de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane după ce aceasta a fost achitată, pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private.

Nu a fost încălcat dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private în următoarea privință: - efectuarea de acțiuni de supraveghere (filaj) înainte de începerea urmăririi penale față de reclamant.

angajată răspunderea civilă delictuală a pârâtului Statul ##### pentru următoarele aspecte care au condus la încălcarea dreptului reclamantului de a fi prezumat nevinovat, și anume:

- actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului – obligație pozitivă stat de rezervă, de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane după ce aceasta a fost achitată, pentru a garanta dreptul reclamantului de a fi prezumat nevinovat;

- comunicatul D.N.A. privind trimiterea în judecată coroborat cu difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal – obligație pozitivă stat de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită;

- declarația Președintelui României – obligație pozitivă stat de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită.

Nu a fost încălcat dreptul reclamantului de a fi prezumat nevinovat în următoarea privință, și anume, pentru: - actele și măsurile emise de stat, prin reprezentanții săi (organe de urmărire penală și Consiliul Superior al Magistraturii), constând în interceptarea convorbirilor telefonice, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, alături de actele Consiliului Superior al Magistraturii, constând în hotărâri prin care a fost suspendat reclamantul din funcția de procuror.

În continuare, instanța a analizat aspectul privind întinderea prejudiciului produs indubitabil reclamantului și a modalității de reparare a acestuia.

Cu sublinierea că, după cum există sau nu posibilitatea unei evaluări bănești directe a prejudiciului, se face deosebire între prejudiciul patrimonial și prejudiciul nepatrimonial (numit și moral).

Prejudiciul moral nu poate fi stabilit prin rigori abstracte stricte, din moment ce el diferă de la persoană la persoană, în funcție de circumstanțele concrete ale fiecărui caz. Relevantă este aducerea unei atingeri valorilor ce definesc personalitatea umană, în sensul de consecințe negative, suferite pe plan fizic sau psihic. Ca atare, poate fi vorba despre prejudiciul nepatrimonial în cazul prejudiciului estetic, al atingerii aduse onoarei sau demnității, al suferinței produse de durerile fizice (pretium doloris) sau al suferinței de ordin afectiv (pretium affectionis).

Instanța mai reține că dispozițiile legii interne și ale Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a

libertăților fundamentale nu dau dreptul în mod automat la despăgubiri, în lipsa dovezilor că persoana a suferit efectiv un prejudiciu moral cauzat de încălcarea dreptului subiectiv invocat.

Astfel, simpla încălcare a unui drept subiectiv nu conduce, de plano, la concluzia producerii unui prejudiciu moral titularului dreptului subiectiv și la nașterea obligației corelative la despăgubiri a autorului faptei ilicite, având în vedere că fapta ilicită și prejudiciul sunt condiții distincte în cazul răspunderii civile delictuale.

Totuși, nu s-ar putea reține o apărare în sensul lipsei unor probe privind suferințele psihice pe care o persoană le-a îndurat, întrucât prejudiciul moral are un caracter subiectiv, intern, proba sa directă fiind imposibilă. În schimb, se poate deduce producerea prejudiciului moral din simpla existență a unei fapte de natură a provoca un asemenea prejudiciu.

Prejudiciul produs reclamantului, prin încălcarea drepturilor subiective, privind respectarea vieții sale private (afectarea demnității sale, adică a onoarei și a reputației) și de a fi prezumat nevinovat, invocat de reclamant, este un prejudiciu nepatrimonial, urmare a încălcării acestor drepturi nepatrimoniale, pentru care caz reclamantul este îndreptățit a obține „despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile”, conform art. 253 alin. 4 teza I C.civ.

În privința cuantumului reparației, legea sau jurisprudența nu oferă criterii clare de cuantificare a daunelor morale, însă, în această materie, principiul reparării integrale și a repunerii părților în situația anterioară nu poate avea decât un caracter aproximativ, prin stabilirea unei sume care să permită persoanei prejudiciate să găsească o anumită satisfacție de ordin moral în respectiva sumă, care să repara valoarea care a fost lezată, dar fără a reprezenta un mijloc de înavuțire nejustificată a acesteia.

În lipsa unor criterii obiective, s-a arătat că stabilirea cuantumului daunelor morale se face de către instanță prin aplicarea criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cel în cauză, importanța valorilor lezate, măsura în care ele au fost afectate, aceste criterii fiind subordonate aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă.

Astfel, prejudiciul cauzat reclamantului pentru care acesta va primi o reparație patrimonială, sub forma daunelor morale, constă, pe de o parte, în prejudiciul adus onoarei, demnității și reputației, pentru care reclamantul a solicitat suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale, la care sumă de bani este îndreptățit, iar, pe de altă parte, în prejudiciul constând în starea de disconfort psihic suferită de reclamant, afectat fiind de evenimentul prin care a trecut, care i-a schimbat viața (socială și profesională), conducând și la o veritabilă suferință fizică, toate acestea conform celor declarate de martorii audiați în cauză, pentru care reclamantul a solicitat suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale, din care instanța va acorda, cu acest titlu, suma de 30.000 lei, în total 80.000 lei, sumă care poate reprezenta o satisfacție echitabilă, deși unele dintre consecințele încălcărilor drepturilor nepatrimoniale aparținând reclamantului sunt ireparabile.

Din probele administrate în cauză, este rezonabil a considera că reclamantul a suferit și acest al doilea tip de prejudiciu, constând în starea de disconfort psihic, afectat fiind de evenimentul prin care a trecut, care i-a schimbat viața (socială și profesională), conducând și la o veritabilă suferință fizică.

Toate acestea, în condițiile în care a rezultat (din declarația martorului #####) că ulterior campaniei de presă virulente, reclamantul a suferit transformări fizice, în decurs de 3-4 săptămâni, slăbind aproximativ ¼ din greutatea inițială, fără a face abstracție de disconfortul psihic produs de „șocul televizat” în exprimarea martorului și de șocul și, totodată, de frustrarea prin/pe care este rezonabil a considera că a trecut/a resimțit-o reclamantul, odată ce s-a produs scurgerea de informații din interceptări în presă, fapt ireparabil, el aflându-se în incapacitatea de a întreprinde acțiuni imediate pentru apărarea reputației sale, în contextul în care, la acel moment, nici nu știa că este învinuit într-o cauză penală.

Campania de presă virulentă este rezonabil a considera că l-a determinat pe reclamant să își depună demisia din funcția de procuror, la sfârșitul anului 2012, în contextul în care fusese suspendat din această funcție până la finalizarea procedurii de verificare a bunei reputații, iar apoi, urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale, având în vedere considerentele din cele două hotărâri de suspendare, privind prestigiul funcției de procuror și buna reputație, reclamantul considerând, după cum a afirmat în cerere, că și-a depus demisia de onoare, pentru a nu se extinde suspiciuni asupra corpului magistraților și a Consiliului Superior al Magistraturii. Urmare a acestui fapt, reclamantul a fost nevoit să se reorienteze din punct de vedere profesional, ceea ce a implicat, cu siguranță, un efort material și un anumit timp, inclusiv pentru a dobândi disponibilitatea, de a accepta mental această schimbare profesională, în contextul în care timp de 20 de ani a fost procuror, în condițiile în care, după cum a declarat martora #####, acesta nu a intenționat niciodată la începutul carierei de procuror să devină avocat (deși fusese admis în această profesie, din care era suspendat), „vocația acestuia fiind aceea de procuror”, conform martorei.

Totodată, este rezonabil a considera că reclamantului nu i-a fost ușor, la început, să profeseze ca avocat, în contextul prejudiciului de imagine suferit (atât față de ceilalți, cât și, într-o oarecare măsură, față de sine însuși, după cum se va arăta), reclamantul trebuind să se reconstruiască din punct de vedere profesional și

poate chiar social, în condițiile în care a rezultat din declarația martorei ##### că reclamantul s-a retras și din cercul de prieteni, majoritatea procurori, cu titlu de exemplu martora declarând că în ultimii 3 ani (de după anul 2012), deși l-a invitat pe reclamant la ziua ei de naștere, ei fiind prieteni de familie, acesta a refuzat să participe, în contextul în care la ziua martorei urmau să participe și alți colegi ai acesteia, procurori, reclamantul fiind îngrijorat de “ce oare cred #####, oare cred ## este adevărat ce a fost prezentat”.

Din această împrejurare, rezultă că a fost afectată nu doar reputația reclamantului, care este dobândită, ci și onoarea reclamantului, care este înăscută, adică acel sentiment complex, determinat de percepția pe care fiecare persoană o are despre demnitatea sa, dar și de modul în care ceilalți o percep sub acest aspect, având atât o latură individuală, cât și una socială.

Or, retragerea din cercul de prieteni poate avea semnificația unei ușoare neîncredere în sine, unui sentiment de rușine, ambele încercate de reclamant în momentul întâlnirii cu foști colegi, prieteni, față de imaginea în care a fost prezentat în mass-media, toate acestea în contextul în care reclamantul știa că este nevinovat, dar fără putința de a controla ceea ce credeau ceilalți despre el, înainte de a fi achitat.

Toate aceste împrejurări, în privința stării reclamantului, sunt confirmate de către martora ##### care a declarat că în perioada anului 2012, ea a putut observa că reclamantul a fost foarte afectat de evenimentul în cauză, afectare care s-a produs pe toate planurile, inclusiv pe plan social, în relațiile cu foștii colegi, „fiind un moment de cotitură în viața reclamantului”.

Or, cu atât mai mare trebuie să fi fost supărarea reclamantului când a privit emisiunea transmisă pe postul de televiziune ##### TV, unde s-au reluat vechile acuzații aduse împotriva sa, deși fusese achitat, în contextul în care reclamantul abia reușise să se reconstruiască din punct de vedere profesional, începând a profesa ca avocat și construindu-și o imagine foarte bună în această calitate, după cum a declarat martora ##### care a conchis în declarația ei, în mod întemeiat și deloc exagerat, că prin evenimentul prin care a trecut, „a fost distrusă cariera profesională a reclamantului, pentru care a muncit cel mai mult în viață.”

Pentru toate aceste considerente, instanța a admis în parte cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost precizată, formulată de reclamantul #####, în contradictoriu cu pârâțul Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice și a obligat pârâțul la plata în favoarea reclamantului a sumei de 80.000 lei cu titlu de daune morale.

Totodată, în temeiul dispozițiilor art.451 alin.1 coroborat cu art.453 C.pr.civ., instanța a obligat pârâțul la plata în favoarea reclamantului a sumei de 1.605 lei cu titlu de cheltuieli de judecată constând în taxă judiciară de timbru redusă proporțional (afereț părții din cerere admise, dovada la filele 53-54 din dosar), din care suma de 100 lei taxă judiciară de timbru fixă, conform art. 7 din O.U.G. nr.80/2013 (afereț capătului de cerere privind daunele morale aduse reputației, de 50.000 lei), iar suma de 1.505 lei taxă judiciară de timbru la valoarea pretențiilor admise, de 30.000 lei (din capătul de cerere privind alte daune morale), din totalul de 50.000 lei, conform art. 3 alin. 1 din O.U.G. nr. 80/2013.

Împotriva acestei sentințe, la data de 29.08.2018, în termen legal a declarat apel pârâțul Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, cauza fiind înregistrată la data de 07.09.2018 pe rolul Tribunalului București – Secția a V-a Civilă, în calea de atac solicitând admiterea apelului, schimbarea sentinței civile atacate în sensul respingerii acțiunii, ca neîntemeiată.

În motivarea căii de atac formulate, apelantul a arătat următoarele:

1.În mod eronat instanța de fond a admis acțiunea în contradictoriu cu Statul ##### reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice având în vedere ca acesta nu are calitate procesuală pasivă în prezenta cauză.

Așa cum se poate observa din motivarea acțiunii, reclamantul invocă un presupus prejudiciu suferit prin acțiunile ilicite ale Statului manifestate prin practica parchetelor sale naționale, or, imputabilitatea faptei se apreciază în raport de modul de acțiune al organelor de conducere ale persoanei juridice, în măsura în care actele și faptele acestora au îmbrăcat forma unui delict civil provocând pagube altor persoane.

Niciuna dintre condițiile prevăzute de art. 1.357-1.371 Cod Civil nu este întrunită în speță pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice pentru fapta proprie, în condițiile în care fapta este comisă de către o altă instituție cu personalitate juridică și pentru care nu se menționează atragerea răspunderii Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice.

Astfel, din toate actele existente la dosarul cauzei, precum și din susținerile reclamantului, reiese faptul ca această acțiune vizează un presupus prejudiciu cauzat prin acțiunile ilicite ale Statului manifestate prin practica parchetelor sale naționale, ceea ce nu vizează o faptă a Ministerului Finanțelor Publice în calitate de reprezentant al Statului #####.

Cât privește aplicabilitatea dispozițiilor art. 1.349 Cod Civil, esențial pentru calitatea de comitent și prepus, este existența unui raport de subordonare care își are temeiul în împrejurarea că, pe baza acordului de voință

dintre ele, o persoana fizica sau juridică a încredințat unei persoane fizice o anumită însărcinare, născându-se astfel dreptul de a da instrucțiuni, de a direcționa, îndruma și controla activitatea prepusului, acesta din urma fiind ținut să urmeze îndrumările primite.

În teoria de specialitate s-a arătat că între stat și procuror nu există un raport de prepușenie în înțelesul art. 1.349 Cod civil și nici nu se poate asimila raportul stat - procuror cu un astfel de raport, care presupune o subordonare între prepus și comitent, cel din urma având dreptul de a da dispoziții obligatorii și de a dirija activitatea primului.

Prin urmare, răspunderea statului este o răspundere directă, de apartenența dreptului public, limitată însă doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale (decizia civilă nr. ####/17.01.2006 a Înaltei ##### de Casație și Justiție).

În speța de față, între Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice și procurorii care au instrumentat dosarul reclamantului, nu există nici un fel de raport de prepușenie, care să justifice angajarea răspunderii acestuia pentru faptele prepușilor săi.

2. În mod greșit instanța de fond a apreciat ca fiind întemeiată acțiunea în contradictoriu cu Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice.

Răspunderea statului este o răspundere directă, limitată doar la prejudiciile cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale și este reglementată de art. 538-539 din Codul de procedură penală.

Răspunderea statului este strict circumscrisă ipotezelor avute în vedere de legiuitor, respectiv arestarea, ca măsură preventivă și condamnarea definitivă, fiind o răspundere directă cauzată de erorile judiciare săvârșite în procesele penale.

Prin urmare, modalitatea de reparare a prejudiciilor cauzate prin erori judiciare diferă după cum acestea sunt o consecință a existenței erorii în procesele penale sau în alte procese, distincție care rezultă din analiza prevederilor art. 96 alin. (3) și (4) din Legea nr. 303/2004.

Astfel, în ceea ce privește eroarea judiciară din procesele penale, art. 96 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 face trimitere la dispozițiile Codului de procedură penală.

În acest sens, art. 538 alin. 1 C.proc.pen. prevede că „##### care a fost condamnată definitiv, indiferent dacă pedeapsa aplicată sau măsura educativă privativă de libertate a fost sau nu pusă în executare, are dreptul la repararea de către stat a pagubei suferite în cazul în care, în urma rejudecării cauzei după anularea sau desființarea hotărârii de condamnare pentru un fapt nou sau recent descoperit care dovedește că s-a produs o eroare judiciară s-a pronunțat o hotărâre definitivă de achitare”.

De asemenea, dispozițiile art. 539 alin. 1 C.proc.pen. prevăd că „Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate”.

În mod evident, dreptul la despăgubiri pentru cazurile vizate de art. 538 și art. 539 C.proc.pen. nu poate fi valorificat decât în condițiile vizate de aceste norme, în baza principiului „specialia derogant generalibus”, iar nu după regulile comune, specifice răspunderii civile delictuale, cum eronat instanța de apel a apreciat.

Astfel, situațiile în care persoana vătămată are dreptul la repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procese penale sunt stabilite de Codul de procedură penală, fiind vorba explicit de normele sus-menționate (care se regăseau și în vechiul Cod de procedură penală, art. 504), prin aceste dispoziții legale excluzându-se, implicit, orice altă posibilitate a persoanei vătămate de a solicita în orice mod și sub orice alt temei legal acoperirea unui prejudiciu de această natură.

Prin urmare, nici instanțele de judecată nu pot adăuga la lege, extinzând dispozițiile referitoare la răspunderea statului, prevăzute în Codul de procedură penală, și în alte ipoteze, respectiv răspunderea statului, prin organele sale, pentru cercetarea penală, cum este cazul în speță.

În ceea ce privește jurisprudența #####, trebuie remarcat că asupra condițiilor în care se poate stabili existența unei erori judiciare s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului care a statuat, de pildă, că simpla considerare a faptului că investigația în cazul reclamantului era „incompletă și pătinitoare” nu poate prin ea însăși, în absența erorilor judiciare sau a unor încălcări serioase a procedurilor judecătorești, a unor abuzuri de putere ori a unor erori evidente în aplicarea dreptului material sau a oricărui alt motiv important ce rezultă din interesul justiției, să indice prezența unor erori judiciare în procedura anterioară.

De aceea, s-a statuat că ceea ce prevalează cu privire la eroarea judiciară comisă de instanță, adică a greșelilor din administrarea justiției, constă în imposibilitatea neutralizării sau cercetării sale în alt fel (Hotărârea din 21.06.2011 pronunțată în cauza ##### împotriva României).

Împrejurarea că statul este unicul titular ai acțiunii penale, ce poate pune în mișcare prin intermediul procurorului decurge din aceea că statul este cel care adoptă normele de drept penal (lato sensu), adoptând, totodată, și cadrul legislativ în limitele căruia victima unei erori judiciare decurgând dintr-un proces penal poate fi dezdăunată.

În ceea ce privește eroarea judiciară decurgând din alte procese, Curtea constată că prin art. 96 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 s-a instituit dreptul persoanei vătămate la repararea prejudiciului după ce în prealabil a

fost pronunțată o hotărâre definitivă penală sau disciplinară împotriva magistratului pentru o faptă săvârșită pe parcursul instrumentării cauzei, care să fi dus la comiterea erorii.

În lipsa unei erori judiciare-situație în care o instanță chemată să stabilească răspunderea patrimonială a statului ar verifica dacă se regăsește în speță unui dintre cazurile stabilite de Codul de procedura penală (prev. de art. 538-539) în care persoana vătămată în urma procesului penal are dreptul la repararea prejudiciilor sau pentru erorile judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale, dacă s-a stabilit, în prealabil, printr-o hotărâre definitivă, răspunderea penală sau disciplinară, după caz, a judecătorului sau procurorului pentru o faptă săvârșită în cursul judecării procesului, precum și dacă această faptă este de natură să determine o eroare judiciară (conform art. 96 din Legea nr. 303/2004) - Statul ##### nu este ținut să răspundă patrimonial.

Aceste condiționări sunt determinate de însăși instituirea acestei răspunderi a statului, o răspundere cu un evident caracter obiectiv, exclusiv pentru săvârșirea unor erori judiciare, lato sensu.

Chiar dacă, în scopul apărării intereselor legitime ale persoanelor prejudiciate, legiuitorul a reglementat, pe lângă răspunderea directă pentru fapta proprie, și o altă răspundere, indirectă, complementară, a altor persoane, o persoană juridică putând răspunde și în calitate de comitent pentru faptele prepușilor săi, răspunderea pentru fapta altuia în materie civilă nu poate avea decât un caracter derogator, fiind o excepție de la regula potrivit căreia răspunderea aparține în primul rând autorului faptei ilicite, iar comitentul poate răspunde numai dacă în persoana prepusului sunt întrunite condițiile răspunderii pentru fapta proprie, ținând seama de caracterul subiectiv al răspunderii civile a celui care a cauzat efectiv prejudiciul.

De altfel, calitatea de persoană juridică (de drept public) a statului care este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice este consacrată și de actuala reglementare - art. 223 alin. 1 din Noul Cod Civil - ori de câte ori este vorba de raporturi juridice civile în care statul este parte nemijlocit, în nume propriu, ca titular de drepturi și obligații.

Prevederile art. 1 alin. 1 al Legii nr. 304/2004, potrivit cărora, „Puterea judecătorească se exercită de înalta ##### de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, precum și cele ale art. 1 alin. 3 din același act normativ, conform cărora, „Ministerul ##### își exercită atribuțiile prin procurori constituite în parchete, în condițiile legii” coroborate cu cele ale art. 4 alin. 1 care dispun că „în activitatea judiciară Ministerul ##### reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”, indică, fără echivoc, inexistența vreunui raport de subordonare a magistraților și procurorilor față de Statul ##### reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice.

Pentru se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice se cer întrunite cumulativ anumite condiții și anume: existența unui prejudiciu, a unei fapte ilicite, a unui raport de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu, precum și a vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, constând în neglijența sau imprudența cu care a acționat.

Astfel, condițiile prevăzute de art. 1.357-1.371 Cod Civil nu sunt întrunite în speță, pentru a se antrena răspunderea civilă delictuală a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice pentru fapta proprie.

Consideră apelantul că presupusele acțiuni ilicite manifestate prin practica parchetelor invocate de reclamant în cererea de chemare în judecată, nu atrag răspunderea delictuală a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice, așa încât acesta nu poate fi tras la răspundere pentru fapte neimputabile, neexistând raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și nici vinovăția Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice.

Pe de altă parte, în această materie instanța de fond nu era îndrituită să verifice legalitatea și temeinicia actelor de urmărire penală și să stabilească dacă a avut loc sau nu o „eroare judiciară”, în condițiile în care nu s-a stabilit o atare situație într-o procedură disciplinară sau penală anterioară.

Dispozițiile Codului de procedură penală nu constituie o aplicare a principiilor consacrate de art. 1.349 Cod civil care reglementează răspunderea civilă delictuală. Noul Cod Civil prin art. 1.349 și art. 1.357 consacră un raport juridic de drept privat și reglementează prin norme cu caracter general condițiile răspunderii civile delictuale. Astfel, statul răspunde doar pentru erori judiciare, răspunderea fiind una obiectivă, întemeiată pe ideea de garanție, iar nu pentru fapta proprie sau în calitate de comitent.

în vedere că în speța de față nu este incidentă niciuna dintre aceste ipoteze și nici nu este vorba despre erori judiciare săvârșite în alte procese decât cele penale (dimpotrivă reclamantul invocă o faptă în legătură cu un proces penal), iar răspunderea procurorului nu a fost stabilită printr-o hotărâre definitivă, instanța de fond în mod greșit a constatat că acțiunea este întemeiată.

mult, asupra unei fapte ilicite care întrunește elementele „erorii judiciare” trebuie să se pronunțe organul judiciar în fața căruia este pendinte cauza penală, iar în speța de față nu s-a reținut (printr-o ordonanță sau, după caz, printr-o încheiere) comiterea vreunei abateri judiciare în procesul penal în legătură cu constituirea și, ulterior, cu exercitarea acțiunii civile în procesul penal, neexistând, deci, vreun temei al atragerii răspunderii delictuale a Statului ##### reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice.

În concluzie, reclamantul nu a făcut dovada existenței unei fapte ilicite a Ministerului Finanțelor Publice în

calitate de reprezentant al Statului #####, așa cum aceasta este reglementată de dispozițiile legale.

Nu se poate angaja răspunderea civilă delictuală a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice în condițiile în care, potrivit susținerilor reclamantului, „Statul ##### prin reprezentanții săi (nu prin MFP), prin măsurile procesuale, dar și prin comunicările publice făcute ... i-au adus grave prejudicii”.

Chiar dacă din probele administrate în cauză, ar rezulta faptul că reclamantul a suferit un prejudiciu moral, nu rezultă însă și îndeplinirea cumulativă a celorlalte condiții prevăzute de lege pentru antrenarea răspunderii civile delictuale a pârâtului Ministerului Finanțelor Publice în calitate de reprezentant al Statului #####, respectiv, fapta ilicită, legătura de cauzalitate între faptă, prejudiciu și vinovăția pârâtului, în sensul că fapta ilicită i-ar fi imputabilă acestuia, context în care acțiunea reclamantului este nefondată și trebuie respinsă în consecință.

3. În ceea ce privește quantumul daunelor morale solicitate, suma de 80.000 lei este cu totul exagerată față de presupusa faptă ilicită.

Astfel, daunele morale sunt destinate să confere reclamantului satisfacție echitabilă, dar nu pot fi stabilite într-un quantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit.

Totodată, în mod unanim a fost apreciat atât de către instanțele naționale, cât și de către jurisprudența ##### că o posibilă reparație cu titlu de daune morale nu ar putea avea decât un rol de a diminua un prejudiciu psihic, și nu de a-i acoperi în întregime.

Daunele morale sunt destinate să confere reclamantului o satisfacție echitabilă dar nu pot fi stabilite într-un quantum exagerat, nejustificat de circumstanțele speței, să-i confere un folos material necuvenit, fără justificare cauzală în eroarea penală și consecințele acesteia (decizia nr. ###/2007 a Curții de Apel #####).

Pe de altă parte, în practica Curții Europene se recunoaște statelor (inclusiv legiuitorului național) o marjă de apreciere în ceea ce privește anumite limitări, fără a aduce atingere drepturile persoanei care reclamă o anumită conduită din partea statului.

Decizia civilă nr. ##### a Înaltei ##### de Casație și Justiție - Secția Civilă, potrivit căreia: „principiul reparării prejudiciului împiedică, însă, acordarea unor sume mai mari, nejustificate în raport de întinderea prejudiciului real suferit, instituția răspunderii civile delictuale neputându-se transforma într-un izvor de îmbogățire fără just temei a celor ce se pretind prejudiciați.”

Nu în ultimul rând, referitor la daunele morale în general, sub aspectul quantumului, statuând în echitate, astfel cum este prevăzut acest principiu prin art. 41 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin jurisprudența sa constantă, în raport de circumstanțele cauzei, a adoptat o poziție moderată prin acordarea unor sume rezonabile, cu titlu de reparație morală. Astfel, cu titlu de exemplu, invocă apelantul cauza #####, prin care s-a stabilit cu titlu de reparație morală suma de 1.000 euro, cauza ##### în care ##### a acordat suma de 1.600 euro cu titlu de reparație morală pentru încălcarea art. 5 alin 1 din Convenție, cauza #####, prin care suma de 1.000 euro a fost acordată cu titlu de reparație morală.

Tot astfel, în cauza ##### (hotărârea din 07.02.2008), în care Curtea a constatat violarea art. 5 par.1 prin arestarea nelegală a acordat 3.000 euro pentru „prejudiciul moral incontestabil” suferit de reclamant.

În alte hotărâri din anul 2008, privind încălcarea art. 1 par. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, art. 6 par. 1 din Convenție, Curtea a manifestat aceeași moderație, acordând sume cuprinse între 1.000-5.000 euro pentru prejudiciul moral (cauza #####-hotărârea din 08.07.2008, cauza #####-hotărârea din 29.07.2008, cauza #####-hotărârea din 01.04.2008.

Daunele morale sunt apreciate ca reprezentând atingerea adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional, iar pentru acordarea de despăgubiri nu este suficientă stabilirea culpei autorității, ci trebuie dovedite daunele morale suferite.

Partea care solicită acordarea daunelor morale este, deci, obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate existentă între prejudiciu și fapta autorității.

4. În ceea ce privește obligarea pârâtului Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice la plata cheltuielilor de judecată, învederează că apelantul nu a dat dovada de rea-credință, neglijență, nu se face vinovat de declanșarea litigiului și, prin urmare, nu poate fi sancționat procedural prin obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Neexistând culpă procesuală, principiu consacrat de procedură civilă, potrivit art. 451 C.proc.civ., și neexistând temei legal, este neîntemeiată obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 466 și urm. C.proc.civ.

Solicită judecarea cauzei în lipsă în temeiul art. 223 C.proc.civ.

La data de 03.10.2018, intimatul-reclamant ##### a formulat întâmpinare la apelul declarat de Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice, prin care a solicitat respingerea apelului, ca nefondat și obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare a arătat că apelanta nu a propus probe în fața instanței de fond și nici în apel prin care să combată cele reținute prin sentința apelată, motiv pentru care urmează să fie analizate legalitatea și temeinicia

acesteia.

În privința excepției lipsei calității procesuale pasive invocată de Statul ##### prin Ministerul Finanțelor, a solicitat respingerea acestui motiv de apel întrucât potrivit art. 223 alin. 1 C.proc.civ. pârâtul este chemat să răspundă pentru încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor.

De asemenea a arătat că activitatea jurisdicțională este supusă noemelor dreptului public, dar poate produce, prin disfuncționalități sau prin săvârșirea unor abuzuri, efecte de natură civilă, concretizate în prejudicii de natură materială sau morală justițiabililor, efecte ce cad sub incidența legii civile.

Prin urmare, statul în calitate de persoană responsabilă, răspunde pentru consecințele păgubitoare produse în desfășurarea activităților specifice organelor judiciare, în calitate de garant al legalității și independenței actului de justiție. Răspunderea va fi angajată independent de orice culpă, pe temei obiectiv.

Cu privire la angajarea răspunderii statului, consideră că în cauză este incidentă această formă de răspundere, pentru fapta proprie a Statului #####, în condițiile în care rezultă încălcarea de către acesta a unor obligații pozitive care îi incumbă, astfel cum au fost stabilite în interpretarea și aplicarea dispozițiilor Convenției Europene a Drepturilor Omului.

În condițiile în care acțiunea sau inacțiunea unui organ al statului presupune o nedeplinire de către stat a obligației sale pozitive, răspunderea statului poate fi privită și drept o răspundere pentru fapta altuia.

Or, din probele administrate în cauză rezultă fără dubiu că sunt întrunite cumulativ condițiile răspunderii civile delictuale.

Astfel, existența unei fapte ilicite a fost dovedită prin actele și măsurile procesuale și/sau administrative dispuse de organele statului, dar și actele și comunicările publice prin care a fost prezentat ca fiind vinovat. Vinovăția a fost dovedită prin faptul că statul prin organele sale i-au încălcat drepturile consacrat de art. 26 (dreptul la viață privată) și art. 28 (secretul corespondenței) din Constituția României; prezumția de nevinovăție și obligația asigurării unui proces echitabil prevăzut de art. 6 din #####. Existența legăturii de cauzalitate rezultă în mod implicit din situația de fapt, prin atingerea iremediabilă adusă imaginii profesionale și umane atât prin comunicarea unor date din dosar către presă, intervenția publică a președintelui statului, măsurile procesuale și/sau administrative dispuse și suspendarea sa din funcție, dar și demisia din magistratură. Cât privește prejudiciul, a arătat că gravitatea acestuia este influențată de elementele circumstanțiale, respectiv caracterul oficial al informațiilor, calitatea emitentului de organ judiciar direct implicat în activitatea de anchetă și calitatea intimatului-reclamant de magistrat.

Cât privește al treilea motiv de apel ce vizează întinderea prejudiciului, intimatul consideră că daunele morale nu sunt exagerate în raport cu situația personală în care s-a aflat. ##### că trebuie avute în vedere consecințele negative suferite de acesta, importanța valorilor lezate, măsura în care a fost afectată situația profesională, dar și cea socială. Înfrângerea prezumției de nevinovăție este de natură a afecta imaginea oricărei persoane, generând automat un prejudiciu moral important. În cazul unui magistrat însă, compromiterea imaginii atrage după sine afectarea sau chiar compromiterea carierei, care este în mod indisolubil legată de reputația personală.

La data de 17.12.2018, intimatul-reclamant a depus concluzii scrise (f. 30-31).

Prin decizia civilă nr. #####/21.12.2018, pronunțată în dosarul nr. #####/302/2017, Tribunalul București – Secția a V-a civilă a admis apelul formulat de Statul #####, a schimbat în tot sentința apelată, în sensul că a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului și a respins acțiunea ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Împotriva deciziei din apel, a declarat recurs reclamantul.

Prin decizia nr. ##R/11.01.2021, Curtea de Apel București – Secția IV-a Civilă a admis recursul promovat de recurentul-reclamant ##### împotriva deciziei civile nr. #####/21.12.2018 pronunțată în dosarul nr. #####/302/2017 de către Tribunalul București – Secția a V-a civilă, în contradictoriu cu intimatul-pârât Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice, a casat în tot decizia recurată și a trimis cauza aceleiași instanțe pentru rejudecarea apelului.

Pentru a hotărî astfel, instanța de recurs a avut în vedere următoarele considerente:

Stabilirea calității procesuale pasive, trebuie să aibă în vedere obiectul și cauza cererii introductive de instanță.

În esență, reclamantul a arătat că în perioada ##### a avut calitatea de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, respectiv calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii aferent perioadei #####. La data de 10.07.2012, prin rezoluția nr. ###/P/2012, s-a dispus începerea urmăririi penale față de reclamant pentru presupuse fapte de complicitate la folosirea de informații nedestinate publicității și asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, procedură penală declanșată de DNA - Structura Centrală și finalizată prin decizia penală nr. ##/22.06.2015 a Înaltei ##### de Casație și Justiție, care a menținut sentința penală nr. ###/2013, prin care s-a dispus achitarea sa. Pe parcursul acestei perioade, viața profesională, socială și familială i-a fost bulversată prin acțiunile unor instituții, pe care le-a descris pe

larg în cerere, prilejuate de declanșarea procesului penal, a cărei responsabilitate originară, consideră că, revine integral Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice.

A invocat încălcarea dreptului la viață privată prevăzut de art. 26, secretului corespondenței prevăzut de art. 28 din Constituția României, a obligației asigurării unui proces echitabil prevăzut de art. 6 din C.E.D.O., și a principiului prezumției de nevinovăție prevăzut de art. 23 alin.11 din Constituția României.

Așadar, în temeiul dispozițiilor art. 1385 și urm C.civ., reclamantul a solicitat instanței să dispună repararea în integralitate a prejudiciului cauzat prin atingerea adusă dreptului la viață privată, la demnitate și la propria imagine, așa cum sunt reglementate și de dispozițiile art. 71 și urm. C.civ.

În drept, a invocat dispozițiile art.71 și urm. C.civ., art. 223 și urm., art. 253, art. 1357, art. 1373, art. 1385, art. 1391 și urm. C.civ., Constituția României, art. 6 #####.

Se observă astfel că, fapta ilicită pentru care reclamantul a solicitat antrenarea răspunderii civile delictuale a pârâtului a constat în încălcarea obligației de a asigura unui cetățean nevinovat protecție împotriva bulversării vieții sale private și profesionale cauzate de proceduri instituțional statale, obligații asumate expres de Statul ##### prin chiar texte constituționale. Reclamantul a exemplificat acțiunile și inacțiunile statului prin organele sale - autorități publice, alte organe și organizații, persoane oficiale - pentru care statul este ținut să răspundă, ca garant al respectării drepturilor și a libertăților fundamentale.

Prin urmare, reclamantul urmărește să obțină o reparație pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a pretinselor fapte neconforme/abuzive ale organelor penale săvârșite cu ocazia instrumentării unui dosar penal, care a condus la trimiterea în judecată, finalizată cu achitarea sa. Prin el însuși, demersul judiciar i-a (r fi) cauzat reclamantului imense prejudicii dar a constituit, în același timp, prilej pentru alte fapte care l-au prejudiciat, precum, hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii prin care a fost suspendat din funcția de procuror; comunicatele D.N.A.; articolele de presă denigratoare bazate pe redarea unor pasaje din interceptări înainte de a-i fi fost prezentate învinuirile etc.

Curtea a constatat astfel, că prima instanță a fost investită cu o acțiune în răspundere patrimonială a statului, pentru activitatea desfășurată, pretins defectuos, de organele penale în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Prin urmare, în cauza de față recurentul-reclamant nu pretinde că s-ar fi produs o eroare judiciară, ori că ar fi fost privat nelegal de libertate pentru a fi incidente dispozițiile art. art. 538-539 C.pr.pen., ci faptul că statul a abdicat de la obligația constituțională de garant al drepturilor fundamentale, de a-i asigura un proces echitabil în ansamblul său, cu toate implicațiile pe care le poate avea asupra vieții private și profesionale. În Constituție este menționată calitatea Statului de garant: “[...] garantează ... demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane..” (art. 1 alin. 3 din Constituția României) și tot Statul este cel care garantează „dreptul la integritate fizică și psihică....”, (art. 22 alin. 1 și 2 din Constituția României)”.

În cauza pendinte, așa cum a precizat recurentul, dacă declanșarea unui proces penal nu constituie prin ea însăși o culpă [...], finalizarea cauzei cu achitarea inculpatului implică o culpă generică a Statului ##### care, într-un caz dat, nu a reușit să asigure unui cetățean nevinovat protecție împotriva bulversării vieții sale private și profesionale, cauzată de proceduri instituțional statale, obligații asumate expres de Statul ##### prin chiar texte constituționale.

Curtea a apreciat că antrenarea răspunderii fiecărei autorități în parte cu toate consecințele pe care le implică (sub aspect procedural, probatoriu) prin recurgerea la dispozițiile de drept comun ce permit repararea prejudiciului cauzat prin încălcarea unui drept subiectiv, ar constitui o acțiune diferită de cea urmărită de reclamant și ar reprezenta o sarcină excesivă fără a fi un remediu efectiv, în condițiile în care recurentul-reclamant invocă nesocotirea drepturilor pe care le-a indicat în cererea introductivă, ca fiind un complex de împrejurări care au fost posibile prin derularea necorespunzătoare a unei anchete penale, care deși finalizată cu achitarea sa, a constituit prilej pentru alte fapte care l-au prejudiciat, (hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii prin care a fost suspendat din funcția de procuror; comunicatele D.N.A.; articolele de presă denigratoare bazate pe redarea unor pasaje din interceptări înainte de a-i fi fost prezentate învinuirile).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că, în virtutea art. 1 al Convenției, garantarea drepturilor consacrate de Convenție este o sarcină ce revine, în primul rând, fiecărui stat în parte, iar mecanismul de sesizare a Curții pentru eventuale încălcări este subsidiar sistemelor naționale ce asigură respectarea drepturilor omului. ##### statului în acest sens implică nu numai respectarea ca atare, dar și înlăturarea eventualelor încălcări de către autoritățile naționale. Dreptul la un remediu judiciar efectiv este consacrat de ##### într-o normă distinctă (art. 13) și este complementar dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din aceeași Convenție.

Potrivit art. 13 din #####, „Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți recunoscute prin prezenta Convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.”

Înalta ##### de Casație și Justiție a statuat în mai multe decizii de speță, (e.g. Decizia nr. #### din 23 februarie

2018, pronunțată de Secția I Civilă - cu referire la termenul rezonabil de soluționare a cauzelor, decizia nr. ### din 30.01.2014 Secția I civilă), că particularitatea unei astfel de acțiuni, și prin urmare a acțiunii de față, este legată de caracterul obiectiv al răspunderii statului, independent de autoritatea sau persoana ce a generat vătămarea și de vreo culpă în producerea încălcării unui drept fundamental, particularitate care exclude aplicabilitatea în cauză a art. 224 Cod civil, respectiv răspunderea subsidiară a statului, așa cum a reținut instanța de apel. Acest tip de răspundere se îndepărtează de reglementarea de drept comun în materia răspunderii civile delictuale, ce presupune și întrunirea condiției vinovăției autorului, pe lângă cele privind fapta ilicită, prejudiciul și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu, justificat fiind de obligația pozitivă a statului de a garanta respectarea drepturilor consacrate de Convenție.

Tot astfel cum răspunderea internațională a statului, parte contractantă la Convenție, poate fi atrasă atunci când Curtea Europeană a Drepturilor Omului constată încălcarea unui drept protejat, la fel funcționează angajarea răspunderii statului în fața instanțelor naționale pentru nerespectarea unui asemenea drept subiectiv.

În acest context, fapta pentru care statul răspunde o reprezintă orice acțiune sau inacțiune din partea unei autorități de stat sau a unei persoane ce acționează în cadrul funcției sale oficiale, așadar orice asemenea act al unui organ al statului, al agenților sau funcționarilor săi. Conduita pozitivă sau negativă trebuie să fie „ilicită”, în sensul că a fost încălcată obligația de a acționa într-un anumit fel, care asigură respectarea unui drept consacrat de Convenția Europeană. În aceste condiții, Statul ##### este cel care trebuie să răspundă pentru consecințele păgubitoare produse în desfășurarea activităților specifice organelor judiciare, în calitate de garant al legalității și independenței actului de justiție, ceea ce justifică soluția instanței de fond în ceea ce privește reținerea calității procesuale pasive a Statului ##### și infirmă în același timp opinia instanței de apel în sensul că dacă instituțiile/autoritățile cu privire la care reclamantul a invocat săvârșirea de fapte prejudiciabile, au personalitate juridică, pentru actele săvârșite de acestea, calitatea procesuală pasivă în sensul art. 36 Cod procedură civilă, le aparține.

Protecția la care este obligat statul în calitate de garant al respectării drepturilor fundamentale consacrate constituțional și convențional, ar fi iluzorie dacă nu ar implica și mecanisme efective de înlăturare a eventualelor încălcări de către autoritățile naționale.

fondată și critica referitoare la încălcarea principiului disponibilității de către instanța de apel, încadrată în motivul de nelegalitate reglementat de art. 488 pct. 5 C.proc.civ., când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

Prin cererea care a investit instanța, reclamantul a solicitat obligarea Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice la plata de daune morale pentru suferințele complexe provocate (în plan familial, profesional, colegial, relațional) ca urmare a acuzelor penale formulate la adresa sa și finalizate prin achitare. A expus în cuprinsul cererii actele concrete pe care instituțiile și persoanele care au acționat în cadrul funcției lor oficiale le-au adoptat, având, toate, drept sursă originară, declanșarea procesului penal și punerea sub acuzare, indicând totodată, probele traumelor morale suferite.

Instanța de apel a dat o cu totul altă interpretare cererii introductive, a denaturat obiectul prin aceea că, a calificat aspecte invocate în probațiunea suferințelor îndurate de reclamant pe fondul derulării acțiunii penale împotriva sa-citate din presă, luări de poziție ale unor oficialități, de exemplu, președintele României-ca fiind echivalente cu indicarea unor entități/persoane vinovate de parcursul penal și de suferințele colaterale derivate din acesta, scindând obiectul acțiunii și ignorând astfel, scopul acesteia, așa cum a fost conceput de reclamant.

Potrivit art. 9 alin. (2) C.proc. civ., obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților iar conform art. 22 alin. (6) C.proc.civ., judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investirii, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel.

Principiul disponibilității în procesul civil lasă deci la libera apreciere a reclamantului fixarea cadrului procesual și a limitelor cererii de chemare în judecată, iar conform art. 22 alin. (6) C.proc.civ., instanța este ținută de limitele investirii sale determinate prin cererea de chemare în judecată, ea neputând hotărî decât asupra a ceea ce formează obiectul cererii deduse judecării.

Potrivit art. 479 C.proc.civ., instanței de apel îi revine obligația să verifice în limitele cererii de apel stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță.

În soluționarea apelului, așa cum rezultă din considerentele deciziei recurate s-au ignorat dispozițiile mai sus citate, în sensul că a fost modificat din oficiu obiectul cererii, încălcându-se astfel principiul disponibilității. ##### adevărat că art. 152 C.proc.civ. stabilește dreptul și obligația instanței de a da o calificare corectă cererii independent de denumirea sa, dar această situație nu se regăsește în speță, întrucât cauza cererii de chemare în judecată era fundamentată pe o situație de fapt stabilită de reclamant, iar aceasta nu putea fi modificată de instanță în virtutea rolului său activ, limitat de principiul disponibilității.

Art. 22 alin. (4) și (5) C.proc.civ. permite judecătorului să pună în dezbaterea părților orice împrejurări de

fapt sau de drept ale speței fără să-i dea însă dreptul să schimbe din oficiu, în lipsa unei dispoziții legale exprese, pretenția supusă judecării.

În acest context, instanța de apel avea obligația, atunci când a examinat criticile ce au fost aduse sentinței, să hotărască numai asupra obiectului cererii deduse judecării, așa cum dispune art. 22 alin. (6) C. proc. civ. Ne procedând astfel, s-a încălcat dreptul reclamantului de a determina limitele procesului sub aspectul calificării obiectului cererii și de a dispune de mijloacele procedurale acordate de lege în acest scop. ##### de considerentele expuse, referitor la nesocotirea principiului disponibilității prin modificarea obiectului cererii și la calitatea procesuală pasivă a Statului, Curtea, în temeiul art. 498 și art. 488 alin. (1) pct. 5 și 8 C.proc.civ., a admis recursul și a casat în tot hotărârea recurată cu consecința trimiterii la aceeași instanță pentru rejudecarea apelului. Rejudecarea cauzei va fi realizată cu respectarea normelor de procedură referitoare la principiul disponibilității procesului civil, potrivit căruia litigiul urmează să fie judecat în limitele investiției, și la prerogativele reglementate de art. 22 C.proc.civ., care dau dreptul instanței să ceară explicații cu privire la situația de fapt și motivarea în drept, să procedeze la calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecării cu obligația de a pune în discuția părților toate aceste aspecte. ##### de împrejurarea că a fost stabilită calitatea procesuală pasivă a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice, cu ocazia rejudecării apelului, instanța va stabili, în limita motivelor de apel neanalizate, dacă a existat o încălcare a obligației pozitive de garant al drepturilor și libertăților fundamentale invocate de reclamant, iar în caz afirmativ, să verifice dacă este rezonabil cuantumul daunelor acordate de prima instanță.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalul București – Secția a V-a civilă la data de 09.03.2021 sub nr. de dosar #####/302/2017*.

Examinând sentința civilă apelată, prin prisma criticilor formulate de către apelantul-pârât Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice, critici ce nu au fost analizate în primul ciclu procesual, Tribunalul expune următoarele considerente:

Prin cererea de chemare în judecată reclamantul a solicitat obligarea Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice la plata de despăgubiri pentru daunele morale suferite (în plan familial, profesional, colegial, relațional), ca urmare a desfășurării neconforme a procesului penal finalizat cu achitarea sa pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 26 C.pen. rap. la art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000 și a infracțiunii de asociere pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 323 alin. 1 și 2 C.pen. rap. la art. 17 lit. b și art. 18 alin. 1 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Așadar, se solicită angajarea răspunderii civile delictuale pentru încălcarea dreptului la viață privată prevăzut de art. 26, a secretului corespondenței prevăzut de art. 28 din Constituția României, a obligației asigurării unui proces echitabil prevăzut de art. 6 din C.E.D.O., și a principiului prezumției de nevinovăție prevăzut de art. 23 alin. 11 din Constituția României, fiind stabilit cu autoritate de lucru judecat că în astfel de litigii, Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice are calitate procesuală pasivă, în calitatea sa de garant al drepturilor și libertăților fundamentale consacrate constituțional și convențional.

Instanța reține că prin cel de-al doilea motiv de apel, Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice, în continuarea alegațiilor privind lipsa calității sale procesuale pasive, susține de fapt caracterul inadmisibil al prezentului demers judiciar, apreciind că răspunderea sa poate fi angajată numai pentru erori judiciare, în cazurile vizate de art. 538 – 539 C.proc.pen. și art. 96 alin. 3 și 4 din Legea nr. 303/2004 și că instanțele de judecată nu pot adăuga la lege, extinzând dispozițiile referitoare la răspunderea statului și la alte ipoteze. Or, așa cum se reține în decizia de casare, Înalta ##### de Casație și Justiție a statuat în mai multe decizii de speță, (e.g. Decizia nr. ##### din 23 februarie 2018, pronunțată de Secția I Civilă - cu referire la termenul rezonabil de soluționare a cauzelor, decizia nr. ### din 30.01.2014 Secția I civilă), că particularitatea unei astfel de acțiuni, și prin urmare a acțiunii de față, este legată de caracterul obiectiv al răspunderii statului, independent de autoritatea sau persoana care a generat vătămarea și de vreo culpă în producerea încălcării unui drept fundamental, particularitate care exclude aplicabilitatea în cauză a art. 224 Cod civil, respectiv răspunderea subsidiară a statului. Acest tip de răspundere se îndepărtează de reglementarea de drept comun în materia răspunderii civile delictuale, ce presupune și întrunirea condiției vinovăției autorului, pe lângă cele privind fapta ilicită, prejudiciul și legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciu, justificat fiind de obligația pozitivă a statului de a garanta respectarea drepturilor consacrate de Convenție.

De asemenea, relevante sunt și considerentele Curții din paragraful 67 al cauzei ##### c. României, unde se reține că art. 13 din ##### impune ca în fiecare țară să existe un mecanism care să permită persoanei remedierea în plan național a oricărei încălcări a unui drept consacrat de Convenție. Această dispoziție solicită deci o cale internă de atac în fața unei „autorități naționale competente”, care să examineze orice cerere întemeiată pe dispozițiile Convenției, dar care să ofere reparația adecvată, chiar dacă statele contractante se bucură de o anume marjă de apreciere în ceea ce privește modalitatea de a se conforma

obligațiilor impuse de această dispoziție. ##### de atac la care art. 13 face referire trebuie să fie „efectivă” atât din punct de vedere al reglementării, cât și al rezultatului practic.

De altfel, așa cum răspunderea internațională a statului, parte contractantă la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, poate fi atrasă atunci când Curtea Europeană a Drepturilor Omului constată încălcarea unui drept protejat, la fel funcționează angajarea răspunderii Statului în fața instanțelor naționale pentru nerespectarea unui asemenea drept subiectiv. Garantarea drepturilor consacrate de Convenție este o sarcină ce revine, în primul rând, fiecărui stat în parte, iar mecanismul de sesizare a Curții pentru eventuale încălcări este subsidiar sistemelor naționale ce asigură respectarea drepturilor omului. ##### Statului în acest sens implică nu numai respectarea obligațiilor pozitive ca atare (asigurarea unui cadru normativ care garantează dreptul la un proces echitabil), dar și înlăturarea eventualelor încălcări de către autoritățile naționale. Or, Statul este obligat să reglementeze în dreptul intern un remediu care să permită persoanei să valorifice drepturile și libertățile consacrate de Convenție.

În esență, reclamantul a arătat că în perioada ##### a avut calitatea de procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, respectiv calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii în perioada _____. La data de 10.07.2012, prin rezoluția nr. ###/P/2012, s-a dispus începerea urmăririi penale față de reclamant pentru presupuse fapte de complicitate la folosirea de informații nedestinate publicității și asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni, procedura penală declanșată de DNA - Structura Centrală și finalizată prin decizia penală nr. ##/22.06.2015 a Înaltei ##### de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători, care a menținut sentința penală nr. ###/15.05.2014 pronunțată în dosarul nr. #####/1/2013, prin care s-a dispus achitarea sa.

Reclamantul a susținut că în această perioadă, viața profesională, socială și familială i-a fost bulversată prin acțiunile unor instituții, prilejuite de declanșarea procesului penal, a cărui responsabilitate originară, consideră că revine integral pârâtului Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice.

Reclamantul a invocat săvârșirea, în esență, a următoarelor fapte ilicite, pentru care ar urma să fie angajată răspunderea civilă delictuală a pârâtului Statul ##### prin Ministerul Finanțelor Publice: - difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal, ulterior începerii urmăririi penale (prin rezoluția din 10.07.2012), dar anterior (11.07.2012, orele 08:00) aducerii la cunoștința reclamantului a învinuirii (11.07.2012, orele 15:55-16:30), difuzarea în mass-media fiind efectuată cu trimitere la „referatul procurorilor D.N.A.”, reclamantul susținând că redarea pasajelor din interceptări a lăsat impresia că el este vinovat dintru început (ab initio), sens în care ar fi fost încălcată prezumția de nevinovăție, prevăzută de art. 23 alin. 11 din Constituția României, precum și dreptul la imagine și viață privată, toate acestea în sens contrar art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului; - efectuarea de acțiuni de supraveghere (filaj) înainte de începerea urmăririi penale față de reclamant (10.07.2012), și anume, în datele de 27 și 28.06.2012, fără a exista, conform susținerii reclamantului, un act de dispoziție în acest sens, fără un cadru procesual penal adecvat, sens în care ar fi fost încălcat dreptul la viață privată, prevăzut de art. 26 din Constituția României, precum și secretul corespondenței, prevăzut de art. 28 din Constituția României, în sens contrar art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului; - actele și măsurile emise de stat, prin reprezentanții săi (organe de urmărire penală, Consiliul Superior al Magistraturii, Președintele României), care au determinat, în opinia reclamantului, încălcarea prezumției de nevinovăție și a dreptului său la imagine, în sens contrar art. 8 #####, urmare a prezentării acestei situații a reclamantului în mass-media (interpretarea, de către opinia publică, inclusiv jurnaliști, a măsurilor oficiale dispuse față de reclamant), situație preluată în sensul că reclamantul este ab initio vinovat. ##### vorba de actele și măsurile organului de urmărire penală, constând în interceptarea convorbirilor telefonice, începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată, toate acestea, conform susținerii reclamantului, în mod abuziv, fără suport probator; actele Consiliului Superior al Magistraturii, constând în hotărâri prin care a fost suspendat din funcția de procuror; actele Președintelui României, organ al statului, constând în aceea de a face afirmații care să sugereze ab initio vinovăția lui, mai exact, afirmația făcută, în direct, în data de 16.07.2012, la postul de televiziune B1 TV, emisiunea Ultimul cuvânt, și anume: „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții”; actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului, în sensul că nu este tratată deloc de către procuror, în interviu, soluția de achitare a lui #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată - în discuție, este vorba despre emisiunea difuzată pe canalul de televiziune ##### TV, cu titlul Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, unde a dat un interviu și procurorul (unul dintre cei) care a instrumentat dosarul de urmărire penală, și anume, #####.

În ceea ce privește dreptul la viață privată, în mod judicios a reținut prima instanță că redarea în mass-media (presa scrisă, audiovizuală și în on-line) a interceptărilor telefonice lasă impresia că reclamantul este vinovat

dintru început (ab initio), reclamantul având calitatea de magistrat (membru al Consiliului Superior al Magistraturii), ce presupune o bună reputație, reputație compromisă, urmare a unei campanii de presă virulente, întemeiată pe interceptările scurse în mass-media, prejudiciu imposibil de recuperat, prin încălcarea dreptului reclamantului la respectarea vieții sale private, implicit a dreptului la demnitate.

Astfel, în cuprinsul articolului publicat pe site-ul Adevărul.ro intitulat „Procurorul ##### ar fi negociat cu ##### șefia DNA și a Parchetului #####. O discuție cu premierul, interceptată cu mandat” din data de 11.07.2012, orele 08:58, se menționează că „procurorii anticorupție au, la dosar, interceptarea unei convorbiri telefonice între procurorul ##### și premierul #####, au precizat surse judiciare (s.n.). Discuția a fost interceptată cu mandat emis de magistrații Curții Supreme.” Mai departe, în același articol, s-au redat fragmente din interceptări ale unei convorbiri pe care reclamantul ar fi purtat-o cu #####, precum și cu ##### și cu #####, însoțite de comentariile autorului articolului, și anume: „#####: crezi c-aș putea trece pe la tine astăzi-mâine, când ai tu o fereastră? #####: Sigur. Eu sunt la birou până la ora trei. ##### vrei să-mi faci o vizită, îți dau o cafea cu plăcere, da?”. Aceleași surse au precizat că, înainte de a-l suna pe #####, ##### a stabilit, tot la telefon, în convorbiri cu ##### și cu #####, șeful SIPI Ilfov ce funcție vrea fiecare și cum să-i ceară lui ##### aceste funcții. „#####: Și de aceea de multe ori să spun că acest litigiu... Restul, sigur, poate o verificăm, și crede-mă, nu ne-ar minți. #####, eu așa spun, așa e corect. #####: Și eu vreau să spun următorul lucru: dacă nu-i problemă și tu ești singur, nu te duci ca să vin și eu imediat. Până la urmă contează cine e numărul unu sau numărul doi. #####: Așa se întâmplă, dar haideti să... #####: Ascultă-mă, să nu refuzi, eu știu ce spun. Un refuz din partea ta poate să întoarcă situația radical. #####: Și asta-i adevărat. #####: #####, când ai pus mâna pe ceva, nu-i mai da drumul. #####: O să ne consultăm împreună. #####: Ne consultăm, dar ți-am spus și eu. Ți-am spus și eu punctul meu de vedere și dorința mea. E și acesta bun, hai să-l duc spre avizare, pentru că se poate suci. Când tu spui nu, s-ar putea să nu mai fiu eu și să vina altcineva, și să nu mai fii nici tu. #####: Și asta-i adevărat. #####: Înțelegi? #####: Aici important este să spui Nu!, dar să știi că vii tu. #####: Aia e problema. #####: N-am rezolvat nimic dacă el tot vine. Și nu vin nici eu, nici tu. #####: Eu ce spun! Tu spui Nu! Eu sunt cu ##### și s-ar putea să nu mai vină ##### și vine altcineva, și-atunci ai pierdut și tu, am pierdut și eu! #####: Și asta-i adevărat. #####: ##### e, tu zici da! Din convorbiri ar mai rezulta că #####, ##### și ##### ar fi făcut trafic de informații secrete și s-ar fi implicat în campania electorală pentru alegerile locale. De asemenea, cei trei ar fi adunat informații compromițătoare la adresa ministrului Transporturilor, #####, pentru a-i determina și pe liberali să fie de acord cu obținerea funcțiilor, spun surse judiciare (s.n.)” În cuprinsul articolului publicat pe site-ul românialibera.ro, cu titlul „EXCLUSIV. Premierul ##### a picat pe interceptări în timp ce vorbea cu procurorul #####, membru CSM, învinuit pentru corupție. DNA face percheziții la CSM, în biroul lui ##### și al consilierului său, #####”, din 11.07.2012, orele 06:45, cu titlu introductiv, s-a menționat că „doi importanți oficiali ai Consiliului Superior al Magistraturii - procurorul ##### și consilierul ##### - sunt anchetați deoarece doreau să-și folosească influența pe lângă oameni politici din USL ...”, precum și că „doi importanți oficiali ai Consiliului Superior al Magistraturii - procurorul ##### și consilierul ##### - sunt anchetați deoarece doreau să-și folosească influența pe lângă oameni politici din USL pentru ocuparea posturilor de ##### al României și cel de șef al DNA.”

De asemenea, pe site-ul stiri.tvr.ro a apărut articolul: „Premierul ##### a declarat la începutul ședinței de Guvern de miercuri că cere DNA să publice interceptările telefonice pe care le-ar fi avut cu procurorii ##### și #####, care și-ar fi negociat cu el funcțiile de procuror șef al DNA, ocupată acum de #####, și de procuror general al României, ocupată acum de ##### Kovesi, așa cum susțin surse judiciare”, din 11.07.2012, orele 08:57.

După cum se desprinde din cauza ##### împotriva României, și în această situație pârâțul Statul ##### a încălcat obligația pozitivă de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private.

Odată ce s-a produs scurgerea de informații din interceptări în presă, reclamantul s-a aflat în incapacitatea de a întreprinde acțiuni imediate pentru apărarea reputației sale, deoarece fondul cauzei nu făcea obiectul unei examinări de către instanță, scurgerea de informații având loc, de altfel, chiar anterior aducerii la cunoștință a învinuirii, astfel că autenticitatea sau acuratețea convorbirilor telefonice și interpretarea acestora nu puteau fi astfel contestate.

Totodată, se observă lipsa unei reacții oficiale publice în acest caz. Nu s-a întreprins nicio acțiune pentru identificarea instituției sau persoanei responsabile, nu s-a făcut nicio declarație oficială pentru separarea autorităților de acest comportament; nu a avut loc nicio condamnare publică a unei asemenea acțiuni, în condițiile în care pârâțul din prezenta cauză ar fi avut sarcina probei pe acest aspect (iar nu reclamantul, care

nu poate fi ținut a dovedi un fapt negativ, care poate fi contrazis doar prin faptul pozitiv contrar), în sensul că el și-a îndeplinit obligația pozitivă, impusă de dispozițiile art. 8 #####, de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private (a se vedea cauza mai sus citată, ##### împotriva României, Hotărâre nr. ##### din 26 martie 2013, par. 80-97). Prin urmare, se poate concluziona că reclamantul a fost prejudiciat ca urmare a amestecului în dreptul său la respectarea vieții sale private, prin faptul că extrase din convorbirile sale telefonice și în mediul ambiental au apărut în presă, după cum s-a arătat, pe larg, în prima parte a hotărârii atacate.

Urmare a acestei scurgeri de informații în presă, reclamantul a fost pus într-o lumină nefavorabilă în ochii opiniei publice (inclusiv Președintele României, #####, la data de 16.07.2012, a făcut următoarea afirmație, în direct, la postul de televiziune B1 TV, emisiunea Ultimul cuvânt, și anume: „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții” – a se vedea link-ul de la adresa URL <https://www.bzi.ro/basescu-in-direct-pe-b1-tv-live-text-301835>), dând impresia că a săvârșit fapte ilegale înainte ca autoritățile să aibă posibilitatea de a cerceta învinuirile, ceea ce este cu atât mai grav prin raportare la împrejurarea că, pe de o parte, reclamantul era o persoană publică, magistrat procuror și membru în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, campania de presă virulentă conținând dezbaterile convorbirilor obținute din interceptări conducând la compromiterea reputației reclamantului în această calitate, reputație dobândită în întreaga sa carieră de procuror, de peste 20 de ani, după cum a rezultat din declarația martorilor audiați în cauză, care au subliniat inclusiv împrejurarea că acesta a avut relații armonioase cu colegii din diversele structuri din care a făcut parte, inclusiv în momentul când a ocupat funcții de conducere.

Această prejudiciere a reputației reclamantului ca procuror, ireparabilă (martora ##### a conchis în declarația dată că „a fost distrusă cariera profesională a reclamantului, pentru care a muncit cel mai mult în viață”), l-a determinat pe acesta să își depună demisia de procuror, pentru care motiv a fost eliberat din funcție.

Pe de altă parte, lumina în care a fost prezentat reclamantul, de natură a-i compromite onoarea și reputația, s-a dovedit, în final, a fi fost falsă, în condițiile în care reclamantul a fost achitat pentru faptele pentru care a fost urmărit penal și judecat.

Din același punct de vedere, al dreptului la respectarea vieții private, care include și dreptul la demnitate (care se referă la onoarea și reputația persoanei), s-a analizat cu ocazia prezentării situației de fapt și o altă faptă invocată de reclamant, reprezentată de: actele organului de urmărire penală ulterioare achitării definitive a reclamantului, constând în afirmațiile efectuate cu ocazia unei emisiuni televizate, prin reluarea acuzațiilor penale aduse reclamantului, în sensul că nu este tratată deloc de către procuror, în interviu, soluția de achitare a reclamantului #####, toate acestea în contextul în care s-a sugerat, după cum s-a arătat, ilicitul activității desfășurate de către acesta, pentru care s-a dispus trimiterea lui în judecată – în discuție, este vorba despre emisiunea difuzată pe canalul de televiziune ##### TV, cu titlul Dosarele DNA „Anchete ##### și #####” din 09.12.2015, unde a dat un interviu și procurorul (unul dintre cei care a instrumentat dosarul de urmărire penală, și anume, #####).

important a fi prezentat și contextul emisiunii (cuvintele prezentatorului emisiunii) în care este inserat interviul procurorului, organ de urmărire penală (deci organ al statului), și anume: - faptul că în prezentarea efectuată cu această ocazie a cauzei penale sus-arătate, crainicul emisiunii a utilizat expresii din rezoluția de începere a urmăririi penale, precum faptul că cei doi procurori (cu referire la ##### și #####) ar fi uzat de „mijloace specifice mai degrabă înțelegerilor de tip mafiot”, că „##### și ##### acceptă să participe la înțelegeri oculte în desemnarea conducătorilor parchetelor”, precum și expresii din rechizitoriul (citată ca sursă); - reclamantul este prezentat de crainicul tv ca având tot un rol important „în schemă”, pentru că „el era cu relațiile înalte”, dar că „la toate întâlnirile s-a limitat doar în a fi complice celor doi prieteni și nu a cerut niciodată nimic. ##### informații, nici avantaje. Dar și simpla asistență care înseamnă aprobare tacită la o întâlnire la care se discută despre aspecte ilegale, cum ar fi interceptarea unui telefon sau traficul unei informații tot complicitate rămâne”; - deși emisiunea a fost intitulată „Anchete ##### și #####”, într-o proporție mare este expusă de către prezentator situația din cauza penală în ceea ce îi privește pe #####, ##### și #####, toate acestea fără a se învedera situația particulară a reclamantului #####, care fusese achitat (integral) definitiv, la data emisiunii; - față de această împrejurare, a asocierii numelui #####, în chiar titlul emisiunii, cu conținutul emisiunii, cu referiri explicite la infracțiunile săvârșite de „grupul format de cei doi procurori”, un observator obiectiv ar putea considera că reclamantul ##### este vinovat și, eventual, condamnat pentru faptele aduse în discuție.

Astfel, deși achitat în mod definitiv, la 22.06.2015, reclamantul nu a încetat a fi prezentat opiniei publice, în mass-media, drept o persoană vinovată pentru acuzațiile penale din anul 2012, procurorul care a instrumentat dosarul penal nr. ###/P/2012, #####, în interviul dat, nu a adus în discuție soluția de achitare în ceea ce îl privește (cel puțin) pe #####, ci a argumentat soluția de trimitere în judecată, subliniind, în linii

generale, ilicitul activității membrilor „grupului” constituit din #####, ##### și #####, subliniind, totodată, faptul că în cazul instrumentării unui astfel de caz (care „nu a fost un dosar greu”), singurele probe pot rezulta din înregistrările în mediul ambiental, iar nu a unor convorbiri telefonice ori audieri de martori.

Utilizarea noțiunii de „grup”, în contextul în care procurorul lasă să se întrevadă ilicitul acțiunilor membrilor săi, poate trimite ascultătorul cu gândul la noțiunea de „grup infracțional organizat”, putând sugera, unui observator obiectiv, ideea de vinovăție a membrilor săi pentru infracțiunea pentru care fuseseră achitați, în primă instanță, soluție menținută în apel, ocazie cu care, în mod expres, s-a reținut că nu sunt întrunite condițiile unei pluralități constituite de infractori (asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prev. de art. 323 C.pen. 1968 sau constituirea unui grup infracțional organizat prev. de art. 367 C.pen. în vigoare), ci, în anumite limite, doar ale unei pluralități ocazionale (iar aceasta, doar în ceea ce îi privește pe inculpații ##### și #####, iar nu și pe #####, pentru care s-a menținut, în totalitate, soluția de achitare), cu referire la săvârșirea infracțiunii prev. de art. 12 lit. b din Legea nr. 78/2000, sens în care s-a reținut drept neîntemeiată critica parchetului împotriva soluției de achitare pentru săvârșirea infracțiunii prev. de art. 323 C.pen. 1968.

Pe cale de consecință, a fost încălcat dreptul la respectarea vieții private a reclamantului, mai exact, a dreptului la demnitate, fiind afectată reputația sa (art. 71-72 C.civ., art. 26 din Constituția României și art. 8 #####), pentru care răspunde tot pârâțul Statul #####, urmare a încălcării obligației pozitive de rezervă, de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane după ce aceasta a fost achitată, pentru a garanta dreptul reclamantului la respectarea vieții sale private, obligație stabilită în jurisprudența Curții Europene. În aceeași manieră, cu o amplă argumentare și expunere a situației de fapt, cu referire la jurisprudența #####, prima instanță procedează la analiza prezumției de nevinovăție, reținând în mod corect că a fost încălcat dreptul subiectiv al reclamantului de a fi prezumat nevinovat (art. 6 par. 2 #####), atât după pronunțarea soluției de achitare, prin declarația procurorului care a instrumentat dosarul de urmărire penală, acesta exprimându-și suspiciunea cu privire la comiterea faptei pentru care reclamantului a fost achitat, cât și pe durata procesului penal, prin raportare la declarațiile organelor de urmărire penală (comunicatul DNA privind trimiterea în judecată coroborat cu difuzarea, în mass-media, de fragmente de interceptări din dosarul penal) sau ale oricărei autorități publice (declarația Președintelui României).

Afirmația Președintelui României, la postul de televiziune B1 TV, în emisiunea Ultimul cuvânt, : „dar să nu încapă justiția pe mâna procurorului ##### (...) care împărțea funcții” este de natură să aducă atingere prezumției de nevinovăție a reclamantului, reflectând sentimentul că persoana este vinovată (în contextul în care deja izbucnise, cu cinci zile în urmă, o campanie de presă virulentă împotriva reclamantului, publicul fiind „informat” că reclamantul ar fi vinovat de „trafic de informații secrete”, fiind „învinuit de corupție”, că „negocia funcții”), fapt care a fost de natură a încuraja publicul să creadă în vinovăția sa, având în vedere și autoritatea formală a persoanei care a făcut declarația publică (Președintele României) și care, în calitate de agent al statului, ar fi trebuit să acorde importanță în alegerea termenilor folosiți (interesând sensul real al acestora, iar nu forma lor textuală).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reamintește că, dacă principiul prezumției de nevinovăție consacrat de art. 6 alin. 2 este inclus printre elementele procesului penal echitabil cerut de art. 6 alin. 1, acesta nu se limitează la o garanție procedurală în materie penală: sfera sa de aplicare este mai vastă și impune ca niciun reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de săvârșirea vreunei infracțiuni mai înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță (Allenet de Ribemont împotriva Franței, 10 februarie 1995, pct. 35–36, nr. 308). O atingere adusă prezumției de nevinovăție poate fi generată nu doar de un judecător sau de o instanță, ci și de alte autorități publice (Daktaras împotriva Lituaniei, nr. 42.095/98, pct. 4142, ##### 2000-X).

Așadar, s-a încălcat și dreptul subiectiv al reclamantului de a fi prezumat nevinovat (art. 4 C.pr.pen., art. 23 alin. 11 din Constituția României și art. 6 par. 2 #####), pentru care răspunde pârâțul Statul #####, pentru încălcarea obligației pozitive de a păstra în siguranță informațiile de care dispunea (interceptări), pentru încălcarea obligației pozitive de rezervă, de a păstra o oarecare discreție asupra anchetelor în curs și de a nu îndemna publicul să creadă în vinovăția unei persoane înainte ca aceasta să fie legal stabilită, obligație stabilită în jurisprudența Curții Europene, obligatorie întocmai precum dispozițiile art. 6 par. 2 #####, împreună formând #####, direct aplicabil conform art. 20 din Constituția României.

În ceea ce privește cel de-al treilea motiv de apel ce vizează cuantumul daunelor acordate de prima instanță, Tribunalul reține că este vădit nefondat, suma de 80.000 lei nefiind nicidecum una exagerată, ci, dimpotrivă, este pe deplin justificată de circumstanțele cauzei așa cum în mod corect a apreciat prima instanță. De altfel, unul dintre criteriile stabilite în jurisprudența ##### atunci când examinează dacă o acțiune în despăgubire constituie o cale de atac „efectivă” în sensul art. 13 din Convenție, este acela că valoarea despăgubirilor nu

trebuie să fie insuficientă în raport cu sumele acordate de ##### în cauze similare.

Neîntemeiat este și ultimul motiv de apel ce vizează obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere că acesta a pierdut procesul, astfel că în temeiul art. 453 alin. 1 C.proc.civ., este obligat, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia, în speță reclamantului, cheltuielile de judecată.

Pentru aceste considerente și pentru cele avute în vedere de către prima instanță, cu privire la care apelantul-pârât nu a înțeles să formuleze nicio critică concretă care să depășească argumentul principal al Statului ##### prin Ministerul Finanțelor Publice cu privire la lipsa calității sale procesuale pasive, reținând totodată legalitatea și temeinicia sentinței apelate, Tribunalul, în temeiul art. 480 alin. 1 C.proc.civ., va respinge apelul formulat, ca nefondat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:

Respinge ca nefondat apelul formulat de apelantul-pârât STATUL ##### PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE, cu sediul în București, #####, sector 2, împotriva sentinței civile nr. #####/24.07.2018 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București în dosarul nr. #####/302/2017, în contradictoriu cu intimatul-reclamant #####, cu domiciliul ales în București, #####, sector 5.

Cu drept de recurs în termen de 30 zile de la comunicare, care se depune la Tribunalul București - Secția a V-a Civilă.

Pronunțată astăzi, 18.06.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

#####

Judecător

#####

Grefier,

#####

Red. #####/4ex.

JS5 – Jud. ##### Pană